

Helen Hart

OPSESIJA

Meredit Vajld

Pre tri godine došla si kod mene u potrazi za
urednikom.

Ostalo je istorija.

Hvala ti što si bila odan kolega i prijatelj.

1.

Tajson

– Šta si uradio?

Moja sestra Mardžori je otrla ruke o bokove, ljutito razrogačivši oči.

Uzdahnuo sam. – Čula si me. Tražio sam od Džejd da ode.

Mardžori je zavrtela glavom, dok su joj usne podrhtavale. – Ne razumem te, Tajstone. Džejd je najdivnija osoba na svetu. Ona mi je najbolja prijateljica i bila je uz mene kad god mi je trebalo. Mnogo mi je drago bilo što sam mogla da joj pomognem, što sam je pozvala da dođe ovamo i započne nov život posle poniženja koje je doživela na dan kad je trebalo da se uda. Zašto bi, zaboga, tražio da ode?

Kako da joj odgovorim? Džejd je otišla tek tog jutra, a praznina je već isplivala na površinu. Čak i u ovoj prostranoj kući na rancu, moglo se izmeriti Džejdino odsustvo, odsustvo njene duše - težak primetan gubitak, koji mi se kao magla uvlačio u kosti.

– Dodavola, Tajstone, duguješ mi objašnjenje!

Mardž je bila u pravu. Samo što nisam znao kako da pretočim svoje objašnjenje u reči, a da pritom ne kažem svojoj

sestri ono čime nisam želeo da se zamara. Moja braća su dovoljno patila zbog toga.

– Stvarno ćeš tek tako da stojiš tu razjapljene vilice kao maloumnik, a? – Mardž se ugrizla za donju usnu. – Dobro. Zvaću Džejd. – Odmarširala je.

Hteo sam da iskočim iz kože. Džejd će verovatno reći mojoj sestri da sam kao manijak urlao na nju pre nego što sam je izbacio iz kuće, ali ona će bar biti u stanju da kaže Mardž istinu. Nije znala da su me preplavila sećanja dok me je masirala.

Sagnuo sam se i pomilovao po glavi svog psa Rodžera. On mi je liznuo prste.

Danas me ni odanost mog psa ne može razgaliti. Ovo neće biti lako. Ne kažem da nisam već navikao, ali ovoga puta u igri su emocije, meni potpuno nepoznate. Duboko sam udahnuo. Trebalo bi da odem u gostinsku kuću da popričam s Rajanom. Vrata mog mlađeg brata uvek su za mene bila otvorena. Na kraju krajeva, ja sam bio junak u njegovim očima.

Koješta.

Ali Rajan će me saslušati. Uvek je umeo da sluša, a ja nekome moram da ispričam šta se dogodilo između mene i Džejd.

Nekome moram da kažem da sam se zaljubio.

Šta bi drugo moglo da bude? Čak i sad, posle samo dvadeset četiri sata razdvojenosti, ona mi ispunjava misli. Zlatnosmeđa kosa pada joj na ramena, njene pune usne, kao rubin crvene, mame na poljubac i imaju ukus jagoda i šampanjca. Njene srebrnoplave oči koje potamne i zamagle se kad se uzbudi. Njene divne grudi sa smečkasto-ružičastim bradavicama i onaj meki uzdah koji joj se otme s usana kad god prodrem u nju.

Žudeo sam za njom od prvog trenutka, a sa svakim poljupcem, svakim dodirom, sa svakim minutom u njenom prisustvu, ta žudnja se preobražavala u opsednutost.

Džejd Roberts bila je za mene kao vazduh, hrana i voda.

A ja sam je izbacio iz svoje kuće.

– Hajde, dečko – rekao sam Rodžeru. – Idemo da vidimo Rajana.

Otvorio sam francuska vrata vrhunski opremljene kuhinje pa izašao na platformu od sekvoje, prešao stazu do gostinske kuće i pokucao.

Brat mi je otvorio vrata. – Zdravo, Tajse, šta se događa?

– Imaš li nekoliko minuta?

– Naravno.

– Nisam bio siguran da ću te zateći kod kuće, budući da je subota več.

Rajan se nasmejao. – Iza mene je dvanaest sati rada, tako da sam previše umoran da bih Izašao. Kako to da ti nisi u gradu?

Dobro pitanje. Moja braća znaju da vikende uglavnom provodim u gradu, kako bih odvuкао u krevet neku konobaricu ili bilo koju drugu ženu na koju naletim, jer mi to pomaže da se oslobodim pritiska. Možda Rajan i Džona nisu приметили, ali otkad je Džejd bila došla na ranč, moji odlasci u grad su se proredili.

– Grad mi više ne nudi mnogo.

Rajan je razrogačio oči. – Uđi. Zvučiš kao da bi ti prijao razgovor.

Ušao sam, a Rodžer me je zadovoljno u stopu pratio. Rajan me je poveo kroz kuhinju sa trpezarijom, do dnevne sobe u

zadnjem delu kuće. Stao je za šank – Pretpostavljam da će ti piće dobro doći. – Izvadio je bocu burbona pič strit.

Klimnuo sam glavom. – Živa istina.

Rajan je sipao dva prsta viskija, čistog, pa gurnuo čašu preko šanka. Sebi je sipao čašu crnog vina. Onda je izašao iza šanka pa seo pored mene na barsku stolicu.

– Da čujem, šta te muči?

Odakle da počnem? Rajan zna moju prošlost. Kao moj stariji brat, Džona. Ali retko razgovaramo o tome Nijedan od njih dvojice ne zna potresne detalje. Poštedeo sam ih toga. Rajan je bio moj mali trogodišnji brat Pobegao je tog jezivog dana. Otrčao je zato što sam mi ja to rekao i zbog toga ga i dan-danas muči krivica.

– Jesi li ikad bio zaljubljen, Raje?

Rajan je izvio obrve i popio gutljaj vina. – Mislio sam da nikad neću čuti takvo pitanje od čoveka škrtog na rečima kao što si ti.

Protrljao sam bradu i popio malo burbona, osećajući kako mi mirisna vreline klizi niz grlo. – Ni ja nisam očekivao da ću ikada postaviti to pitanje.

Rajan je popio još malo vina pa spustio čašu na šank.

– Ako ništa drugo, mogu iskreno da ti odgovorim. Nisam.

– Čak ni u Anu?

Rajan je odmahnuo glavom. – Ani i meni je bilo lepo zajedno, da ne pominjem sjajan seks, ali na kraju smo se složili da ono što mi imamo nije dovoljno za trajnu vezu – A šta je sa Džonom? Misliš da je on nekad bio zaljubljen?

Rajan se osmehnuo. – Mislim da to treba njega da pitaš.

Moja braća su bila oženjena svojim poslom – Džona farmom goveda, a Rajan vinarijom.

– Mnogo je žena u gradu koje bi rado sklonile braću Stil s tržišta.

Moj brat se nasmejao. – Čemu žurba?

– Pa, teško da će ijedan od nas trojice biti mlađi.

Rajan me je prodorno pogledao, tamne oči su mu bile ozbiljne. – U čemu je stvar, Tajsone?

Nisam baš sklon poveravanju, čak ni kad su moja braća u pitanju. Obojica to znaju. Šta li sam samo mislio? Bilo mi je neprijatno, zapleo sam se kao pile u kućine. Sljuštio sam ostatak viskija pa spustio čašu na drveni šank. – Ni u čemu. Izvini što sam te gnjavio. – Ustao sam.

– A, ne, neće moći, – Zgrabio me je za ruku. – Ne možeš tek tako da dođeš i čačneš mečku, a onda da se bez objašnjenja povučeš.

Uzdahnuo sam i ponovo seo. – Džejd je otišla.

– Šta? Zašto?

– Ja sam to tražio od nje.

Moj brat je odmahnuo glavom. – Šta kaže Mardž na to?

– Nije baš zadovoljna. Sad verovatno ispituje Džejd kako bi saznala šta se dogodilo.

– Pa šta se dogodilo, Tajsone?

Uzeo sam bocu pić strica i sipao sebi još jedno piće, susrevši Rajanov smrknuti pogled. Došlo je vreme da stavim karte na sto. – Zaljubljen sam u nju.

2.

Džejd

Uzela sam svoj mobilni s noćnog stočića kad je zazujao. Mardž. Naravno. Ne mogu da verujem da je ovoliko čekala da me pozove, mada je sinoć bila u Grand Džankšenu, a skoro ceo dan je provela na kursu kuvanja. Udahnula sam. Kako da joj objasnim šta se dogodilo? Ali ovaj razgovor ćemo morati da obavimo pre ili kasnije. Samo se nadam da neće biti mnogo ljuta na mene što sam krila od nje svoj odnos s Tajsonom.

– Zdravo – rekla sam kad sam se javila.

– Nemoj ti meni “zdravo”! Kud si, dođavola, nestala?

– Evo me u hotelu u Grand Džankšenu. Upravo sam se vratila iz Karltona, gde sam večerala s majkom i njenim novim dečkom.

– Bruk je u gradu? Otkud, zaboga...? A, ne, nećemo tako. Neću da me Bruk Bejli niti bilo ko drugi skrene s teme. Šta se događa, Džejd?

– Kako ti je bilo na prvom času kuvanja? Da li je vredelo žrtvovati zbog toga petak i subotu uveče? – Dobro, bedan pokušaj, ali Mardž je malo razmažena, zato je vredelo pokušati, jer voli da priča o sebi.

– Dobar pokušaj.

– Da, pa... – Pojma nisam imala šta da joj kažem. Ona mi je najbolja prijateljica na svetu, i nas dve nikad nismo imale tajne jedna pred drugom. Do sada.

– Džejd, nije šala. Zašto si otišla?

– Zašto ne pitaš Tajsona?

– Pitala sam Tajsona. Rekao mi je samo da si otišla,

– On je zahtevao da odem.

– Šta se, dođavola, dešava? Zašto bi Tajson tražio da odeš? Šta njega briga da li si ti na rancu?

Duboko sam uzdahnula. Nisam želela da razgovaram s njom o tome telefonom. Takav razgovor najbolje ide uz piću, bocu suvog crnog vina ili pintu bena i džerisa. – Možeš li da dođeš u grad? – upitala sam je.

– Džejd, upravo sam se vratila iz grada.

– Ne bih da vodimo ovaj razgovor preko telefona.

– Iskreno, ni ja, ali nemamo izbora, zato što ćemo ovog trenutka obaviti taj razgovor. Moram da znam šta se događa između tebe i mog brata.

Kamo sreće da znam. O onome što ne znam o tome šta se događa između mene i Tajsona, moglo bi da se napiše nekoliko tomova. Privukli smo jedno drugo. Ne, to deluje previše bezazleno. Spojila nas je silovita seksualna hemija. Ni to ne valja. Bilo je to nešto više od toga, čak i za Tajsona. Sigurna sam da jeste. Neobuzdana strast i potreba da budemo jedno s drugim. I dalje je previše neubedljivo. Zašto onda ne nazvati stvari pravim imenom.

– Zaljubljena sam u njega.

S druge strane vladao je tajac. Ceo minut je prošao, pokazala je sekundara na mom satu. – Mardž?

– Ovde sam.

– Žao mi je što ti nisam rekla.

– I treba da ti bude žao. – Glas joj je bio grub, napet. – Mislila sam da nas dve nemamo tajni jedna pred drugom.

Grlo mi se steglo. – Znam. Mnogo mi je žao. Jednostavno nisam znala kako da ti kažem. To između Tajsona i mene kao da je došlo niotkuda.

– Džejd, više od mesec dana si živela na rancu. Ne očekuješ valjda da poverujem da nisi mogla da nađeš malo vremena da mi to ispričaš.

Ugrizla sam se za usnu. Mardž je u pravu što je ljuta na mene. I sama sam bila ljuta na sebe. Trebalo je da budem iskrena prema njoj. – Znam. Zao mi je. Jednostavno nisam znala šta ćeš pomisliti ako saznaš za svog brata i mene...

– Nisi mi pružila priliku bilo šta da pomislim. – Glas joj je bio napet kao da se guši od svake izgovorene reči.

Mene je gušila briga. Tajson je protekle večeri bio grublji nego inače. Pomahnitao je, vikao je na mene da prestanem. Šta da prestanem? Nisam ga razumela. – Mislim da je Tajsonu potrebna pomoć, Mardž. Mislim da bi trebalo da ode psihijatru ili nekom terapeutu.

– Džejd, nešto mi ovde nije jasno. O čemu nas dve razgovaramo? O duševnom zdravlju mog brata ili o činjenici da ste moj brat i ti mesec dana zaljubljeni jedno u drugo, a ja o tome ništa ne znam? – Glas joj je podrhtavao, bes je izbijao iz svake njene reči.

Ti i moj brat ste zaljubljeni jedno u drugo, rekla je. Istini za volju, pojma nemam da li je Tajson zaljubljen u mene. Na samom početku mi je rekao da me nikad neće voleti, ali ja sam toliko žudela za njim da isprva nisam marila. Rekla sam Mardž da sam ja zaljubljena u Tajsona. Nisam joj rekla da je on zaljubljen u mene.

– Slušaj, nemam kola. Dovde sam došla taksijem, ali stvarno ne mogu da razgovaram s tobom o tome preko telefona. – Oči su mi se zamaglile od suza. – Možemo li to da ostavio za sutra? Molim te? – Posle večere s mojom majkom i njenim dečkom Nikom Kostasom, bila sam iscrpljena. Ne bi imalo smisla da takva razgovaram s Mardž. Dođavola, imam sreće što uopšte razgovara sa mnom pošto je saznala šta sam krila od nje.

– Ne. Žao mi je. Sada ćemo razgovarati o tome.

Klimnula sam glavom iako Mardž nije mogla da me vidi. – Dobro. Odakle da počnem?

– Počni od toga zašto je, dođavola, moj brat tražio da odeš iz naše kuće.

– Odgovor na to pitanje je važan, a glasi “ne znam”.

– Teško da ću na to nasesti, Džejd. Kažeš da si zaljubljena u mog brata.

– Jesam. – Teško sam progutala.

– Zašto je onda, zaboga, tražio da odeš? Zar ti ne uzvrća osećanja?

– Pojma nemam. Nikad mu nisam rekla šta ja osećam.

Ponovo tajac, a zatim: – Da li je on zaljubljen u tebe?

Kao da mi je neko zario nož u srce. – Ne. Nije.

– Ništa ne razumem.

– Ni ja ne razumem. Samo mi dozvoli da počnem od početka.

Narednih sat vremena prepričavala sam joj, po hronološkom redosledu, svoj odnos s Tajsonom, Izostavila sam detalje o neverovatnom seksu, ali ako se to izuzme, svoju najbolju prijateljicu nisam poštedela nijedne pojedinosti. Rekla sam joj kako smo se jedne noći sreli u kuhinji, kako smo pričali i kako me je poljubio, rekao mi da nikad neće moći da me zavoli, ali sam mu potrebna i žudi za mnom... sve do sinoć, kad mi je poslužio finu večeru u svojoj sobi.

– Ne mogu da verujem da se sve ovo događalo pod mojim krovom, a ja ništa o tome nisam znala – rekla je Mardž.

– Pa, to se zbivalo uglavnom noću, a znaš i sama da imaš tvrd san.

– Ali, Džejd, zašto bi to krila od mene? Nas dve sve govorimo jedna drugoj.

Frknula sam. – Znam. Samo što... On je tvoj brat, a nešto u vezi s njim... Valjda se jednostavno nisam osećala slobodnom da bilo šta kažem. Znaš kako je on zatvoren.

– Nije baš toliko zatvoren koliko sam mislila da jeste. Iskreno, oduševljena sam što se zbližio s tobom. Nisam sigurna da se Tajson zbližio s bilo kim pre tebe.

– Ali upravo je u tome problem. Ja nisam sigurna da smo se nas dvoje zaista zbližili. Čak ni posle trenutaka... intimnosti.

– Misliš na seks? Možeš slobodno to da izgovoriš, Džejd. Spavala si s mojim bratom. Mogu to da podnesem. Samo ne razumem zašto nisi mogla da mi se poveriš.

Nisam više znala kako to da joj objasnim. Želela sam da joj se poverim, ali Tajson je povremeno bio tako nedokučiv. Previše

je zidova oko sebe podigao. Osećala sam se kao da nikom ne mogu da kažem šta se događa između nas, čak ni svojoj najboljoj prijateljici. Kako to da joj objasnim?

– Molim te, nemoj da se ljutiš na mene, Mardž. Ne bih podnela da i tebe izgubim.

– O, za ime božje! Nećeš me izgubiti. A verovatno ni Tajsona nisi izgubila. Samo mi kaži zašto je tražio da odeš.

– Rekla sam ti. Ne znam. Usred masaže je proključao. Počeo je da viče, nisam razumela ništa osim “prestani”. Iskreno, malo sam se uplašila. Kad sam ga napokon smirila, nije hteo da razgovara sa mnom. Samo je rekao da moram da odem. Odvratila sam mu da ne mogu da odem do ujutru, a on je kazao da onda odem tada. Jutros, kad sam posle tuširanja izašla iz kupatila, našla sam crvenu ružu na svom krevetu.

– Crvenu ružu?

– Da. Bez ikakve poruke. Pretpostavljam daju je on ostavio, budući da ti nisi bila kod kuće.

– Čak i da sam bila kod kuće, ne bih ti ostavila crvenu ružu. Zar ne znaš šta to znači?

Niti sam znala šta Tajson misli niti verujem da je on momak koji se razume u značenje cveća. – Ne znam. Znaš li ti?

– Džejd, crvena ruža – jedna crvena ruža – znači ljubav. Tajson te voli.

Mobilni mi je iskliznuo iz ruke i uz zveket pao na pod, dok mi je srce divlje tuklo.

– ...nabavio ružu? – čula sam Mardž kako govori kad sam ponovo prinela telefon uhu.

– Izvini, šta si rekla? – Ruke su mi se tresla.

– Pitala sam se gde je nabavio ružu, Nigde na rancu ne gajimo ruže.

Prestala sam da je slušam kod onog “Tajson te voli”. Dlanovi su mi se oznojili. Ćutala sam.

Naposletku se Mardž oglasila. – Hoću da se vratiš. Vрати se sutra ujutru, važi?

– Ne mogu – odvratila sam, i dalje drhteći.

– Zašto, zaboga? To je i moja kuća, dođavola.

Još nisam dala otkaz u kancelariji gradskog pravobranioca u Snou Kriku. Planirala sam bila da u ponedeljak pozovem svog šefa, Larija Vejda. Sutra je nedelja. Ako se vratim u Snou Krik, neću morati da tražim drugi posao u gradu. Osim toga, u kancelariji pravobranioca imam na raspolaganju sva sredstva neophodna da pokrenem sopstvenu malu istragu. Ali ne mogu da se vratim u Mardžinu kuću, u kojoj i Tajson živi. Šta god da ona ruža znači, izjava ljubavi svakako nije. On me ne želi tamo, i ne mogu to sebi da priredim. Da ga stalno viđam i žudim za njim – lakše bi mi bilo da golim rukama iščupam sebi srce.

– Da li znaš gde bih mogla da unajmim stanu gradu?

– Nećeš unajmiti stan u gradu. Bićeš kod mene.

– Ne mogu, Mardž. Preteško bi mi bilo da viđam Tajsona, osim toga, on ne želi da budem tu.

Mardž je zaškrgutala zubima. Da, ne mogu da je vidim, ali znam daje to uradila.

– Dobro. Sutra ćemo te smestiti u hotel. Možeš da ostaneš tamo nekoliko dana, dok ti ne nađemo stan.

– Ja... – Bože, zašto je sve ovo toliko zapetljano? – Ne mogu sutra da dođem. Potrošila sam svu gotovinu na taksi kad sam dolazila ovamo.

– Gotovinu? Stvarno brineš zbog gotovine? Ja ću ti platiti prevoz, zaboga.

– Već si previše učinila.

– Ne, nisam uradila dovoljno. Moja najbolja prijateljica krila je ozbiljnu tajnu od mene. Očigledno nisam bila naročito dobra prijateljica.

– Mardž, ti si najbolja prijateljica na svetu. Znaš to.

Frknula je u telefon.

– O, bože, nemoj da plačeš, molim te.

– Dobro sam. Molim te, dozvoli mi da ti platim taksi. Pomoći ću ti da se smestiš u hotel dok ti ne nađemo neki lep smeštaj koji možeš da priuštiš sebi. Važi? Molim te?

3.

Tajson

Rajan je zinuo ga sipao sebi još malo vina, umalo prepunivši čašu. – Šta?

– Čuo si me, brate.

– Zaljubljen si u Džejd?

Zakikotao sam se. – Jesam. Hoću da kažem, prilično sam siguran da sam zaljubljen u nju, ali tek sad sam to shvatio.

– To je sjajno. Ona je divna. I vrlo pametna. Odmah je shvatila šta se i kako radi u vinariji.

Da, dođavola, divna je i zaista pametna. Što je još važnije, velikodušna je i brižna. I, naravno, opasno seksi. U suštini, savršena je.

– Sjajno? Mora da se šališ.

– Nimalo se ne šalim. Ali da te pitam nešto. Ako si zaljubljena u nju, zašto si je, zaboga, oterao?

– Zato, Rajane, što i ti i ja znamo da ja nikoga ne mogu da zavolim. Zašto bih je uvlačio u zbrku u svom životu?

– Tvoj život ne mora da bude zbrka, Tajse. Možeš da potražiš pomoć.

– Poslednji put kad sam zatražio pomoć, završio sam u urgentnom centru.

– Pa? Niko nije rekao da će biti lako.

– Lako? Zar nisam dosad zaslužio da mi bar u nečemu bude lako? A moj život je sve samo ne lak.

Rajan me je uhvatio za mišicu. Mi braća nismo navikli na međusobni fizički kontakt, i mada sam znao da je tim dodirom želeo da me uteši, osećao sam se neprijatno.

– Znam da ti nije bilo lako.

– Znaš. Ali ne znaš kako mi je zaista bilo. – Popio sam još jedan gutljaj viskija. Bio je dobar.

– Ne, ne znam – ozbiljno je odvratio moj brat. – Ni Džona ni ja nikada nismo tvrdili da znamo kroz šta si ti prošao. A ti nam nikada nisi sve ispričao.

– Da li bi ti sve ispričao da ti se tako nešto dogodilo?

Rajan je odmahnuo glavom. – Tajstone, zaista ne znam. Mislim da bih potražio pomoć.

Udario sam pesnicom o šank, tako da su obe čaše poskočile. – Pojma nemaš šta bi uradio.

– Slušaj, nisam hteo da te uznemirim.

Ne, moj brat nikad ne želi da me uznemiri. Ali ponekad mu se omakne. I nije on za to kriv.

– Žao mi je – rekao sam.

Mrzeo sam te reči i obično bi morali kleštima da mi ih vade iz usta. Ovoga puta sam ih nekako lakše prevalio preko usana. Zapravo, otkad sam upoznao Džejd, bilo mi je sve lakše da ih izgovorim.

– Sve je u redu, brate. Bez brige.

Popio sam i drugi viski. – Moram da idem.

– A, ne, ne moraš. Znaš, Džona je pomenuo da ti se Džejd nekako zavukla pod kožu. Sad vidim da je prodrla daleko dublje nego što smo on ili ja mogli da zamislimo.

Nakašljao sam se. Dublje nego što sam i sam mogao da zamislim.

– Zvaću Džonu. Hoću da i on dođe, kako bismo nas trojica mogli da popričamo.

Odmahnuo sam glavom. – Nisam siguran da ja to mogu.

– Slušaj, sam si došao ovamo. Na prste jedne ruke mogu da izbrojim koliko puta si svratio da me vidiš, što me navodi na pomisao da je ovoga puta reč o nečem ozbiljnom. Da te pitam nešto, Tajse. Jesi li spreman da ponovo odeš kod one doktorke?

Jednom sam bio kod doktorke Melani Karmajkl. Dvadeset pet godina mi je trebalo da nešto preduzmem. Dvadeset pet godina... Zašto sam to uradio? Zbog Džejd, naravno. – Više ništa nije važno – rekao sam. – Džejd je otišla.

– Možeš je zamoliti da se vrati.

Zgrčio sam vilicu. – Ne mogu.

– Ne razumem. Da te nije šutnula ili tako nešto?

– Nije.

– Ona, dakle, ne zna da si zaljubljen u nju?

– Ne zna.

– Ne misliš da bi trebalo da joj kažeš?

– Ne – ponovo sam rekao.

Rajan je protrljao bradu. – Ima li ikakve šanse da je i ona zaljubljena u tebe?

Često sam o tome sanjario. Zamišljao belu drvenu ogradu i Džejd u našoj kući, sa stomakom u kojem nosi naše dete. Ali ono što se desilo pre dvadeset pet godina izbrisalo je svaku priliku za srećan život. Da li je i ona u mene zaljubljena? Kako da bude zaljubljena u mene kad sam potpuno zbrkan?

– Čisto sumnjam.

– Zašto?

– Pa, pod jedan, izbacio sam je iz svoje kuće.

Rajan je klimnuo glavom. – Da, to je tačno.

– A ti znaš kakav sam, Raje. Sav zbrkan. Ona zaslužuje nekog... boljeg, Dođavola, ona zaslužuje najbolje.

– Tajstone, ti jesi najbolji.

Podrugljivo sam se nasmejao. – Nemoj ni da pokušavaš. Ni u čemu ja nisam najbolji.

– Ne slažem se. Ti si najbolji brat na svetu.

Prevrnuo sam očima.

– Ozbiljno. Spasao si me iz neprilike. Ko bi to još učinio na tvom mestu? Mogao si da pobegneš, a mene da ostaviš. Bio si veći i jači. Ali ti si ostao tamo, udarajući ih i urlajući, odvojivši ih od mene tako da sam mogao da pobegnem. – Rajan je odmahnuo glavom. – Voleo bih da postoji način da ti zahvalim na tome. Način da ti pokažem koliko sam zahvalan što imam takvog brata.

Skupio sam se na stolici kao dete, kao da nemam trideset pet godina. Nije to bilo prvi put da Rajan postane sentimentaln zbog mene. Da budem iskren, ja sam se zbog toga osećao kao da slušam povlačenje krede po tabli.

– I ti bi to uradio za mene.

– Ali nisam. Pobegao sam. Mogao sam da ostanem i pomognem ti da ih savladaš.

– Zaboga, Rajane, imao si sedam godina. Oni su bili odrasli ljudi. Imamo sreće što im je jedan od nas utekao. Umalo da nas obojicu uhvate.

– Hoću da kažem da ti nisi morao da misliš na mene. Obojica smo bili samo deca. Većina njih bi, za razliku od tebe, samo gledala da spase sebe. Ti si prvo mislio na mene.

Rajan je voleo da pravi heroja od mene, ali ja sam bio daleko od toga. Onog dana kad sam upoznao Džejd, nazvala me je herojem zato što sam služio u vojsci. Rekao sam joj isto što sam sad kazao Rajanu. – Nisam ja heroj.

– Za mene jesi, brate.

Ponovo sam se skupio. Zaista sam se čudno osećao.

Srećom, misli mi je prekinulo kucanje na vratima.

Rajan je ustao. – Ko bi to mogao da bude u subotu uveče?

Otvorio je vrata. – Je li Tajson tu?

Glas moje sestre. Sranje.

Nekoliko sekundi kasnije, Mardž je kao furija uletela u dnevnu sobu. – Tu si ti, dakle. Možda će te zanimati da sam upravo završila jednočasovni telefonski razgovor sa Džejd. Kako si mogao da budeš tako okrutan?

Moja sestra, budući da je deset godina mlađa od mene, nije znala ništa o tom jezivom događaju pre dvadeset pet godina. U to vreme moja majka je bila trudna s njom.

– Šta je rekla?

– Ništa što nameravam da ponovim. Ali vraća se sutra.

Zaustio sam da nešto kažem, ali ona je podigla ruku.

– Nemoj da se trudiš. Neće se vratiti u kuću. Ja sam, naravno, želela da dođe ovamo, ali ona je odbila. Zbog tebe, očigledno. Biće u hotelu u gradu dok ne nađe neki zgodan stan.

Mislio sam da ću se ugušiti od uzbuđenja. Bio sam rastrzan. Radost zbog Džejdinog povratka bila je presečena ledenim strahom da će se moja prošlost na kraju isprečiti između nas. Olakšanje zbog saznanja da ona više neće biti u kući, pomutila je bolna čežnja, koja me je obuzela kad sam shvatio da više neću moći da je gledam svakog dana.

Moja sestra je nastavila: – Ako se samo još jednom budeš postavio između mene i moje najbolje prijateljice, Tajstone, kunem ti se bogom da više nikad neću razgovarati s tobom. – Okrenula se ka Rajanu. – Isto važi i za tebe.

– Hej, šta sam ja uradio? – upitao je Rajan.

– Vas dvojica i Džona krijete nešto od mene. Nagađam da je Džejd naslutila o čemu je reč, ili smo obe bile na pragu otkrića kad smo pre neko veće našle ona dokumenta. Šta god pokušavate da sakrijete od mene, ja ću to otkriti. Nemojte me potcenjivati. – Mardžori se teatralno okrenula pa izašla iz dnevne sobe.

Rajan je stisnuo usne. – Ne sviđa mi se kako se ovo odvija, brate.

Provukao sam prste kroz kosu. Ni meni se nije svidelo.

4.

Džejd

– Nije *Ric*, ali je bolje od onog gde sam noćas spavala.

Mardžori me je pogledala, razrogačivši oči. – Gde si provela prošlu noć? Ili je bolje da ne znam?

– U nekoj rupi zvanoj Motel *Krejzi barts*.

Mardž je odmahнула glavom. – Oh, Džejd, to je najgore mesto na svetu. Tamo iznajmljuju sobe na sat, a čula sam i da imaju buve u krevetima.

Sranje. Sad me sve svrbi. Na nervnoj bazi. Mora da je zato. – Pokušavam da uštedim za učešće za kola, Mardž.

Mardž me je zagrlila. – Sve dok je mene, nećeš više morati da odsedaš na takvim mestima. Jel' ti jasno?

– Znaš da ne volimo da koristim ljude.

– Ti si mi najbolja prijateljica na celom svetu. Ja želim da me koristiš. Što je moje, to je i tvoje.

Osmehnula sam se, osetivši suze u očima. Mardžori je zaista najbolji prijatelj na svetu. Iako se u nekim prilikama ponaša kao razmažena primadona, Mardžori je najvelikodušnija osoba koju poznajem. Nimalo ne sumnjam da bi skinula košulju s leđa ako bi meni zatrebala. Sela sam na veliki bračni krevet u

skromnoj sobi u Snou Krik inu. Izdržaću tu nekoliko dana dok ne nađem neki stan.

Mardž je sela pored mene. – Nedelja je i, kao što znaš, u ovako malom gradu nedeljom ništa ne radi. Ujutru ćemo nas dve odmah da krenemo u potragu za stanom.

Nasmejala sam se. – Ja “odmah ujutru” moram da idem na posao. Nije mi se ukazala prilika da dam otkaz i sad mi je drago što je tako.

Mardž me je prijateljski lupnula po ruci. – Tuše! Onda ću sutra ujutru ja krenuti u potragu za stanom.

Da, Mardžori je zbilja velikodušna. Ipak, nisam bila sigurna da se naše zamisli o udobnom stanu poklapaju. Začelo će mi naći nešto luksuzno što neću moći da plaćam. – To bi zaista bilo divno. Uštedela bi mi mnogo vremena. Ali znaš da ja mogu da priuštim sebi samo neki skroman smeštaj. Moram da uštedim za kola, a za šest meseci treba da počnem da otplaćujem studentski kredit. – Naježila sam se pri pomisli na pozamašne rate koje će mi osušiti račun.

– Sve bi se to dalo lako resiti kad bi se vratila na ranč.

Žustro sam odmahнула glavom. – Ne mogu.

– Možeš, Džejd. Ako si stvarno zaljubljena u mog brata, trebalo bi da razgovaraš s njim i da rešiš to.

– To se ne može rešiti. Bio je otvoren prema meni. Rekao mi je da nikad neće moći da me zavoli, a ja mu verujem. Nemam razloga da pomislim kako će se to promeniti.

– To je nešto najsmješnije što sam ikad čula. Tajson jeste povučen i imao je nekih problema u životu, ali sposoban je da voli kao bilo ko drugi. Divan je brat i sve bi učinio za Rajana, Džonu i mene. Znam to. Tajson ima mnogo toga da pruži, Džejd.

Nemoj da odustaješ od njega. – Stegla me je za ruku. – Osim toga, volela bih da mi budeš snaja.

Morala sam naglas da se nasmejem. – Ništa od toga.

– Nikad ne reci nikad.

Ali ja zaista mislim da nema ništa od toga. – Mardž, Tajsona nešto muči. Ozbiljno ti kažem. Nešto ga neprekidno izjeda, truže. Ne znam šta je posredi, a čak i da ga pitam, zatvorio bi se kao što to uvek čini. Dok se ne suoči s onim što ga tišti, neće moći da me voli. Nije u stanju da voli. Nije me slagao kad je rekao kako me neće zavoleti. A ja sam se s tim pomirila. Samo nisam očekivala da ću se zaljubiti u njega.

– Mislim da Tajson nikad nije imao devojku – rekla je Mardž. – Čak ni u gimnaziji. Sećam se da su Džona i Rajan izlazili s devojka, ali ne pamtim da je Tajson neku doveo kući. Ja sam tad bila mala, imala sam pet-šest godina, te je sasvim moguće da sam nešto i propustila. – Pročistila je grlo. – A znam da ima žene u gradu.

Ponovo sam se osećala kao da mi je neko zario nož u srce. Znala sam za Tajsonove kurve u gradu. Vrlo jasno mi je stavio do znanja da se viđa s njima kad je rekao kako svakih šest meseci radi analize krvi na seksualno prenosive bolesti i kako uvek koristi kondom. To znači da je i te kako seksualno aktivan. Zašto bi, inače, tako često radio analize krvi?

Ugrizla sam se za usnu.

– Žao mi je – rekla je Mardž. – Nisam razmišljala da će ti biti teško to da čuješ.

Odmahnula sam glavom. – Nije to za mene ništa novo, veruj mi. Bio je otvoren prema meni kad je u pitanju njegov stav prema ženama. Uzme ono što mu se nudi, a zatim ode. Kao što

reko, znala sam to kad sam se upustila u odnos s njim. Ništa od ovog ne bi trebalo da me iznenađuje. Samo sam se nadala...

– Čemu? Da možeš da ga spaseš?

Suza mi je skliznula niz obraz kad sam klimnula glavom.

– O, Džejd. Tako mi je žao, ali i sama znaš da Tajsona ne može spasti niko osim njega samog.

Da li sam uistinu to želela? Da budem spasilac Tajsona Stila?

Prvi put sam to priznala sebi. Da. Želela sam da ga spasem. Šta god da ga je izjedalo, želela sam da ja budem ta koja će ga spasti.

Ali nisam uspela.

Zagnjurila sam lice u Mardžorino rame i zaplakala.

Lari me je pozvao u svoju kancelariju čim sam stigla. Sedeo je za svojim stolom, plavokos i proćelav, u mornarskoplavom sakou koji mu se zatezao na ramenima. Sela sam naspram njega.

– Jesi li dobro, Džejd? – upitao je. – Oči su ti malo crvene.

Nakašljala sam se. Budući da sam pola noći preplakala, oči su mi jezivo izgledale. – Dobro sam. Jutros me je spopala alergija, ali sam uzela antihistaminik, tako da ću uskoro biti bolje.

– Antihistaminik?

– Bez brige, to je jedan od onih koji ne izaziva pospanost.

– Dobro, dobro. Imam nov zadatak za tebe. Treba da se obavi jedna temeljna istraga.

Nov zadatak? Dobro zvuči. Bilo šta što bi mi odvuklo misli. – Biće mi drago da ti pomognem. Šta ti treba?

– Da iskopaš što više informacija o porodici Stil.

Trgla sam se, ali sam se brzo pribrala. Toliko o tome da mi treba nešto što će mi odvući pažnju. – Porodica Stil? Misliš Mardžori i njena braća.

Lari je klimnuo glavom i popio gutljaj kafe. – Da.

– Mogu li da pitam za koji je to slučaj?

– Možeš, ali ne mogu da ti kažem. Poverljivo je.

Poverljivo, nije nego! Znala sam da je Lari vrlo prilagodljiv kad je reč o moralu. Tražio je informacije o Stilovima, a ja sam mogla da se kladim da to nije povezano ni sa kakvim slučajem. Kad sam počela da radim kod njega, pomenuo mi je da Stilove poznaje otkako su bili deca. Osetila sam jezu na potiljku. Teško da je Lari imao dobre namere.

Pošto je, uprkos mom sukobu interesa, insistirao da radim na slučaju u kojem je moj bivši verenik tužio Tajsona za napad i premlaćivanje, znala sam da on ne haje za etiku. Nisam se mnogo bunila što mi je utrapio Tajsonov slučaj, zato što sam htela da budem sigurna da će pošteno postupati prema njemu i da neće završiti u zatvoru. Izvukla sam prilično povoljnu nagodbu, ali sam obećala sebi da više nikada neću dovesti u pitanje svoja moralna načela zbog nekog slučaja.

Sad sam bila na ivici da pogazim to obećanje.

Ni na trenutak se nisam zavaravala da informacije o Stilovima koje bi po Larijevom nalogu trebalo da nađem imaju bilo kakvu svrhu, ali imala sam sopstvene razloge da saznam nešto više o njima, a zahvaljujući izvorima kojima gradske arhive raspoložu, mogla sam da otkrijem upravo ono što me zanima.

Zato sam se osmehnula i klimnula glavom. – Naravno. Sa zadovoljstvom ću to obaviti. Da li su ti potrebne neke određene informacije?

Lari mi je pružio svežanj smeđih koverti. – Nagada se da je Bredford Stil bio umešan u organizovani kriminal i pranje para.

Tajsonov otac? – Pitam se zašto je to uopšte važno. Bredford Stil je umro. Imaš li razloga da sumnjaš da su njegova deca umešana u to?

– To je ono što želim da ti saznaš, Džejd. Čak i ako nisu umešani, veliki deo njihovih prihoda možda je zapravo prljav novac. Naši dokazi obuhvataju ne samo Bredforda nego i njegovog oca, Džordža Stila, koji je takođe, navodno, bio uključen u to.

– A kakvi su dokazi u pitanju?

Poverljivi, čula sam i pre nego što je to izgovorio.

– Bojim se da je i to poverljivo.

– Zar to ne prevazilazi naša ovlašćenja? Zar ne bi trebalo FBI da se uključi u istragu? Ili bar Državni istražni biro Kolorada?

– Ti to dovodiš u pitanje moje odluke?

– Samo pokušavam da shvatim šta tačno tražiš.

– Za početak prelistaj dosijee koje sam ti dao. Ne bih da uključujem Biro dok ne nađem nešto ozbiljno. Zato to zasad nećemo širiti i obelodanjivati. Zasad nema razloga da pristojnim ljudima kao što su Stilovi uništavamo život, zar ne?

Klimnula sam glavom. – Da. Razumela sam.

I te kako sam razumela da je Lari rešio da udesi Stilove i podozrevala sam da to nema nikakve veze ni s organizovanim kriminalom ni s pranjem novca.

Dakle, obavicu tri istrage. Istražicu Stilove za Larija. Istražicu Stilove za sebe. I, na kraju, istražicu ih za Mardž. Prošle nedelje smo nas dve na svoju ruku malo istraživale u podrumu kuće na rancu. Našle smo njenu krštenicu i videle da joj je lično ime Andžela, što dotad nije znala. Otac joj je uvek govorio da joj je lično ime Mardžori i da nema srednje ime. Takođe smo našli venčanicu Bredforda i Dafni Stil, Mardžorinih roditelja. U njoj stoji da je Dafnino devojačko prezime bilo Vejd, a ne Voren, kao što je Mardžori mislila.

Uzela sam kovertu. – Odmah ću se baciti na to. Kada ti to treba?

– Što pre, to bolje, mada nemam neki određen rok. Važnije mi je da dobijem precizne informacije, tako da mislim da ćeš morati malo da kopaš ne bi li došla do onoga što mi treba. Zato ne očekujem da žuriš. Samo obavi to najbolje što možeš i obaveštavaj me svakoga dana.

Klimnula sam glavom. – Jasno.

– Ako mi u međuvremenu zatrebaš za nešto važnije, možda ću te na nekoliko dana povući iz istrage. Ponovo sam klimnula glavom i izašla.

Otišla sam u svoju kancelariju i sela za sto. Pre nego što sam zavirila u dosijee, odlučila sam da malo istražim za sebe.

Ukucala sam lozinku za pristup arhivama Kolorada. Najpre sam potražila registar izvoda iz matičnih knjiga venčanih.

Ukucala sam Stil, Bredford i Vejd, Dafni.

Ništa nisam dobila.

Sledila sam se. Svojim očima sam videla original venčаницe, na kojoj je pisalo Bredford Rejmond Stil i Dafni Kej Vejd.

Pobrala sam se pa ukucala Stil, Bredford i Voren, Dafni.

Pogodak! Svi ostali podaci iz venčanice bili su isti - datumi rođenja, datum stupanja u brak, potpisi...

Srce mi je poskočilo. Da li je venčanica koju smo našle Mardžori i ja falsifikat? Ili je neko ušao u bazu podataka države Kolorado pa promenio Dafnino prezime?

Potom sam pristupila matičnim knjigama rođenih. Izvukla sam Džoninu krštenicu, Rajanovu i Tajsonovu. Sve su bile iste kao one koje smo našle u podrumu Stilovih. Udahnula sam pa ukucala Andžela Mardžori Stil.

Nije bilo podataka za to ime.

Zatim sam ukucala Mardžori Stil.

Pogodak. Na ekranu je iskočila Mardžina krštenica, na kojoj nije bilo ime Andžela - ni kao lično ni kao srednje.

Zašto bi neko to promenio? Opet sam se zapitala da li su dokumenta koja smo nas dve našle krivotvorena ili je neko imao pristup bazi podataka države Kolorado. To nije tako jednostavno.

Osim ako taj neznanac nije gradski pravobranilac? Odmahnula sam glavom, potisnuvši tu misao. Lari ima isti stepen pristupa bazama podataka kao ja. Nema ovlašćenje da ih menja. Da ima taj stepen ovlašćenja, ja mu svakako ne bih bila potrebna za istragu.

Nisam mogla ni da pretpostavim ko može da ima takva ovlašćenja i koga su Stilovi - ili možda neko drugi - angažovali da unese te izmene. Ili zašto su hteli da unesu izmene.

Na brzinu sam odštamovala krštenicu i venčanicu da ih kasnije pokažem Mardž. Onda sam otvorila prvi dosije koji mi je Lari dao.

Bio je pun bankarskih izvoda s Kajmanskih ostrva. Kriminalci obično drže svoj novac u tamošnjim bankama – zbog

lokalnog Zakona o tajnosti poslovanja banaka, ali i zato što ne plaćaju porez. To su ujedno valjani razlozi za bilo koga ko ima mnogo novca. A Stilovi imaju mnogo novca. Više nego što ja mogu da zamislim, shvatila sam dok sam prelistavala izveštaje.

Bilo je među tim papirima dokaza o računima na imena svih Stilovih, kao i računa na imena fiktivnih firmi, osnovanih samo radi transfera novca. Ipak, ja u tome nisam videla ništa nezakonito. Stilovi imaju novca. To svakako nije zločin. A to što ga drže u bankama na Kajmanskim ostrvima ne mora samo po sebi da znači da je reč o nezakonito stečenom novcu.

Sledeća dva dosijea otkrila su mi još bankarskih računa, među kojima i neke odavno ugašene. Bila sam rastrzana. Želela sam nešto da pronađem, a ujedno sam strahovala od onoga što ću otkriti. Svakako nisam htela da otkrijem da su Stilovi umešani u nešto nezakonito, ali bilo bi mi drago sa saznam nešto što bi mi pomoglo da proniknem u Tajsonovu tajnu. Ti bankarski računi nimalo mi nisu pomogli da shvatim zašto su neki podaci u krštenici i venčanici promenjeni.

Bila sam sumnjičava prema toj priči o prljavom novcu Stilovih, bar kad je reč o novcu koji zarađuju Bredfordovi sinovi, I sama sam se uverila da Džona i Rajan vredno rade na ranču. I Tajson je bio marljiv u svojim voćnjacima. Dobro je poznavao svoje radnike i uzgajao je odlično voće. Jedva sam čekala da sazru jabuke sorte *fudži* i breskve *kolorado vestem sloup*... Nikad ništa slađe nisam okusila.

I u sledećem dosijeju je bilo izvoda s bankarskih računa. Da li mi je to Lari dao samo bankarske izvode?

U jedan po podne napravila sam kratku pauzu pa otišla u Ritin kafe na kiš od spanaća, a onda sam se vratila na posao.

Oko pola tri Lari je ušao u moju kancelariju. – Kako ide?

Podigla sam pogled s milionitog izvoda koji sam pregledala, osetivši da mi se vrat ukočio. – I dalje pregledam dokumenta.

Zakikotao se. – Da, ima toga koliko hoćeš. Stilovima se mora priznati da su puni kao brod.

Osmehnula sam se. – Treba li da tražim nešto određeno?

– Bilo šta što deluje sumnjivo. Sama činjenica da drže novac u kajmanskim i švajcarskim bankama razlog je za opreznost.

Klimnula sam glavom. – Mogla bi da bude. Ipak, možda ga drže tamo samo zbog poreskih zakona.

– Pomislio sam na to, ali bolje je proveriti nego kasnije žaliti zbog propusta. Da vidimo šta možemo da nađemo. – S tim rečima je izašao.

Zašto imam osećaj da me gradske vlasti Snou Krika plaćaju da obavljam tuđ prljav posao?

Izašla sam tačno u pet, očiju umornih od brojeva. Ostao mi je još jedan dosije, ali to je moglo da čeka do sutra. Ceo dan sam radila, a saznala sam samo da su Stilovi puni kao brod. Da su oduvek bogati.

Ponovo sam svratila kod Rite, uzela sendvič za usput, pa produžila u svoj hotel. Život u malom mestu ima velike prednosti. Sve je blizu. Možda mi se neće svideti kad dođe zima, ali sad je savršeno. Do zime ću možda uštedeti za kola.

Kad sam se popela u svoju sobu, skinula sam odeću u kojoj sam išla na posao, očistila lice, pa obukla šorts od isečenih

farmerki i majicu s likom Dejvida Bouvija. Nisam ponela kući nepregledane dosijee kao što sam imala običaj. Zaista sam morala da se odmorim od svih onih brojeva. Uzela sam bocu vode iz mini–frižidera pa sela na krevet da pojedem sendvič.

Kako sam ga zagrizla, neko je pokucao na vrata. – Samo malo – rekla sam, usta punih ćuretine.

Progutala sam zalogaj, popila malo vode, pa otišla da otvorim vrata.

5.

Tajson

Stajala je tamo u tim prokletim kratkim pantalonicama i majici s likom Dejvida Bouvija. Pomislio sam kako je previše mlada da bi mogla da ceni Bouvija. Ali nije važno. Reč "Bouvi" protezala se preko njenih zamamnih grudi.

Zar je moguće da su prošla samo tri dana otkako sam je izbacio iz svoje kuće i svog života? Stajala je podbočena, rumene usne su joj sijale, zlatnosmeđa kosa joj je padala preko ramena, a moje prepone su se napele. Kako sam mogao i da pomislim da ću biti u stanju da živim bez nje?

Volim je. Teško mi je bilo sinoć da priznam to Rajanu, zato što sam, zapravo, morao samom sebi da priznam da je volim. Ipak, da li je zaista tako? Istinski? Ja i ne znam šta je to ljubav, bar ta vrsta ljubavi. Možda je ono što osećam nešto sasvim drugo, Verovatno nisam u stanju da volim.

Ipak, reči volim te bile su mi navrh jezika dok sam gledao njene srebrnosive oči.

– Šta hoćeš, Tajstone?

Nju. Želeo sam nju. Dovoljno je bilo da je pogledam pa da mi se digne, ali nisam mogao samo da je zgrabim i poljubim, ne posle onoga što sam joj učinio.

– Hoćeš li da kažeš nešto ili ćeš samo da stojiš tu i zevaš?

S druge strane...

Prešao sam prag, zgrabio je za ramena, privukao sebi pa pritisnuo njene usne svojim.

Istog trena je odgovorila na poljubac, kao što sam i očekivao. Nas dvoje ne možemo da odolimo jedno drugom. Da li je ona opsednuta mnome kao što sam ja opsednut njom?

Tras! Prekinula je poljubac i odgurnula me. Grubo. Leđima sam udario o još uvek otvorena vrata.

– Prestani – rekla je, zažarenih očiju. – Ovoga puta to ti neće upaliti.

– Ranije nijednom nije omanulo – odvratio sam.

– Ranije me nisi terao iz kuće i iz svog života. Ne glupiraj se, Tajstone. Još jednom te pitam: Šta radiš ovde?

Šta radim ovde? Nisam mogao da joj odgovorim kad ni sam nisam znao. Znao sam samo da moram da je vidim, daje dodirnem, da se uverim daje još uvek tu. – Da li bi... hoćeš da odemo na večeru?

Pokazala je na sendvič i kesu iz Ritinog kafea na krevetu. – Upravo večeram i rado bih nastavila. Zato te molim da odeš.

Okrenuo sam se i zatvorio vrata njene hotelske sobe, pa ih zaključao.

– Rekla sam ti da ideš. – Njene pune usne su podrhtavale.

Bože, kako sam je želeo. Telo mi je reagovalo na samu njenu blizinu. Treperio sam pred njom, obuzeo me je nemir. Kako sam

bio glup kad sam pomislio da će moja želja splasnuti ako je izbacim iz svoje kuće.

Zapravo, sve vreme sam znao da se nikad neću osloboditi žudnje za njom.

Može li ona da mi pomogne? Može li da me zaceli?

Niko mene ne može da zaceli. Ja sam slomljen čovek, ranjena duša. Ali kad sam sa Džejd, u njenom zagrljaju, s njenim usnama na svojim, postajem neko drugi. Neko bezmalo... poseban. Ne kažem da sam išta manje slomljen i ranjen, ali njena blizina mi pruža nešto što nikada pre nje nisam imao.

Nadu.

– Rekla sam da treba da odeš – ponovila je.

Toliko sam joj dugovao. Otići ću i neću više dolaziti dok me sama ne pozove. Okrenuo sam se ka vratima, bezizrazno zureći u špijunku u visini očiju. Molim te, Tajstone. Ostavi je na miru. Zaslužila je to. Bog zna da je zaslužila samo ono najbolje.

Ali stopala kao da su mi se zaglavila u svežem betonu.

“Trči, dečko. Trči.”

Zao smeh trojice muškaraca s maskama kovitlao se dečaku oko glave, gotovo vidljivo - crni kovitlaci dima preobražavali su se u demonske prikaze.

“Šta čekaš, dečko? Ostavili smo ti otvorena vrata. Zar ne vidiš svetio tamo? Kad si poslednji put video svetlost, dečko?”

Dečak je stajao u podnožju stepenica u hladnom mračnom podrumu u kojem su ga držali. Završili su bili s njim, pa ga odvukli do

stepeništa – noge su mu bile kao od olova – otvorili vrata na njegovom vrhu i pokazali na dnevnu svetlost.

Na spasenje.

Mamilo ga je da potrči, da pojuri uz stepenice ne osvrćući se.

Ali nisu ga pustili. Samo su ga zadirkivali, kao što su sve vreme radili, jer je ta čudovišta to zabaavljalo. Jednom je već pokušao da pobjegne. Popeo se na vrh stepenica, a onda su ga uhvatili i vratili dole.

“Hajde, dečko. Možeš da ideš. Završili smo s tobom.”

Kako je žudeo da pobjegne. Kako je želeo da trči sve dok ga noge nose.

Ali stopala su mu se zaglavila u betonu koji je počeo da se steže.

Nisam mogao da odem. Želeo sam da odem, zbog nje, ali nisam mogao. Previše sam slab. Previše slab da se popnem uz stepenice i odem od nje. Privlačila me je. Nisam bio svestan tog osećaja, a sve vreme je bio tu. Kao što znam da će sunce ujutru izaći, tako znam da je taj osećaj tu.

Okrenuo sam se ka njoj, a ona se ponovo podbočila, crvenih usana otečenih od našeg kratkog poljupca. Polako sam se zaputio prema njoj, upijajući njenu dobrotu, njeno čisto srce. Kad sam se primakao dovoljno da je dodirnem po ruci, zagledao sam se u njene čeličnoplave oči i promrmljao samo jednu reč.

– Molim te.

Prelepe crte njenog lica omekšale su. – Možda je ovo prvi put da te čujem kako izgovaraš tu reč, Tajstone, to jest izvan kreveta.

Bila je u pravu i to me je pogodilo kao pesnica u stomak. Da li sam toliko ogrubeo od svog života da nisam bio sposoban ni za uobičajene izraze učtivosti?

Da.

Dodirnuo sam joj obraz. Koža joj je bila meka kao svila pod mojim prstima. Zažmurila je, okrenuvši glavu ka mom dlanu, nežno ga okrznuvši usnama.

Sagnuo sam glavu prislonivši usne na njene. Otvorila je usta, kao uvek, ali ovaj poljubac je bio drugačiji. Onda mi je sinulo zašto je ovoga puta drugačije.

Podario sam joj poljubac.

Tako jednostavna reč. Tako jednostavna i očigledna, a ipak mi je dugo izmicala.

Umesto da uzimam poljupce od nje, ovaj sam joj podario.

A bio je to zaista sladak poljubac.

Njen meki jezik pronašao je moj, napajajući me ukusom jagoda i šampanjca. Privila se uza me, osetio sam njene meke grudi na svojim prsima. Iako sam bio uzbuđen, moja prva misao nije bila da joj se uvučem u gaćice, kao obično. Prva misao mi je bila da joj pokažem da umem i da pružam.

Sad sam želeo da joj neko vreme samo pružam. Možda sam već bio započeo to putovanje, ali s tim poljupcem dao sam joj i srce i dušu. Sve ono što ja jesam, koliko god da sam slomljen, pružio sam joj s tim poljupcem. Dao sam joj to ne očekujući ništa zauzvat.

A kad sam počeo da pružam, dobio sam nešto mnogo slađe. Poljubac koji mi je uzvratila bio je lepši i dublji od bilo kojeg pre toga. Nije to bio naš najstrastveniji poljubac, ali bio je mnogo više od svih naših poljubaca zajedno.

Volim te, Džejd, Volim...

Prekinula je poljubac, zateturala se odmakavši se, pa prekrstila ruke na grudima.

– Molim te – ponovio sam. Blago sam je gurao sve dok nije dodirnula krevet i sela na njega. Seo sam pored nje i ponovo je ljubio, nežno, polako, klizeći rukom, šakom pokrivši njenu dojku. Pritisnuo sam njene predivne usne pa se povukao i samo se zagledao u nju nekoliko sekundi. Onda sam nastavio da je ljubim. Podigao sam joj majicu i otkopčao joj grudnjak. Bože, kakva lepota! Džejd je boginja. Bradavice su joj se ukrutile, no ipak sam potisnuo poriv da ih stisnem i ugrizem. Nežno sam ih milovao jezikom, a onda sam se vratio njenom licu, ponovo ljubeći te pune usne nalik trešnjama.

Onda sam skliznuo usnama na njen vrat. Prislonila mi je dlan na obraz, prsti su joj bili topli i kao saten meki. Podigao sam glavu i zagledao joj se u oči, topeći se od plavetnila njenog pogleda. Ona je palcem prelazila preko mojih usana.

– Skini majicu – rekla je.

Odmahnuo sam glavom. Želeo sam da prvo ona uživa.

Ustao sam pa je blago gurnuo tako da legne. Skinuo sam joj šorts i gaćice, a zatim kleknuo i razmakao joj noge. Lagano sam joj jezikom milovao međunožje, podigavši ruke kako bih mogao nežno da joj stiskam grudi.

Zastenjala je. Bože, kako je to sladak zvuk. Ne bih mogao da živim bez tog Džejdinog melodičnog uzdaha. Stisnuo sam joj bradavicu, ali ne onako jako kako je navikla od mene, već sasvim nežno.

– Još, Tajstone. Uštini me.

Odmahnuo sam glavom, lica zagnjurenog između njenih nogu i nastavio da ližem njene blistave prevoje.

Njen mošusni miris mamio me je, te sam duboko udahnuo kako bih osetio i miris i ukus. Bože, bila je divna. Njeni uzdasi doprli su do mojih ušiju i više nisam mogao da se obuzdam. Uštinuo sam je za bradavicu.

Trgla se ispod mene. S usana joj se oteo još jedan meki uzdah.

Nastavio sam da se naslađujem njome, da skupljam njen slatki nektar.

Kad sam osetio da je dovoljno vlažna, gurnuo sam dva prsta u njenu vrelinu. Svršavala je stežući ih. Svaki njen grč protresao je i mene, vinuvši me na najviši vrh u Koloradu. Svaki drhtaj, svaki trzaj osećao sam kao sopstveni. Srce mi je divlje tukle, ud mi je pulsirao.

Kad je prošao prvi talas, povukla me je ka sebi i strasno me poljubila. Opili su me njeni sokovi, naše izmešane pljuvačke. Kružio sam jezikom oko njenog, uživajući u njegovom ukusu, u strasti... sve dok se nisam setio da želim samo da joj pružam.

Prekinula je poljubac, blago me odgurnuvši. – Skini košulju, Tajsone, molim te, i pantalone. Želim da ga stavim u usta.

Kako sam mogao da je odbijem? Neznatno sam se pomerio kako bih ustao, ali onda sam se opet setio. Ovoga puta je ona važna. Sam ona. Želim sve da joj dam. – Ne, ljubavi. Hoću da tebi bude lepo.

Zakikotala se. – To je baš slatko od tebe, ali veruj mi da će meni biti lepo kad ga stavim u usta. I sad ću to i da uradim.

Uprkos mojoj nameri, nisam ni ja od kamena. Poverovao sam joj da to želi, jer sam svakako to želeo. Ud mi nikada nije bio

tako krut. Ustao sam i polako se skinuo, a ona me je netremice gledala. Onda je kleknula i liznula ga.

Jebote.. sakupio sam i poslednje preostale atome snage. Žudeo sam da eksplodiram u njenim ustima, no ujedno sam želeo da ovaj osećaj što duže potraje. Obasula je sitnim poljupcima koren mog penisa, zatim mi jezikom dražila testise dok me je obrađivala rukom. Kad ga je ponovo stavila u usta, umalo sam izgubio kontrolu.

Ali čvrsto sam resio da svršim u njenim slatkim dubinama. Izvukao sam ga iz njenih usta, okrenuo je, presavio preko ivice kreveta, pa zaronio u njene vlažne dubine.

Ponovo joj se usana oteo slatki uzdah - nežno milovanje njenih glasnih žica u kojem sam toliko uživao. S tim uzdahom postala je potpuno moja.

Ili sam bar ja zamišljao da bi mogla da bude moja.

Njeni zidovi stezali su se oko mene, moj ud savršeno se uklapao s njenim dubinama, kao da se sam svemir postarao za to. Kao da je za mene stvorena. Samo za mene.

Uranjao sam u nju, uranjao i uranjao, drhteći i trepereći, a onda ga izvadio i okrenuo je kako bih mogao da gledam njeno predivno lice. Pogledi su nam se sreli i, bože, mogao sam da se utopim u tim blistavim očima. Kleknuo sam na krevet i ponovo joj ga zario. Jednu njenu nogu sam prebacio preko svog ramena, otvorivši je tako da me celog primi.

Zažmurila je, stenjući: – Bože, Tajstone, tako je dobro. Nedostajao si mi.

Nedostajao sam joj? Zgrabio sam njene prelepe sise, stežući ih, osećajući krute bradavice pod dlanovima. Uštinuo sam ih onako kako ona to voli.

Reči su mi zapele na usnama. Tako sam želeo da joj kažem da je i ona meni nedostajala. Da mi je život bio prazan ta tri dana bez nje. Umesto toga, sagnuo sam glavu i nežno je poljubio, stežući joj bradavice.

Izvila se poda mnom. – Tajstone, opet ću da svršim. O bože, evo me.

Grčila se oko mog uda, a ja sam vrisnuo. Bio sam na rubu ponora, gledao sam dole u nirvanu, ali nisam bio spreman za vrhunac. Usporio sam pokrete, prisilivši sebe da odložim vrhunac. Ali bilo je prekasno.

Još jednom sam se zario u nju a onda eksplodirao, istresavši sve iz sebe. Kroz svaki trzaj koji me je slao sve dalje u nebesa, sve više sam joj pružao. Kad smo se smirili, privukao sam je sebi, prebacio njene noge preko svojih kukova i nežno je ljubio, kao malo ranije, kad smo počeli da vodimo ljubav. Zagledao sam se u dubine tih čeličnoplavih očiju, žudeći da joj pružim i više od onoga što sam joj već dao, celo srce i dušu.

Mogu li ja to?

Bilo je to izlišno pitanje. Već sam joj dao sve. Samo sam se molio da ih čuva.

6.

Džejd

Poljubio me je beskrajno nežno. Kako sam dozvolila da se to dogodi? Toliko sam želela da budem jaka, ali i to malo snage koju sam imala vilo je beskorisno kad je u pitanju Tajson Stil. Uvek ću mu se predavati. Jedini spas bi mi bio da napustim Kolorado i pobegnem što dalje od njega.

Ali neću to uraditi. Kolorado je moj dom. Ceo život sam ovde provela. Mogu da se vratim u Denver, ali on bi me i tamo našao.

Želela sam da me nađe.

Volim te. Te reči lebdele su mi na usnama, dok sam žudela da ih naglas izgovorim. Stisnula sam usne. Tajson nije spreman da ih čuje.

A ja nisam spremna da ih izgovorim.

Odvojio se od mene i zagledao mi se u oči, dok su njegove plamtele mračnim sjajem. Čekala sam da nešto kaže, ali on je ćutao.

– Tajstone.

Izvio je obrve.

– Ovo nije smelo da se dogodi.

Očekivala sam da će se složiti sa mnom. Uvek bi se složio sa mnom u vezi s tim. Uvek je govorio da nikad neće moći da se zaljubi u mene i da to što smo radili ne bi smelo da se ponovi.

Umesto toga, rekao je: – Moralo je da se dogodi, Džejd.

Pojma nisam imala šta je hteo da kaže, a ne bi bilo svrhe da ga zamolim za objašnjenje. Tajson nikom ništa nije objašnjavao.

– Drago mi je što se dogodilo – tiho sam rekla.

Tamne oči su mu tinjale. – Meni je drago što si se vratila.

Izvila sam obrve. Jesam li ga dobro čula? – Ozbiljno? Oterao si me, sećaš se?

– Pogrešio sam.

– Stvarno?

– Da. Ti si Mardžina najbolja prijateljica. Ona je želela da budeš kod nas. Potrebna si joj.

Srce mi je potonulo. Ponovo je podigao zid između nas. Drago mu je što sam se vratila zbog Mardž, a ne zbog njega.

Znala sam da bi zalud bilo da pokušam da srušim Tajsonov zid. Ni na trenutak nisam poverovala njegovom objašnjenju, ali ne bi bilo dobro da ga pritiskam. Kad reši da se izoluje, do njega se ne može dopreti.

– Ni ja nisam želela da napustim Mardž. – Odvratila sam pogled. Nisam mogla da gledam u njegove predivne oči kad se tako zatvori. Bilo je to bolno iskustvo, kao da mi neka oštrica seče srce napola.

– Mardž bi volela da se vratiš u našu kuću i da ostaneš tamo.

Uzdahnula sam. – Koliko god da mi je bilo lepo u vašoj kući, mislim da to ne bi bilo pametno. Mardž će mi pomoći da

nađem stan. Zapravo, već danas je trebalo nešto da potraži, ali još se nismo čule.

– Danas je bila prilično zauzeta, pomagala je Džoni. Njegova sekretarica se razbolela, te je zamolio Mardž da uskoči. Treba da popuni gomilu obrazaca.

To objašnjava zašto se još nije javila. – Ne mari. Možda bih mogla sama da potražim sutra tokom pauze za ručak.

– Voleo bih da se vratiš u našu kuću.

Odmahnula sam glavom. – Veruj mi, razmišljala sam o tome. Ne mogu da se vratim.

– Zašto?

Njegova pitanja ponekad su zaista izazivala nevericu. – Zato što si me pre tri dana bez razmišljanja izbacio iz kuće.

Ustao je, uzeo svoje bokserice i farmerke, pa ih brzo navukao. Njegov moćni torzo i dalje je bio obnažen, i dalje je blistao, oznojen od napora. Tako je lep. Kad bih ga pogledala, kad bih prodrila kroz te nevidljive zidove, poželeda bih da ga držim u naručju, da mu odagnam sav taj bol. Ali pre toga morala sam da saznam kakav ga to bol razdire i zašto je tako tajnovit prema svima. Nisam znala kako to da izvedem. Mardž nije znala kako to da izvede, a Džona i Rajan nisu bili spremni da pričaju o tome, čak i ako su znali šta je posredi.

– Nije trebalo da te oteram – rekao je.

– Ali si uradio to, Tajstone, i tada si imao razlog za to. Kaži mi nešto. Da li taj razlog i dalje postoji?

Ćutao je, ugrizavši se za donju usnu.

– Zaslužujem odgovor.

Provukao je prste kroz gustu tamnu kosu. – Znaš, jutros sam video da imam sede.

Kakve to veze ima s bilo čim? Trideset pet mu je godina. Naravno da ima poneku sedu. Džona ih ima više od njega. I dobro mu stoje.

– Nemoj da menjaš temu, molim te. To mi je veoma važno.

– Možda je meni važna moja seda kosa.

Odmahnula sam glavom, ustala, uzela svoj šorts i majicu, pa ih navukla, iako nisam bila obukla gaćice i grudnjak. – Idi, molim te.

Sirom je otvorio oči. Da li mu je uopšte jasno zašto zahtevam da ode?

– Povređuješ me – rekla sam.

Teško je progutao, obukao košulju pa izašao iz moje hotelske sobe.

Sutradan ujutru sedela sam za svojim radnim stolom gledajući oglase za stan u lokalnim novinama. Jedino što sam našla a da je dovoljno blizu mog posla bila je soba iznad salona lepote, a nisam baš bila spremna da po ceo dan udišem isparenja kiseline za trajnu. Našla sam i nekoliko prijatnih jednosobnih stanova na rubu grada, ali dok ne kupim kola, to otpada. To znači da uzimam sobu iznad salona lepote. Pozvala sam Saru, vlasnicu salona, i dogovorila se da pogledam stan tokom pauze za ručak. Onda sam se vratila poslu, otvorivši poslednji dosije koji mi je Lari juče dao.

Prvih nekoliko dokumenata bili su izvodi. Čoveče, ti ljudi stvarno plivaju u gotovini. Ipak, na osnovu onoga što sam videla, svi depoziti i sve isplate bili su u skladu sa zakonom, osim ako mi nešto krupno nije promaklo.

Pre dvadeset pet godina s jednog od tekućih računa izvršena je isplata u iznosu od pet miliona dolara. Na osnovu izvoda nisam mogla da zaključim kome je ta suma uplaćena. Trebalo je da proverim mnoštvo dokumenata da bih to otkrila. Tolika suma novca morala je negde da završi.

Na brzinu sam prelistala ostale papire iz poslednjeg dosijea, ali nisam našla ništa važno.

Nekoliko minuta kasnije, Lari je ušao u moju kancelariju. – Jesi li nešto otkrila?

– Kao što verovatno znaš, svi ovi dosijeji koje si mi juče dao uglavnom se sastoje od bankarskih izvoda. Iskreno, do jutros nisam naišla ni na šta neobično.

Prišao mi je bliže pa seo na stolicu naspram mog stola. – Šta si našla?

Gurnula sam papir preko stola. – Vidiš li tu isplatu od pet miliona? To je ogromna suma novca, daleko veća od svih ostalih isplata. Jednostavno se ne uklapa. Pitam se čemu je bila namenjena.

– To svakako zavređuje pažnju. – Pružio mi je list papira s korisničkim imenom i lozinkom. – Omogućavam ti potpuni pristup svim bazama podataka za koje je nadležna država Kolorado. Pogledaj šta možeš da nađeš. – Osmehnuo se pa izašao iz moje kancelarije, ostavivši vrata otvorena.

Nisam znala odakle da počnem. Sumnjala sara da mogu da pristupim bankarskim računima, kako onda bilo šta da nađem? A nisam mogla da pitam nikoga od Stilovih. Mardž je tada bila bezmalo beba, a momci su bili deca. Oni svakako nisu mogli da mi pomognu. Otac im je umro, a koliko ja znam, nikad nisu imali na ranču nekog zaposlenog ko je imao pristup njihovim

računima. Ipak, možda... Rane Stilovih je multimilionska korporacija. Teško da su Stilovi sami brinuli o tolikom novcu. Ali kako da saznam koje upravljao njime pre dvadeset pet godina? Ni to nisam mogla da pitam Mardž i njenu braću. Nisam baš mogla da im kažem kako je moj šef, gradski pravobranilac, očekivao od mene da istražim poslovanje njihove porodice, kao što nisam mogla ni da im priznam da imam i lične razloge da obavim taj detektivski posao.

Šta se to dogodilo pre dvadeset pet godina? To sam morala da otkrijem.

Obavila sam pretragu novinskih arhiva, ali sam i tu zapala u ćorsokak. Uto mi se oglasio mobilni; bilo je vreme da odem u Sarin salon da pogledam stan. Uzela sam tašnu, rekla Mišel da izlazim na ručak i otišla.

Salon se nalazio dva bloka dalje, na Aveniji Hedl.

Kad sam ušla, manikirka je podigla pogled. – Dobar dan. Izvolite?

– Dobar dan. Treba mi Sara, u vezi sa stanom iznad radnje.

– Superiška! – Manikirka me je obasjala osmehom uokvirenim skerletnocrvenim usnama. – Ona je pozadi. Sad ću je pozvati.

Ostavila je načas mušteriju. Posle nekoliko minuta, vratila se sa sredovečnom ženom, punačkom ali lepom, plave kose – očigledno farbane –vezane u konjski rep.

Starija žena mi je pružila ruku. – Ja sam Sara Karter. Ti si sigurno Džejd.

– Da. Drago mi je.

– Imam samo nekoliko minuta, pošto me čeka mušterija, ali stan je ionako mali. – Nasmejala se. – Začas ću da ti ga pokažem. Idemo pozadi.

U stan se ulazilo iz zadnjeg dela salona lepote, ali i spolja. Sara me je povela uz uske stepenice. Otključala je i otvorila vrata.

– Nije veliki, ali je jeftin. Ja ga lično iznajmljujem. Ja sam vlasnik cele zgrade i živim u susednom stanu. Samo su ta dva stana u celoj zgradi. Ovde je živela jedna od devojaka koje rade kod mene, ali prošle nedelje se udala, tako da je sad prazan.

Pogledala sam unaokolo. Svideli su mi se drveni podovi, mada ih je trebalo dobro išmirglati.

– Nažalost, nema spavaće sobe, ali dnevna soba je ogromna, tako da za spavanje možeš da koristiš dušek. Pre dve godine sam renovirala kuhinju, tako da je skoro nova. I kupatilo sam sredila. Jeste malo, ali je cakum-pakum.

– Vrlo je ljupko. – Prijatno sam se osećala u tom malom stanu, što me je iznenadilo. Osim toga, samo nekoliko koraka me deli od manikira. Volim povremeno da uradim dobar manikir i pedikir.

Zavirila sam u kuhinju i kupatilo. – Pretpostavljam da mogu odmah da se uselim?

– Da. Dovoljno je da potpišeš ugovor o najmu.

– Možemo li mesečno da obnavljamo ugovor? – Koliko god da je taj stančić bio prijatan. Čim kupim kola, preseliću se u neki od onih boljih stanova na rubu grada.

– Naravno. Većina mojih stanara je potpisivala jednomesečni ugovor. Stan je vrlo mali i jasno mi je da je on samo polazna tačka. Ljudi retko ostaju ovde duže od šest meseci do godinu dana.

– To zvuči savršeno. Radim nedaleko odavde, u kancelariji gradskog pravobranioca, tako da na posao mogu peške. Trenutno nemam kola.

– Reklo bi se da si zainteresovana.

Klimnula sam glavom. – I te kako. Ali nemam ništa od nameštaja. Moraću da se snađem za neki dušek ili futon pre nego što se uselim.

Sara je klimnula glavom. – Mogu ja da ti pomognem. Ako hoćeš namešten stan, to je još pedeset dolara mesečno. Donela bih ti sofu, stočić, dve fotelje i krevet na izvlačenje. Lisaje imala svoje stvari, tako da je moj nameštaj dole u ostavi u prodavnici. Mogu da zamolim svog dečka da ti ga unese kad god hoćeš.

Nasmejala sam se. – Može li do večeras?

– Nego šta!

Pružila sam joj ruku. – Onda smo se dogovorile, Saro. Odmah ću ti napisati ček za prvi mesec.

Potom sam otišla u hotel, najavila im da sutradan odlazim i uzela svoje stvari pa ih prenela u stan koji sam unajmila. Dotad mi je istekla jednočasovna pauza za ručak, te sam svratila kod Rite po sendvič i vratila se u kancelariju. Ti sendviči koje sam kupovala krunili su moju ušteđevinu za kola. Moraću da odem u bakalnicu i kupim namirnice kako bih sama spremala nešto za jelo.

Samo što sam sela, pozvala me je Mardž.

– Zdravo – rekla sam,

– Džejd, mnogo mi je žao što nisam mogla da ti tražim stan juče. Džoni je trebala pomoć jer mu se sekretarica razbolela, a trebalo je popuniti neke obrasce koji ne mogu da čekaju.

– Znam. – Sranje! Pokrila sam usta rukom.

– Otkud znaš?

Usisala sam vazduh kroz zube. Obećala sam Mardž da nema više tajni. – Tajson mi je rekao.

– Tajson? Kad si videla Tajsona?

Uzdahnula sam u mikrofon. – Sinoć je svratio.

S druge strane je zavladao tajac. U mislima sam videla Mardž kako je iznenađeno zinula.

– Obećala sam ti da više ništa neću kriti od tebe, sećaš se?

– Da – odvratila je. – Hvala ti.

– Ponudio mi je da se vratim u kuću.

Mardž je zacičala. – Ura! To je sjajno.

– Odbila sam ga. Mislim da to zasad ne bi bilo pametno.

– Mora da se šališ? Bilo bi i te kako pametno.

– Kako god bilo, sad je kasno. Već sam platila jedno-mesečnu najamninu za svoj novi stan.

– Stvarno? Koji stan?

– Onaj iznad salona lepote.

Mardž je uzdahnula. – Ta rupa? Ja bih ti našla nešto mnogo bolje.

– Mardž, jutros sam gledala oglase. Sve ostalo što se nudi nalazi se na obodu grada, tako da bi mi trebala kola. Ovaj iznad salona je mali ali prijatan.

– Ako ti tako kažeš.

– Tačno. Ne zaboravi da ja živim skromno. I to mi nimalo ne smeta.

– Izvini. – Uzdahnula je. – Nisam htela da izigravam divu. Ako si ti zadovoljna, nemam ništa protiv. Mada bih više volela da si došla u kuću.

– Znam, ali verovatno je bolje za mene da budem...
Ispustila sam telefon.

7.

Tajson

Ušao sam u Džoninu kancelariju, jer sam hteo da razgovaram s njim. Otkud ta potreba u poslednje vreme da razgovaram?

Njegova sekretarica se vratila na posao, mada je još uvek bila malo bleđa.

– Jesi li bolje, Dolores? – upitao sam sedokosu ženu koja je svojevremeno bila sekretarica našeg oca.

– Jesam. Nije tako loše kao što izgleda.

– Je li Džona tu negde?

– Upravo je otišao na pašnjak. Mislim daje danas u severnom kvadrantu, ako resiš da ga potražiš.

– Hvala ti.

Odvezao sam se do štala. Prošlo je nekoliko meseci otkako sam poslednji put jahao svog konja, Feniksa. Mogao bih da odjašem do Džone, malo da mu pomognem. Već sam bio u svojom voćnjacima i pobrinuo se za sve što je danas trebalo obaviti.

Feniks je frknuo kad me je ugledao. Momci su ga redovno izvodili da se istrči, ali ja mu u poslednje vreme nisam poklanjao

pažnju. Imam ga od svoje petnaeste godine. Taj konj i Rodžer najbolji su mi prijatelji.

Istimario sam ga, osedlao, pa ga izveo iz ambara, gde sam ga uzjahao i krenuo. Dan je bio vedar, brda zelena i ljubičasta u daljini, a nebo azurnoplavo. Još jedan običan dan u Koloradu. Nisam dovoljno cenio lepotu svog zavičaja. Trebalo bi češće da uživam u njoj. Poterao sam Feniksa u galop, osećajući vetar u kosi.

Feniks. Nazvao sam ga po toj veličanstvenoj vatrenoj ptici koja se izdiže iz plamena.

Onaj s dubokim glasom je zastenjao, dovršavajući započeto.

“Na mene je red”, oglasio se tetovirani, pa odgurnuo onog s dubokim glasom.

Dečak je osećao smrdljiv dah tetoviranog na svom vratu. Trgao se, naboravši nos.

Zatim je zažmurio, zamišljajući kako jaše predivnog konja. Ništa na svetu nije bilo važno osim tog konja, njegovog druga, i hektara zelene zemlje ispred njih. Mogao je da jaše po ceo dan i nikad da se ne zasiti prelepih krajolika Kolorada. Vetar je šibao kroz njegovu tamnu kosu. Čestice prašine upadale su mu oči, ali njemu to nije smetalo. Bio je sam, divalj i slobodan. Tu niko nije mogao da ga povredi. Niko...

Buka je odjekivala oko mene kad sam poleteo uvis. Sledećeg trenutka padao sam kao na usporenom snimku i...

Tras!

Zadnjicom sam tresnuo o zemlju. Feniks je i dalje galopirao.

Kako se ovo desilo? Nisam pao s konja još od... Da li sam ikad pao s konja?

Naravno da jesam, dok sam učio da jašem. Kad sam bio dete.

Feniks. Taj konj je bio rođendanski poklon od mog oca, kad sam napunio petnaest godina. Mozgao sam i mozgao pokušavajući da mu smislim ime. Kao da mu nijedno nije odgovaralo. Džona je predložio da ga nazovem Ponoć, što bi bilo prikladno, s obzirom na to da je pastuv bio zift-crn. Moj otac je predložio da bude Zevs, zato što se konj koji je oplodio kobilu, njegovu majku, zvao Hronos. Bila su to moćna, prava muška imena, ali meni nisu legla. Mardžori, kojoj je tada bilo pet godina, preklinjala me je da ga nazovem Barni. Umalo da joj popustim. Bio sam slab na tu malenu. Posle onog... incidenta, jedino sam u njoj mogao da vidim nešto dobro - nevino detence ružičastih obraza, tamnih očiju, koje se svima osmehivalo. Na kraju ipak nisam mogao toj moćnoj mišićavoj životinji da dam ime ljubičastog dinosaurususa. Dva meseca je bio bez imena... sve dok u lokalnoj prodavnici nisam video poster ptice jarkih boja kako se uzdiže iz plamena.

Feniks.

To je bilo pravo ime za mog konja. Simbolizovalo je snagu, preporod i drugu priliku.

Taj poster decenijama je krasio zid moje sobe.

Pridigao sam se i seo, osećajući kako mi pulsira u glavi, a zatim odagnao emocije koje je ta slika budila u meni - emocije koje i dalje budi u meni, iako je poster odavno skinut sa zida.

Srce mi je tuklo kad se feniks, lepa i zastrašujuća ptica, obrušila ka tlu, okrznuvši me plamen im krilom po licu. Zažmurio sam, teško dišući...

Ta ptica postala je protivrečan simbol u mom životu.

I ja sam morao da se uzdignem iz pepela svoje prošlosti. Morao sam da budem feniks.

Ali feniks predstavlja... pakao.

Kako mi je to sve dosad izmicalo?

Moj konj Feniks je u međuvremenu usporio, još malo je kaskao, a zatim se zaustavio. Zviznuo sam, a on je krenuo nazad ka meni.

Odveo sam ga na mali izvor da ga napojim.

Izvor hladne vode u Stenovitim planinama. Nema ničeg lepšeg. Malo sam ispljuskao lice.

Seo sam i zagnjurio lice u šake.

Šta da radim? Džejd mi je toliko nedostajala da sam osećao fizički bol kad nije sa mnom. Kako sam mogao da dozvolim da mi se neko toliko zavuče pod kožu. Kako sam postao toliko opsednut? Nikad neću moći da budem s njom. To je bila neporeciva činjenica. Ipak, želeo sam da se ona vrati u našu kuću, želeo sam je svaku noć u svom krevetu, želeo sam da je žigošem, da se zna da je moja.

Ali to se neće ostvariti.

Uzeo sam češagiju iz bisaga pa malo očetkao Feniksa.

Feniks.

Dvadeset godina sam ga tako zvao. Ne mogu sad da mu promenim ime. Osim toga, pristaje mu. Bio je predivna životinja

rase *morgan*, blistav, brz i dobroćudan, crn kao noć, kože meke kao pliše. I bio je krupan, ne previše, taman koliko treba.

Voleo sam ga isto koliko Rodžera.

A Džejd sam voleo još više - više od svojih životinja, od svoje braće i svoje sestre.

Ne samo više nego i potpuno drugačije - a pritom ne mislim na fizičku privlačnost.

Postala je deo mene kao krv u mojim venama.

Nisam znao kako da naučim da živim bez nje.

Krenuo sam da ustanem, osetivši bol u krstima koji se spuštao do repne kosti. Mora da sam je nabio kad sam pao na zemlju. Kako god bilo, morao sam da se vratim u sedlo.

Da se vratim u sedlo. Nasmejao sam se samom sebi. Kakav kliše. Toliko puta sam to čuo. Samo se vrati u sedlo, Tajstone. Ne dozvoli da te strah savlada.

Istini za volju, nisam se plašio. Bio sam marinac i nadao se da će mi tamo negde preko mora razneti glavu. To se nije dogodilo. Umesto toga, ja sam razneo nekoliko glava i spasao nekoliko saboraca. Ljudi su rado govorili da sam heroj. Rajan je govorio da sam heroj.

Ali ja nisam heroj.

Herojima nije teško da prihvate sebe.

Ja sam samo onaj koji je utrčao na liniju paljbe kako bi izvukao palog čoveka i omogućio mu da dobije medicinsku pomoć.

Ali ljudi ne misle tako.

Kako god bilo, varaju se.

Utrčao sam na liniju paljbe kako bi i mene pogodili.

Ali nisu me pogodili.

Tri godine su prošle otkako sam se vratio na ranč, a i dalje ne mogu da nađem svoje mesto. Gajenje voća dobro mi ide, a čak i ako negde zapne, imam najboljeg nadzornika na svetu i još nekoliko odličnih radnika koji mogu da se pobrinu za sve.

Aksel je vodio posao dok sam ja bio odsutan, te je voćnjak zaista procvetao.

Istini za volju, nema nikakve potrebe da ostanem ovde, ali kad god resim da odem, braća me odvrata od tog nauma.

Obojica osećaju krivicu zbog onoga što mi se dogodilo. Voleo bih da mogu da ih oslobodim tog osećaja, ali kad je o tome reč, potpuno sam bespomoćan. Nikome ja ne mogu da pomognem, ponajmanje sebi. Za njih bi bilo bolje da odem. Onda bi mogli da nastave svoj život.

Ali sad...

Ne mogu da podnesem pomisao da ostavim Džejd.

Tačno je da sam je pre nekoliko dana izbacio iz kuće, ali otkad je ona otišla, ništa nije kako treba. Koliko god da je želim, moja dela su uništila priliku da je dobijem.

Sigurno sam je prestravio. Dođavola, sebe sam prestravio onim urlanjem, a samo bog zna šta sam još uradio. Sad mi je sve to maglovito.

– Dođi, dečko – rekao sam, uzjahavši Feniksa, pa se trgao osetivši bol u repnoj kosti. – Idemo da nađemo Džonu.

Dvadesetak minuta kasnije zatekao sam brata i nekoliko njegovih momaka kako proveravaju volove u severnom kvadrantu.

– Hej, Tajsone – oglasio se Džona kad sam sjahao. –
Šta te dovodi ovamo?

– Pretpostavljam da si razgovarao s Rajanom.

Džona se nakašljao. – Jesam. Hajde da se malo prošetamo. – Poveo me je dalje od svojih ljudi. – Znači, Džejd se vratila.

– Jeste, smestila se u hotel u gradu.

– Jesi li pokušao da je nagovoriš da se vrati u kuću?

Klimnuo sam glavom. – I Mardž je pokušala, ali ona neće ni da čuje.

– Možeš li da joj zameriš?

Odmahnuo sam glavom. Njoj ništa nisam mogao da zamerim. Sve sam sam upropastio.

– Rajan kaže da si zaljubljen u nju.

Ukopao sam stopala u prašinu, isprljavši svoje čizme od nojeve kože. – Da. Bar mislim da jesam. Zapravo i ne znam kako je to voleti nekoga na taj način.

Moj brat se osmehnuo. – Kad te zadesi, i te kako znaš, Tajse. Ako se osećaš kao da si zaljubljen u nju, onda i jesi zaljubljen.

– Ne znam šta da preduzmem u vezi s tim.

– Misliš da je i ona zaljubljena u tebe?

– Pojma nemam. Znam da među nama postoji ono što ljudi zovu hemijom.

Džona se zakikotao. – To je dobro.

– Jednostavno ne znam da li nas dvoje možemo da budemo zajedno.

– Moraš, pre svega, da budeš iskren prema njoj.

– Ne mogu, Džo. Ne mogu da budem iskren prema nekome kad sam jedva uspeo i prema samom sebi da budem iskren.

Moj brat se okrenuo i ozbiljno me pogledao. – Ako ne potražiš pomoć, Tajse, i suočiš se sa svim onim što ti je na duši, nikada nećeš živeti onako kako zaslužuješ.

– Mora da se šališ? Onako kako zaslužujem? Dosad je bilo prilično loše.

– Nije sve bilo loše. Proživeo si neke teške trenutke.

– Teške trenutke? To zvuči kao da sam promašio pobjednički šut u basketu. Ono što sam ja preživeo daleko je gore od teških trenutaka.

Moj brat je protrljao čelo. – Ne pokušavam da umanjim ono kroz šta si prošao. Ali nikada nismo razgovarali o tome kako treba. Rajan i ja samo nagađamo.

Nakašljao sam se. – Veruj mi, bolje je da ne znaš.

– Nismo ni mi bez maše. Možemo i te kako da zamislimo šta je bilo.

– A šta ti misliš da je bilo? Šta god misliš, pomnoži to s hiljadu. Onda ćeš možda moći da zamisliš kroz šta sam prošao.

Džona je zavrteo glavom. – Dođavola, da sam bar mogao da zauzmem tvoje mesto. Trebalo je ja da budem tamo.

Mrsko mi je bilo kad moja braća to govore, kad tvrde da bi bolje da su oni to pretrpeli umesto mene. To je tako glupo. Trebalo bi da budu i te kako srećni što se to nije njima desilo. O svemu tome smo već razgovarali. Zato sam sada ćutao.

– Mogao bi još jednom da se vidiš s doktorkom Karmajkl. Navodno je izuzetno stručna.

Nakašljao sam se, – Razmišljao sam o tome. Jednostavno sam... ne znam.

– Da li te je strah?

– Ne. – Nije me strah. Dođavola, ničega se ja ne plašim.

Džona je skinuo svoj stetson pa obrisao čelo. – Dobro, nego zašto si u stvari došao?

Progutao sam knedlu. – Pitao sam se da li bi ti mogao da razgovaraš sa Džejd. da je ubediš da se vrati u kuću.

– Ako Mardžori nije uspela da je ubedi, čisto sumnjam da će meni poći za rukom.

Verovatno je u pravu.

– Evo kako ćemo: ako ja ubedim Džejd da se vrati, hoćeš li ti meni nešto da učiniš?

Znao sam da ne treba da sklapam pogodbe sa bratom, ali sam očajnički želeo da vratim Džejd u kuću, gde mogu stalno da je viđam.

– Šta si smislio?

– Ja ću da vratim Džejd u kuću, a ti ćeš krenuti na razgovore kod doktorke Karmajkl. I redovno ćeš ići.

8.

Džejd

Brzo sam podigla telefon s poda. Dok sam razgovarala s Mardž, površno sam pregledala vesti na internetu i jedan naslov mi je privukao pažnju. Bio je ispisan preko cele naslovne strane *Snou Krik dejlija*. "Lokalni heroj se vraća kući". Uz naslov je bila objavljena slika Tajsona Stila u mornaričkoj uniformi.

Čovek u uniformi – najzgodniji čovek na svetu u uniformi.

Dobio je Orden časti.

Orden časti, čoveče.

Zašto mi to niko nije rekao?

– Džejd, jesi li tu? – čula sam Mardžin glas preko telefona.

Prinela sam telefon uhu. – Jesam, Mardž, ovde sam... Zvaću te... zvaću te kasnije, važi?

Prekinula sam vezu usred njenog pozdrava i počela da čitam članak.

Naš sugrađanin i dobitnik Ordена časti, Tajson Stil, vratio se protekle nedelje u rodni Snou Krik. Tajson se pridružio marincima kao potporučnik i uskoro stekao čin poručnika, a zatim i kapetana, zahvaljujući marljivom

zalaganju i junaštvu. Prvo je bio raspoređen u Avganistan, a zatim u Irak. Dobio je Orden časti od guvernera Kolorada pošto je izveo šest rizičnih upada kako bi spasio šestoricu američkih vojnika. Iz vojske je otpušten s počastima.

“Kapetan Stil je za sve nas heroj i uzor za sve građane Kolorada”, rekao je guverner. “Svi smo ponosni što se vratio kući, u našu veliku državu.”

Stil je sin pokojnih Bredforda i Dafni Stil s Ranča Stilovih u okolini Snou Krika, brat Rajana, Džone i Mardžori Stil.

Kapetan Stil je odlikovan prošle subote, na svečanosti u Snou Kriku koju je upriličio gradonačelnik Tom Simpson. Sestri i braći kapetana Stila, kao i stotinama okupljenih žitelja Snou Krika gradonačelnik Simpson je rekao kako bivši marinac nije samo primer hrabrosti već i podsetnik da hrabrih ljudi svuda ima.

“Svako, čak i neko iz malog grada kao što je Snou Krik u Koloradu, može da učini velika dela kao građanin naše velike zemlje”, rekao je gradonačelnik, a zatim se obratio Stilu: “Učinili ste više od onoga što je bila vaša vojnička i oficirska dužnost, dužnost građanina Sjedinjenih Država. Snou Krik je ponosan što ima tako izuzetnog sugrađanina”.

Narednog ponedeljka, gradonačelnik je ispričao priču o kapetanu Stilu u lokalnoj školi. Kapetan Stil, pešadijski oficir u komandi Jedinice za odlaganje eksplozivnih sredstava i njegovi vojnici upali su jedne večeri u zasedu grupe pobunjenika u malom mimom selu na severu Iraka. Svetla u selu odjednom su se pogasila, razlegla se pucnjava. Oko dvadeset pet pobunjenika raspoređenih na planinskim

obroncima pucali su po selu opkolivši Stilovu jedinicu i još jednu pod komandom kapetana Dereka Votersa. Stil, koji je u to vreme bio samo potporučnik, oglušio se o naređenje Dereka Votersa, nadređenog oficira, uleteo u zonu u kojoj su se vodile borbe i spasao šestoricu svojih saboraca: redova Klensija Brauna iz Los Anđelesa, redova Lensa Foksa iz Gahane, Ohajo, redova Majrona Džonsa iz Šrun Lejka, država Njujork, redova Kevina Dejla iz Rina u Nevadi, mlađeg vodnika Korija Džensena iz Santa Fea u Novom Meksiku i potporučnika Megan Klajn iz Dalasa.

Kapetan Stil je na to rekao samo: "Nisam to uradio da bih ispao heroj".

Pogled mi je odlutao dok su mi se dlanovi znojili. Dođavola. Zažmurila sam. Nisam to uradio da bih ispao heroj. Čula sam to i ranije, kad sam upoznala Tajsona. Pre više od mesec dana, dok me je vozio s aerodroma na ranč.

"Mislim da je to što si tamo uradio zaista hrabro. Veoma poštujem našu vojsku."

"Nisam to uradio da bih ispao heroj."

"Oh, nisam mislila..."

"Nisam ja heroj, plavooka. U stvari, ja sam sve samo ne heroj."

"Zapravo, nije bitno šta ti misliš, zar ne? Mislim da je svako ko služi svojoj zemlji heroj. To je moja definicija i nemam nameru da promenim mišljenje."

Uporno tvrdi da nije heroj. Nemam reči.

Nisam je heroj, plavooka.

Kakva glupost.

I toliko je toga što ne znam o njemu.

Zašto mi Mardž nije rekla da je odlikovan? Orden časti od države? Zašto ga, zaboga, predsednik nije odlikovao? Zašto to nije bilo u nacionalnim vestima?

Zapravo, verovatno je bilo. Odatle ću sutra početi istraživanje.

Za danas je dosta. Oči me peku jer već osam sati zurim u kompjuter, ali nisam zbog toga rešila da se zaustavim. Moram da obradim ovo što sam upravo pročitala. Odšampala sam članak i stavila papire u akten-tašnu.

Vreme je da krenem kući. Usput bi trebalo da svratim u bakalnicu, jer je frižider u mom novom stanu prazan.

Pokupila sam svoje stvari. Nisam imala kome da se javim na izlasku iz kancelarije, jer su svi već bili otišli. Izašla sam iz zgrade. Dok sam hodala ka maloj bakalnici, pažnju mi je privukao neonski natpis. *Tobi tetovaže*. Tetovaže su me oduvek fascinirale i želela sam da istetoviram nešto - malo i odmereno - u dnu leđa. Ali nikada nisam naišla na sliku koja bi me privukla... sve do pre nekoliko večeri.

Dečko moje majke, Niko, imao je predivnog feniksa istetoviranog na podlaktici – vrtlog purpurne, crvene, zlatne, s neonskoplavim i narandžastim plamenovima koji kuljaju iz krila, dok ptica izranja iz sivog pepela. Bio je to simbol snage, preporoda i novog početka.

Sav simbolizam koji mi je potreban.

To je slika koju sam želela da istetoviram.

Feniks.

Devojka nakostrešene crne kose i s pirsingom u donjoj usni sedi za stolom, a u pozadini rade dva momka.

– Izvolite? – obratila joj se devojka.

– Htela bih da istetoviram nešto u dnu leđa, ali prvo bih da prelistam vaš katalog. Treba mi slika feniksa.

– O, da, feniks je divna tetovaža. – Izvukla je veliki album i stavila ga na pult. – Pogledajte. Imamo mnogo feniksa u delu s mitološkim bićima. Imamo i zmajeve. Volite zmajeve?

– Naravno. Ali želim feniksa. – Uzela sam katalog pa sela na stolicu naspram njenog stola. I počela da razgledam fenikse. Svi su bili divni, ali nijedan nije bio baš ono što sam ja tražila...

A onda sam ga spazila – skoro potpuno isti kao onaj na Nikovoj podlaktici. Predivna tetovaža psihodeličnih boja koje su mi bezmalo igrale pred očima. Savršeno. Prišla sam devojci.

– Ovaj mi se sviđa. Može li neko od momaka to da mi uradi?

– Može, i ja imam takvog. Hoćete li da zakažete?

– Mogu li pre toga da vidim neke vaše radove?

Klimnula je glavom. – Naravno. Uzgred, ja sam Hejli.

– Džejd – odvratila sam.

Hejli mi je pružila drugi katalog, prilično velik. – Ovo je moj portfolio. Ako želite da pogledate radove mojih kolega, samo izvolite.

Otvorila sam katalog. Hejlini radovi su bili predivni. Nisam želela dalje da gledam. – Sjajni radovi – rekla sam joj. – Da, hajde da zakažemo.

– Ako imate vremena, ja mogu i sad da vam je uradim. Treba mi otprilike dva sata, a ona koju ste izabrali košta oko dvesta pedeset dolara.

Dvesta pedeset dolara. Upravo sam bila napisala ček Sari, ali imala sam dovoljno novca na računu da to pokrije, osim toga, imala sam posao. Ipak, treba da štedim za kola i otplaćujem studentski kredit... Ali nešto me je vuklo da uđem u taj salon, a onda sam u njemu našla upravo ono što sam želela. Meni to izgleda kao sudbina.

Ma, nek ide život! Zatvorila sam katalog i osmehnula se Hejli. – Hajde da uradimo to.

9.

Tajson

Uzjahao sam Feniksa i odjahao iz severnog kvadranta. Još je bilo rano, te sam odlučio da još malo jašem. Da još malo osetim vetar u kosi.

Jahao sam otprilike sat vremena, a onda se zaputio kući. Ogladneo sam, a Felisija će uskoro spremi večeru. Jahanje mi je baš prijalo. Trebalo bi to češće da radim.

Vratio sam Feniksa u štalu, zamolio štalskog momka da ga istimari pa se odvezao nazad ka kući na rancu. Čim sam ušao, zapahnuli su me mirisi svinjetine, kukuruza i čilija. Felisija je spremila tamale, jedno od mojih omiljenih jela.

– Felisija, to divno miriše – rekao sam kad sam ušao u kuhinju.

– Gotovo je, gospodine Tajstone. Možete li da kažete gospođici Mardžori i njenoj gošći da dođu za sto?

– Njenoj gošći?

– Da, mlada dama je maločas stigla. Pretpostavljam da će ostati na večeri.

– Gde su njih dve?

– U dnevnoj sobi. Niste ih videli?

– Ušao sam na zadnja vrata. – Izašao sam iz kuhinje kroz hodnik ka dnevnoj sobi. Stomak mi se zgrčio.

Bože! Ponašam se kao balavac. To je sigurno Džejd. Koga bi drugog Mardžori mogla da dovede?

Ali Felisija bi u tom slučaju rekla Džejd, a ne gošća.

Potonuo sam kad sam video ko sedi naspram moje sestre – konobarica s kojom sam nekoliko puta spavao. Sranje, ne sećam se ni kako se zove. Dženi? Džuli?

Polako sam se povlačio. Možda me nisu videle.

Naravno, moja sestra se okrenula prema meni. – Tu si, Tajstone. – Stisla je usne. – Imaš posetu.

Šta ona traži ovde, dođavola? I kako je saznala gde živim?

Moja gošća je ustala. – Zdravo, Tajstone.

– Zdravo...

– Džuli – dodala je.

– Otkud ti ovde? – upitao sam je.

– Dugo te nisam videla, pa sam se zabrinula za tebe.

Zabrinula se za mene? Ona me i ne poznaje. Nekoliko puta smo se kresnuli. U stvari, poslednji put kad smo se videli, nisam ništa mogao da uradim pa sam odmah otišao. Bilo je malo neprijatno.

– Kao što vidiš, dobro sam. Tako da možeš da ideš.

– Tajstone – opomenula me je Mardž.

Da, baš sam bio grub. Ali ta devojka me nije zanimala i bilo je prilično drsko od nje što je došla u moju kuću. Po Mardžinoj zgrčenoj vilici zaključio sam da ni ona nije oduševljena što je Džuli došla.

– Mogu li načas da porazgovaram s tobom, Tajstone? – upitala je pa se okrenula ka Džuli, – Nadam se da nemate ništa protiv? Moram da popričam s bratom o... poslu.

Džuli se osmehnula. Naravno. Čekaću vas ovde.

Pre nego što sam stigao da kažem Džuli da ne mora da nas čeka, Mardžori me je odvukla niz hodnik skoro do moje sobe.

– Šta će, dođavola, ta žena ovde?

– Misliš da ja znam?

– Došla je tebe da vidi, Tajstone.

– Ali jaje nisam pozvao.

– Šta ćemo sad s njom?

– Zamolićemo je da ode.

– To bi bilo nepristojno.

– Misliš da me je briga?

– Reklo bi se da je ona stekla utisak kako ste vas dvoje nešto više od... prijatelja.

To je bilo zaista nepodnošljivo. – Pogrešno je protumačila.

– Tajstone, ko je zapravo ona?

– Konobarica, Mardžori. Upoznao sam je u Grand Džankšenu. Nas dvoje smo se nekoliko puta... videli. I, da budem iskren, nije mi baš prijatno da pričam o tome.

– Slušaj, ako si naumio da varaš moju najbolju prijateljicu...

– Tvoju najbolju prijateljicu? Misliš na Džejd? Ničega nema između Džejd i mene.

– Osim seksa?

Gospode bože. Stvarno moram da pričam o tome sa svojom mlađom sestrom? – Slušaj, znam da ste vas dve najbolje drugarice i da jedna drugoj sve pričate...

– To je tačno.

– Ali šta god da se događa između Džejd i mene, tebe se to ne tiče.

– Ti si moj brat a Džejd mi je najbolja prijateljica, tako da me se i te kako tiče. Možda ne detaljno, ali izvesni delovi me se svakako tiču. Sad mi kaži ko je, dođavola, ta mala konobarica i na osnovu čega je zaključila da može tek tako da nam bane u kuću.

Odmahnuo sam glavom. – Ubij me ako znam. Pojma nisam imao ni da zna gde živim.

– Pa, pretpostavljam da si joj rekao kako se zoveš.

– Naravno.

– Stilove je vrlo lako naći – primetila je Mardž. – Pozvaću je da ostane na večeri.

Trznuo sam glavom. – Šta?

– Čuo si me. Hoću da otkrijem šta se događa između vas dvoje.

– Upravo sam ti rekao šta se događa. Jedno veliko ništa, A sad, ili ćeš je se ti se rešiti ili ću ja to uraditi.

– Ne. Ostaje na večeri, – Mardž se okrenula i otišla.

Sledeće čega se sećam jeste da sam sedeo za kuhinjskim stolom između svoje sestre i žene s kojom sam se nekoliko puta kresnuo. Čutao sam dok su ona i Mardž ćaskale kao dve prerijske kokoši.

– A gde ti radiš?

– U Grand Džankšenu, u baru Lisica i pas.

– I tamo si upoznala Tajsona?

Džuli je klimnula glavom pa progutala zalogaj tamalea. – Da, pre nekoliko meseci. U, ovo je baš ukusno.

– Da, Felisija je nenadmašna – Mardž se učtivo osmehnula.
– Ispričaj nam još nešto o sebi, Džuli.

Prevrnuo sam očima. Ova večera se preko svake mere odužila. Rasejano sam slušao Džuli kako toroče o tome da bi volela da se upiše u večernju školu.

Bla–bla–bla. Da, kako da ne.

– Izvinjavam se, ali morala bih da obavim jedan telefonski razgovor. Treba da proverim raspored časova kuvanja za sledeću nedelju. – S tim rečima, Mardž je ustala i izašla iz sobe.

Sranje. Šta sad?

– I, Tajstone, šta se događa s tobom? – upitala je Džuli. – Ja sam mislila da je ono što se između nas događa nešto posebno.

10.

Džejd

Hejli je nacrtala prelepog feniksa, pa počela da radi s mastilom kad mi je zazvonio telefon.

– Moraš li da se javiš? – upitala me je.

– Ne. Samo nastavi, kako bismo do večeras završili. Baš sam uzbuđena.

– Super. Samo da pripremim sve boje koje su mi potrebne, pa da uradim ivice. Nikada se ranije nisi tetovirala, zar ne?

– Nisam.

– Dobro, boleće te, ali ne onoliko koliko ljudi obično misle.

– Čula sam da više pecka nego što boli. Kako god bilo, ne odustajem. Stvarno mi se sviđa slika.

Telefon se ponovo oglasio.

Uzdahnula sam. – Samo da se javim pa da isključim ovo čudo.

Uzela sam telefon. Mardž. – Zdravo, Mardž, šta je bilo?

– Džejd, moraš odmah da dođeš ovamo.

– Usred sam nekog posla.

– Prekini, šta god da radiš. Ovo je hitno.

Puls mi je pomahnitao. – Hitno? Jesi li dobro? Jeste li svi dobro?

– Jesmo, ali Tajsonu je došla neka devojka, i zato moraš da se nacrtáš ovde.

– Devojka? – Protresla me je ljubomora.

– Nije je on pozvao. Samo se pojavila. Neka bezvezna konobarica iz grada. Odmah moraš da dođeš da ne bi završio u krevetu s njom ili nešto slično.

– Zašto je nije jednostavno izbacio?

– Ovaj... Ja sam je pozvala da ostane na večeri.

– Ti si je pozvala? Zašto, zaboga?

– Zato što sam htela da saznam šta se događa između njih dvoje.

Zavrtela sam glavom i prevrnula očima. – Mardž, nemam vremena za ovo.

Usred sam tetoviranja.

– Tetoviranja? Mislila sam da ćemo to zajedno da uradimo.

– Sedam godina to govorimo i još uvek ništa nismo preduzele. Prolazila sam pored Tobija i nešto me je zagolicalo. Pre neki dan sam videla tetovažu maminog dečka i baš mi se svidela pa sam rešila da uradim istu takvu. Savršena je za mene i u potpunosti izražava moja trenutna osećanja.

– Jesi li već počela?

– Nisam, devojka mi je samo nacrtala konture. Ništa trajno.

– Dobro, onda, molim te, molim te, odloži to.

– Još nisam stigla ni da jedem, Mardž.

– Možeš ovde da jedeš. Felisija uvek spremi dovoljno hrane celu vojsku da nahrani. I sama znaš.

Duboko sam uzdahnula. Nema rasprave s Mardž kad ona nešto naumi.

– A kako misliš da stignem tamo? Auto-stopom?

– Uzmi taksi. Znaš da Džordž po ceo dan taksira. Ja ću platiti vožnju.

Prilično mi se smučilo što mi Mardž svaki čas nudi novac. Zaboga, mogu sama sebi da platim taksi. Ali bilo je očigledno da sam joj trebala tamo. Dobro. Prekinula sam vezu i okrenula se ka Hejli. – Mnogo mi je žao, ali možemo li da zakažemo za neki drugi dan? Ovo je bila moja najbolja prijateljica, morala bih hitno da odem kod nje.

– Naravno, nema problema. Već sam sve pripremila, tako da samo treba da odvojite nekoliko sati kad budete mogli.

– Hoćete li odmah da vam platim?

– Ne, platićete mi kad završimo.

– Odlično, mnogo vam hvala. Zaista se radujem zbog tetovaže.

– Zasad je crno-bela, mada će se i to isprati posle tuširanja.

– Jedva čekam da dobijem pravu sa svim onim jarkim bojama. Mnogo vam hvala, Hejli. Najaviću vam se sledeće nedelje.

– Superiška.

Superiška? To je rekla i ona devojka koja radi manikir u salonu lepote. Šta im to znači?

Džordža sam našla prekoputa, u Marfijevom baru, i nije imao ništa protiv da me odveze na ranč Stilovih. Igrom slučaja, on me je prošlog petka odvezao s ranča u Grand Džankšen.

– Mislio sam da se seliš u grad, srce – rekao je.

– Promena plana.

Pola sata kasnije, ponovo sam bila pred kućom u kojoj je sve počelo.

– Hvala bogu! – Mardž je istrčala čim sam prišla vratima. – Sačekaj ovde da se pobrinem za Džordža.

Odmahnula sam glavom. – Ne, ne, već sam mu platila. Nego, da čujem. Zašto sam zapravo morala da dođem, Mardž?

– Videćeš. Morala sam da ćaskam s njom proteklih pola sata. Ima IQ noge od stola.

– Zašto je, jednostavno, nisi otpravila kući?

– Zato što imam plan. Za tebe. I Tajsona.

O, gospode...

Mardž me je odvela u dnevnu sobu, gde je Tajson – moj Tajson – sedeo s plavokosom i plavookom curom bujnih oblina.

Lice mu je bilo napeto, usne stisnute. Izgledao je kao da mu je jezivo neprijatno. Naravno, i takav je bio seksi. Gornje dugme na košulji boje burgunca bilo mu je otkopčano, tako da mu je provirivalo nekoliko crnih malja. Kosa mu je bila raščupana – tamna i neodoljiva.

– Tajstone, vidi ko je svratio da nas vidi. – Mardž me je povukla za ruku i uvela u dnevnu sobu. – Džuli, da te upoznam s mojom najboljom prijateljicom na celom svetu, Džejd Roberts.

Plavokosa se nestrpljivo okrenula i prihvatila pruženu ruku. – Fenomenalno!

Da, baš fenomenalno. Ta cura nema više od devetnaestdvadeset, iako se izražava kao da joj je trinaest.

– Takođe – od vratila sam. I još jednom se pitala šta ja tražim tu,

Tajson je ustao. – Zdravo. – Glas mu je bio dubok i usiljen.

– Zdravo i tebi – rekla sam pa se okrenula ka njegovoj gošći.
– Čime se baviš, Džuli?

– Konobarica sam u jednom baru.

Dobro, onda sigurno ima dvadeset jednu.

Džuli je uhvatila Tajsona za ruku pa ga povukla s kauča. –
Hajde da se provozamo. Volela bih da vidim tvoj ranč.

O, ne, samo to ne...

– Mislim da Tajson večeras nema vremena za to – Mardž se
umešala. – Rekla bih da Džejd i on imaju neke planove.

Oči samo što mi nisu iskočile iz duplji. – Nemamo
nikakve...

Tajson me je zgrabio za ruku. – Tako je. Kako sam mogao
da zaboravim?

Šta, dođavola...?

– Sećaš se – ponovo je uskočila Mardž – da vas dvoje treba
da mi završite ono?

– Naravno... ono.

Nema te osobe na svetu koja bi progutala taj igrokaz... osim
onih sa IQ–om noge od stola.

Plavokosa se podigla na vrhove prstiju i poljubila Tajsona u
obraz.

A meni je krv proključala.

– Pa, dobro. Javi mi se kad sledeći put dođeš u grad. – Džuli
se osmehnula, pokazavši ultra bele zube. – A ja ću te uskoro
ponovo posetiti. Hoću lepo da razgledam tvoj ranč.

Mardž je uhvatila Džuli za ruku. – Mnogo nam je drago što
si svratila, Džuli, ali bojim se da ćemo narednih nekoliko meseci

biti zatrpani poslom na ranču. Približava se žetva i sve što ide uz to. Zato, molim te, nemoj svraćati dok te ne pozovemo. – Povala je Džuli iz dnevne sobe u hol.

Nisam mogla a da se na nasmejem. U neverici sam slušala šta Mardž priča, i to pošto ju je zadržavala u kući sve dok ja nisam došla. Još mi nije bilo jasno o čemu se tu radi.

Tajson me je pogledao. – I, otkud ti ovde?

– Mardžori me je zvala. Rekla je daje hitno.

Tajson je zavrteo glavom. – Ne mogu da kažem kako mi nije drago što je Džuli otišla, ali teško da je u pitanju hitan slučaj.

– Očigledno nije. Zato bi bilo bolje da krenem.

Mardž je utrčala u sobu. – A, ne, nikud ti ne ideš.

Rekla si da ništa nisi jela, zato ćeš sad da pojedješ pun tanjir Felisijinog tamala.

– Zar vi niste već večerali? – provirila sam u kuhinju i videla tanjire u sudoperi.

– Jesmo, ali voleli bismo da sednemo s tobom i popijemo čašu vina, zar ne, Tajstone?

Tajson je iskrivio usne u imitaciju osmeha. – Naravno – rekao je. – Mogli bismo da sednemo i popijemo piće.

– Mardž, zašto si je uporno držala ovde, a onda je bez pardona izbacila iz kuće? – upitao je Tajson.

Mardž je prenebregnula pitanje i usiljeno zevnula. – Upravo sam shvatila da sam umorna. Zašto vas dvoje ne biste izašli malo na trem, a posle možete i u džakuzi. Džejd, ti prvo večeraj, a ti joj, Tajstone, sipaj čašu Rajanovog vina s Rone. To joj je omiljeno. – S tim rečima, brzo je izašla.

Baš suptilno, Mardž.

Pogledala sam u Tajsona. Usne su mu i dalje bile iskrivljene.

– Ovo je nekakva nameštaljka, a? – rekla sam.

– Ne moraš da ostaneš.

– Mora da se šališ? Odvukla me je usred nekog posla, osim toga, umirem od gladi. Ne mogu da odolim Felisijinom tamalu. Ali ti zaista ne moraš da sediš pored mene. Nimalo mi ne smeta da jedem sama. Večeras bih ionako bila sama.

– Ovo je glupo. Reći ću Mardž da ti pravi društvo.

Srce mi je malčice potonulo, ali sam to sakrila od Tajsona. – Važi. Kaži joj da sam napolju na tremu.

Otišla sam u kuhinju, gde me je Felisija sačekala s tanjirom ukusnog tamala sa zelenom paprikom. – Evo, gospođice Džejd. Baš ste mi nedostajali.

– Nisam daleko otišla.

– Znam, ali svejedno mi nedostajete. Lepo je bilo s vama u kući.

Osmehnula sam se. – Hvala ti. I hvala na večeri. – Uzela sam tanjir pa izašla na trem i sela za sto.

Bacila sam se na tamale. Felisija ih je spremila na venecuelanski način, sa crnim i zelenim maslinama, svinjetinom, šargarepom i paprikom. Ublažila gaje svojim sosom od zelene paprike. Kad sam prvi put došla na ranč, pomislila sam da je Felisija Meksikanka zato što je izvrsno spremala meksikanska jela i zbog njene tamne hispanse puti. Ispostavilo se da je ona Portorikanka, ali ume da kuva razne specijalitete. Njena italijanska jela bila su nenadmašna.

Nisam podigla glavu s tanjira ni kad su se vrata otvorila, jer sam pretpostavila da je to Mardž.

Ali umesto nje izašao je Tajson. Spustio je čašu vina ispred mene pa seo prekoputa.

Progutala sam gutljaj tamala, osetivši kako mi srce brže lupa. – Gde je Mardž?

– Neće doći. Zahtevala je da ja izađem i pravim ti društvo.

Klimnula sam glavom. – Ne čudi me. Rekla sam joj... za nas.

Ugrizao se za usnu. Bože, kako je to bilo seksi.

– Znam.

– Nije ti... rekla, zar ne?

– Nije. Ona je moja mlađa sestra, a to je nešto o čemu braća i sestre uglavnom ne razgovaraju. Ali prilično jasno je stavila do znanja Džuli da nisam slobodan.

– Stvarno? A kako si se ti osećao zbog toga?

– Mene Džuli ne zanima, plavooka. Nikad me nije zanimala.

Osetila sam trnce na koži dok sam pokušavala da potisnem osmeh. – Ali si spavao s njom.

Tajson se zakikotao. – Spavao sam ja s mnogo žena, Džejd. Znaš to.

– Jesi li spavao s nekom otkad smo ti i ja... – Nisam bila sigurna kako da dovršim tu rečenicu. Otkad smo nas dvoje šta? Mogla sam da kažem spavali, ali ono što se između nas događalo bilo je mnogo više od toga. Da li smo vodili ljubav? Ja bih tako rekla, ali nisam znala šta on oseća.

Nakašljao se. – Ne, nisam.

Razrogačila sam oči. Obavilo me je toplo blaženstvo, praćeno izvesnim čuđenjem. – Nijedne od onih večeri koje si proveo u Grand Džankšenu? Nijednu nisi završio u...

Odmahnuo je glavom. – Da budem iskren, jednom sam otišao kod Džuli, ne bih li otupeo oštricu svoje žudnje za tobom. Ali nije mi uspelo, ni jedno ni drugo.

– Nisi spavao s njom?

– Nisam... mogao. – Obrazi su mu se malo zarumeneli. – I drago mi je što nisam.

Dlanovi su mi se oznojili, a radost je pokuljala kroz mene. Žudeo je za mnom – znala sam da jeste – ali sada sam znala da mu je sa mnom drugačije nego s bilo kojom drugom. Već neko vreme sam to znala duboko u srcu, pa i na osnovu onoga što mi je on govorio, ali ovo otvoreno priznanje bilo je očaravajuće kao narandžasto–ružičasti suton ispred nas.

Popila sam gutljaj vina, koje se odlično slagalo sa slatkim kukuruzom i jakom svinjetinom u tamalu. Tajson me je gledao kako jedem, ali odavno sam navikla na njegovo prisustvo. On me je video u svim mogućim prilikama.

– Taj tamale je prava bomba, zar ne? – upitao je.

Klimnula sam glavom, uzevši još jedan zalogaj. – Nedostaje mi Felisijina kuhinja.

– U svako doba možeš da se vratiš.

– Već smo razgovarali o tome, Tajstone. Izbacio si me iz kuće.

–1 rekao ti da mi je žao što sam to učinio.

– Verujem ti. Zaista. Ali te večeri nešto ti se dogodilo i dok se ne suočiš s tim, teško da ću se vratiti. Bar ne za stalno. Hoću da kažem, svraćaću tu i tamo. Da vidim Mardž.

– Samo Mardž?

Da nije mislio kako želim i njega da vidim? Naravno da želim. Ali i dalje nisam mogla da definišem naš odnos. Ako se

izuzme neverovatna hemija u krevetu, sve ostalo je bilo nejasno. Znala sam šta ja osećam, ali nisam znala šta on oseća... a nisam bila sigurna ni da sam to zna. – Znaš da mi je uvek drago da te vidim.

– Dobro. Voleo bih da ponekad odemo na večeru.

Poslednji put kad me je pozvao na večeru... To je bilo one večeri kad je poludeo i izbacio me iz kuće. Zato sam rešila da okrenem na šalu. – Pa evo, upravo večeramo, zar ne?

– Tuše – rekao je. – Ozbiljno, voleo bih da odemo nekud na večeru.

– Misliš u tvoju spavaću sobu, kao prošli put? – smelo sam uvratila.

Nakašljao se. – Ne, želim da te izvedem na...

On stvarno nije bio u stanju ni da izgovori tu reč. – Na sastanak? Hoćeš da me izvedeš na sastanak, Tajstone?

Spustio je pogled, klimajući glavom.

– To je valjda da? – Dođavola, nije lako navesti ga da to izgovori.

– Da – potvrdio je u po glasa.

– Lepo. Onda me pogledaj u oči i pozovi me da izađemo. Kao muškarac.

Podigao je glavu, tamne oči plamtele su mu od žara. – Šta to treba da znači?

– Da želim da me pozoveš da izađemo.

– Rekla si “kao muškarac”. – Stisnuo je pesnice.

– Dobro... da.

Ustao je napravivši tako silovit pokret da se gvozdена stolica prevrnula. Zaobišao je sto, zgrabio me za mišicu i podigao na noge.

– Pokazaću je tebi šta je muškarac. – Pritisnuo mi je usne svojim.

Otvorila sam usta iako nisam to želela. Uvek ću odgovoriti na njegov poljubac, želela to ili ne. Gurnuo mi je jezik u usta ljubeći me žestoko, onako kako je samo on umeo. Iako su mi se svideli sinoćni poljupci, nežni i velikodušni, moju želju ništa nije moglo da raspali kao ovi sad. Završio je bučno se odvojivši od mojih usana, a onda mi obasuo brat sitnim i nežnim poljupcima, zaustavivši se na usnoj školjki. – Vidi šta si mi uradila, plavooka – prošaputao je. – Hoćeš da budem muškarac kad sam s tobom? Da ti pokažem šta pravi muškarac može da ti uradi?

Uzdisala sam i stenjala dok me je ljubio, grickao mi ušnu školjku, izazivajući sladak bol koji je poput varnica praštao u meni.

– Odgovori mi, plavooka. Kaži mi šta to, po tvom mišljenju, pravi muškarac treba da radi.

Nešto ga je mučilo. Nešto u vezi s mojim komentarom da treba da me pozove na sastanak kao pravi muškarac. Te reči su ga pogodile, ali nisam znala šta je u njihovom korenu, mada u tom trenutku nisam ni marila, Pitao me je ono što sam želela da čujem, pa ću mu i odgovoriti.

– Želim te, Tajsone. Vodi me u krevet.

U trenu me je podigao u naručje, kolenom gurnuo francuska vrata, pa me kroz kuhinju i hodnik poneo ka svom apartmanu.

Nisam znala gde je Mardž, a nisam ni marila. Ne bih se zaustavila ni da nas je videla. Ništa me nije moglo zaustaviti. Zapljusnula me je žestoka strast, srce mi je grmelo, a telo drhtalo. Želela sam ga kao nijednog muškarca pre njega. Otvorio je vrata, proleteo kroz svoju dnevnu sobu ka spavaćoj, pa me spustio na krevet. Onda se vratio da zaključa vrata.

Okrenuo se ka meni, usplamtelih očiju, – Skini se, Džejd. Pokaži mi to svoje sočno lepo telo.

Polako sam se skidala, bolno sporo, jer sam želela da mu udovoljim. Da je bilo po mome, za minut bih svukla sve i sa sebe i sa njega, a onda bih se vratila u krevet.

I dalje sam bila u odeći za posao, ali tog dana sam bila obučena malo opuštenije, u crne helanke i sivu tuniku. Nisam žurila, iako me je vatra u njegovim očima preklinjala da požurim. Izvadila sam ukosnicu i rastresla pramenove koji su mi pali na ramena. Kad sam otkopčala dugmad, pustila da mi siva tunika sklizne s ramena.

Grudi su mi, nabubrele od uzbuđenja, kipele preko rubova crnog čipkanog grudnjaka.

Otkopčala sam ga i polako skinula, pustivši ga da sklizne na pod preko tunike. Šakama sam pokrila grudi, uštinuvši se za bradavice, i istog trenutka osetila pulsiranje među nogama.

Tajson je zastenjao, ud mu je nabrekao ispod farmerki.

Izula sam papuče, spustila helanke preko bokova pa ih skinula. Ostala sam samo u crnim čipkanim gaćicama.

Načas sam ostala tako kako bi mogao da me gleda.

Odmeravao me je od glave do pete, tamnim željnim pogledom.

Već sam bila vlažna.

– Gaćice, ljubavi. Skini gaćice.

Osmehnula sam mu se, a onda se ugrizla za donju usnu. Ponovo je zastenjao.

Polako sam spuštala gaćice niz bokove i noge, a onda sam ih odbacila. Uhvatio ih je i prineo licu, zažmurivši.

Izvio se ka meni, gurnuo me leđima na krevet. I dalje obučen, nadneo se nada mnom, pa mi nežno zubima uhvatio jednu bradavicu.

– Imaš divne grudi, dušo. Nikada nisam video divnije grudi. – Stisnuo ih je, uštinuvši me za bradavice, a zatim sisao jednu pa drugu.

Bradavice su mi uvek bile osetljive, ali ono što je Tajson u meni izazivao kad ih dodirne, grubo i ujedno nežno, nikada ranije nisam doživela.

I dalje sam žmurila, i dalje grickala donju usnu.

– Raširi noge – rekao je.

Nisam čekala dvaput da mi kaže. Razmakla sam noge, a on je zagnjurio lice u moje vrelo međunožje.

– Tako si lepa – rekao je. – Želim celu da te osetim.

Celo telo mi je uzdrhtalo od dodira njegovog jezika.

– Predivna si, kao ruža. – Osetila sam njegove prste duboko u sebi.

I baš kad sam pomislila da ću se, leteći ka vrhuncu, raspasti na hiljadu delića, odvojio se od mene.

– A sad, plavooka, želim da ga osetiš, želim da uđem u tebe. Kao muškarac.

11.

Tajson

Silovito sam prodro u nju. Zastenjala je kad sam je uzeo.

– Tako je, dušo, kao muškarac.

Osetio sam kako joj se mišići stežu oko mog uda. Svaki put sa njom bilo je kao prvi put. Bila je kao porok bez kojeg više ne mogu da živim. Zvuci koji su dopirali iz njenog grla, njen miris, ukus svežih jabuka iz mog voćnjaka...

– O bože, Tajsone, moram da svršim...

Zgrčila se oko mene, osećao sam kako me njeni zidovi stežu. Ali ja još nisam bio spreman. Nagnuo sam se, ližući joj bradavice, dok se ona uspinjala ka vrhuncu.

Kad se konačno smirila, na brzinu sam se skinuo i okrenuo je. – Na kolena, plavooka. – Uhvatio sam je za kukove, zario se u nju i...

Sledio sam se. Ledeni šiljci zarivali su mi se u kičmu.

U dnu njenih leđa videli su se crni obrisi.

Radila je tetovažu. I to ne bilo kakvu.

Odvojio sam se od nje i povukao se, leđima udarivši o zid. Skliznuo sam na pod i obgrlio kolena.

Nemoguće... Nemoguće...

“Otvori oči, dečko. Slušaj me šta ti govorim.”

Dečak je kašljao i gušio se.

Živopisna tetovaža na podlaktici tog đavola privukla mu je pažnju. Usredsredio se na nju. Istetovirana ptica imala je žut kljun, kao kanarinac, i telo joj je bilo crveno kao ušecerena jabuka. Vrhovi krila bili su joj svetloružičasti, plavi i narandžasti, a završavali su se belo-plavim plamenom. Kovitlaci sivog dima obavijali su pticu koja je izranjala iz pepela.

Ptica se uzdizala ka petokrakoj zvezdi.

“Nikad ti nećeš biti muško, dečko, nikad...”

Kreštavi glas plesao je oko dečaka kao onaj cmi kovitlac koji je obavijao tetoviranu pticu.

Nikad. ti nećeš biti muško. Nikad nećeš biti muško...

Feniks se uzdizao ka zvezdi. Toga sam se setio tek sad kad sam video još jednog istog takvog – tetovažu na Džejdinim leđima.

Klečala je ispred mene, dodirujući mi obraz. – Tajstone, šta se dogodilo, jesi li dobro?

Nisam mogao da govorim. Pokušao sam, ali nisam mogao da prevalim reči preko usana.

Da li sam vrisnuo kao prošli put? Mislim da nisam. Džejd bi u suprotnom drugačije reagovala.

– Tajsone – ponovo je rekla. – Kaži nešto, molim te. Šta se dogodilo?

Otvorio sam usta. Ovoga puta izašao je slabašan kreketav zvuk.

– Molim te, kaži mi šta se događa.

Polako sam udahnuo i izdahnuo, kako bih umirio ustreptalo srce. – Kad si uradila tu tetovažu?

– Još je nisam završila. Trebalo je večeras daje uradim, ali Hejli je stigla da izvuče samo konture pre nego što me je Mardž pozvala s tom pričom o “hitnom slučaju”.

Teško sam progutao. Grlo mi se steglo. – Kako to misliš izvukla je samo konture? Hoćeš da kažeš da to još nije trajna tetovaža?

– Naravno da nije. Samo obrisi u mastilu, kako bi joj bilo lakše da istetovira sliku. Ispraće se pod tušem.

Ustao sam. Čovek sa zadatkom. – Ispraće se ovog trenutka.

Njene srebrnoplave oči odavale su saosećanje ali i odlučnost. – Nemoj, Tajsone. Sviđa mi se taj crtež.

– Meni je odvratan.

– Ali savršen je. Videla sam ga...

– Gde? – Zgrabio sam je za podlaktice, snažno je stegnuvši.

– Prestani. Boli me.

Nisam popustio stisak. Nisam mogao. Prsti su mi se ukočili. – Gde si videla tu tetovažu?

Oči su joj sijale od suza koje samo što se nisu otkinule. – U Hejlinom katalogu.

–1 šta će ti tetovaža?

– U–uvek sam želela da se istetoviram. Sviđaju mi se male, fino urađene, samo što nikad nisam mogla da nađem odgovarajuću sliku, a onda sam videla ovog feniksa...

– Zašto želiš baš feniksa?

Drhtala je naspram mene. – Savršen je za mene. Započinjem nov život ovde, uzdižem se iz pepela svoje razvrgnute veridbe. A feniks ima simboličko značenje, osim toga, boje su mu tako divne...

– Kakvih je boja taj iz kataloga?

– Ne znam. Crveni. Narandžasti. S malo plave.

Boje. Stisnuo sam kapke i pokušao da se setim boja...

Odavno sam ih potisnuo iz misli, ali u tom trenutku jasno su mi zatreperile u umu.

Otvorio sam oči. – Nećeš uraditi tu tetovažu.

– Naravno da hoću.

– Ne želim da uradiš tu tetovažu.

I dalje drhteći, ugrizla se za usnu, a onda se primetno ukočila. – Ne sećam se da sam te pitala za dopuštenje.

Umalo da se obrecnem na nju, ali uspeo sam da se obuzdam. U pravu je. Ona nije moja robinja, moje vlasništvo, iako ponekad poželim da jeste. – Dobro. Nagrdi svoju kožu ako si baš rešila, ali izaberi drugu sliku.

– Ali ova je savršena.

– Veruj mi, daleko je od savršene. Nimalo ti ne pristaje.

– Ne slažem se.

– Baš me briga. Nećeš uraditi tu tetovažu, jebote.

Oči su joj postale modroplave. – Hoću.

Grubo sam je uhvatio za mišice. Iskrivila je lice. – Pusti me.

– Ne dok mi ne obećaš da nećeš uraditi tu tetovažu.

Ćutala je.

Tvrdo glave li žene! Ne može da uradi tetovažu feniksa, i to tako da ga ja vidim kad god je odvedena u krevet. Odvukao sam je pod tuš pa pustio vodu.

Pognula je glavu pod mlazom vode, pokrivši grudi rukama kao da želi da ih sakrije od mene. Pogledala me je preko ramena, staklastim plavim očima. – Zašto ti to toliko smeta? Ne razumem.

Ukočio sam se, provukavši prste kroz kosu. – Nikad ne bi razumela. Zašto sam i pomislio da bi mogla da razumeš?

– Šta da razumem? Nisi mi pružio nijedan razloga da...

Zgrabio sam peškir, ušao pod tuš, pa stao da trljam njime konture u dnu njenih leđa.

– Taj sone, može li to malo nežnije?

Nežnije? Kako da ne! Spržio bih joj kožu na tom mestu samo da uklonim to sranje.

Kad sam obrisao i poslednji trag crnog kovitlaca na njenim leđima, počeo sam da se opuštam. Naslonio sam se na moker zid tuš-kabine, zažmurivši.

Otvorio sam oči kad sam osetio da je mlaz promenio smer. Džejd je bila licem okrenuta ka meni.

Da li joj se to niz lice slivala voda? Ili je to bila mala reka suza?

Oči su joj bile crvene.

Suze.

Srce mi je potonulo. Mogao sam da podnesem sve osim suza.

Šmrknula je. – Ne razumem, Taj sone.

Ne, nije razumela. I nikad neće razumeti.

Obrisao sam se pa otišao u spavaću sobu. Na brzinu sam navukao farmerke, majicu, čarape i čizme.

Izašao sam u hodnik, pa kroz vrata, seo u kola i odvezao se.

12.

Džejd

Mokra kosa mi se zalepila za lice i ramena.

I dalje jecajući, obrisala sam lice. Spustila sam pogled. Bradavice su mi bile crvene i otečene od Tajsonovih ugriza. Šta sam ovoga puta uradila? Da li zaista toliko mrzi tetovaže, ili je reč o nečem sasvim drugom? Začudo, niko od Stilovih nema nijednu tetovažu, bar koliko ja znam. Možda ih niko u porodici ne voli iz nekog neobičnog razloga, mada Mardž već godinama priča kako bi volela da se istetovira.

Tajsonu je očigledno potrebna pomoć. Možda mogu da ga ubedim da ode kod nekog terapeuta. Razgovaraću o tome s Mardž, čak i sa Džonom i Rajanom, ako treba.

Uzela sam peškir pa se na brzinu obrisala. Iscedila sam malo Tajsonovog šampona na dlan, pa na brzinu oprala kosu, ponovo se rasplakavši kad sam osetila muški miris njegovog šampona. Onda sam isprala kosu i izašla, očekujući da ću u sobi zateći Tajsona.

Ali bila sam sama u njegovoj praznoj spavaćoj sobi.

Rodžer se dogegao do mene ližući kapi vode na mojim gležnjevima. da je Tajson negde u kući, Rodžer bi bio s njim. da je

Tajson bilo gde oko kuće, Rodžer bi bio s njim. To me je nateralo da zastanem.

Tajson je otišao.

Obukla sam se, otišla u drugo krilo kuće, pa pokucala na Mardžina vrata. Kad se oglasila, ušla sam.

Ležala je u krevetu i čitala. – Hej – rekla je. – Šta si to radila? Išla na plivanje?

– Duga priča – rekla sam. Nisam mogla da se vraćam na to. Bila sam sigurna da su mi oči crvene i upale, ali ako je i primetila, Mardž ništa nije rekla.

– Kako ide s Tajsonom? Nadam se si mu oterala iz misli onu malu drolju.

– Mislim da mu ta mala drolja nikad nije ni bila u mislima. Nisam sigurna da razumem zašto si je držala ovde dok ja nisam stigla.

– Možda mi to i nije bio najbriljantniji potez, ali želela sam da dođeš.

– Nisi mogla jednostavno da me zamoliš da dođem?

– Ne bi došla. Nemoj...

Podigla je dlan kako bi me ućutkala. – Znaš da sam u pravu.

Klimnula sam glavom. Bila je u pravu. Ne bih došla,

– Ozbiljno, šta se događa? – upitala je.

Slegnula sam ramenima. – Znam koliko i ti. Otišao je.

– Tajson? Kuda je otišao?

– Kao što rekoh, znam koliko i ti.

– O bože! Šta se desilo?

– Pojma nemam. Poludeo je zato što hoću da se istetoviram.

Mardž je zavrtela glavom. – To nimalo ne liči na Tajsona.

– Pa, koliko sam shvatila, nijedan od tvoje braće nema tetovaže. Da nemate vi porodično neki problem s tetovažama?

Mardž je odmahнула glavom. – Naravno da nemamo. Znam da si oduvek želela da uradiš tetovažu. Trebalo je zajedno da se istetoviramo, sećaš se?

Uzdahnula sam. – Da.

– Mislila sam da nisi ni počela kad sam te pozvala.

– Hejli je već bila izvukla konture, onu privremenu tetovažu po čijim bi obrisima radila.

– Tako to ide?

– Nego kako? Nikad nisi gledala *Majami ink*?

– Ja nisam baš opsednuta tetovažama kao ti, Džejd.

– Kako god bilo, poludeo je. Odvukao me je pod tuš, isprao mi privremenu tetovažu, a onda otišao.

Mardž je zatvorila knjigu koju je čitala, zabrinuto me gledajući. – Čudno, kao i sve ostalo što Tajson radi.

U to nije bilo sumnje.

– Mislim da ću krenuti kući, Mardž. Iscrpljena sam. Hvala ti na večeri.

– Volela bih da ostaneš.

– Ne. Ne želim da ostanem. Osim toga, treba da se raspakujem. Ali ti ćeš da me odvezeš kući.

– Ha! I ja sam iscrpljena. Molim te, ostani noćas. Možeš da spavaš u svojoj staroj sobi, a ja ću te ujutru odvesti na posao.

Uzdahnula sam. – Mardž, ne mogu da nosim isto ono u čemu sam danas bila na poslu.

– To nije problem. Pozajmicu ti nešto svoje.

Pogledala sam u svoju vitku prijateljicu visoku bezmalo metar i osamdeset. – Da, budući da nosimo skoro istu veličinu.

– Slušaj, te crne helanke koje nosiš klasičan su deo garderobe. Niko neće znati da si ih i danas nosila. Ja ću ti dati neki gornji deo s likrom i biće sve u redu.

Oklevala sam. Nisam mogla da tražim od Mardž da me vozi kući tako kasno, niti sam bila raspoložena da večeras preturam po svom prtljagu da bih našla nešto da obučem. Za to ću se sutra pobrinuti.

– Važi – rekla sam. – I laku noć.

Pošto me je Mardž tog jutra odvezla na posao, spremila sam katu u aparatu koji sam nabavila za svoju kancelariju. Kupila sam i sjajnu arabiku iz Kostarike dok sam onih nekoliko dana bila u Grand Džankšenu. Pristojna kafa, za promenu, koja mi je tog jutra i te kako trebala.

Lari je ceo dan trebalo da bude u sudu, tako da sam imala celu kancelariju samo za sebe. Sela sam za kompjuter da nastavim istraživanje o Stilovima.

Odakle da počnem? Od članka o Tajsonovim podvizima, naravno. Objavljene u lokalnim novinama, ali to je zaista bila velika priča, te sam se nadala da ću nešto naći i u nacionalnim glasilima. Ali moja potraga je, kako se ispostavilo, bila uzaludna. Orden časti nije zavredeo ni jednu jedinu reč u nacionalnim novinama?

Vratila sam se članku u lokalnom listu, ispod kojeg je bila potpisana Vendi Madigan, NMV.

Nacionalna mreža vesti? Ako priča potiče iz Mreže nacionalnih vesti, zašto nije objavljena u nacionalnim vestima?

Možda Vendi Madigan zna nešto o tome.

Preletela sam kroz bazu podataka. Ispostavilo se da je Madiganova bila dopisnica NMV-a do pre dve godine, kad se povukla.

Njenu sliku nije bilo teško naći i odmah sam je prepoznala. Bila je poznata novinarka, te sam se iznenadila što nisam prepoznala njeno ime. Bila je privlačna starija žena kratke svetlosmeđe kose i plavih očiju.

Budući da više nije radila za NMV, morala sam da se potrudim da je nađem. Našla sam nekoliko imejl-adresa i brojeva telefona, pa sam odlučila da je pozovem.

Prvi broj koji sam pozvala bio je isključen.

Drugi, s pozivnim brojem za Denver, zvonio je.

– Halo?

– Dobar dan, pokušavam da nađem Vendi Madigan.

– Mogu li da pitam ko ste vi?

– Naravno. Ja sam Džejd Roberts, gradski pravobranilac u Snou Kriku u Koloradu.

Žena se nakašljala. – A u vezi sa čim zovete?

– Radije bih to rekla lično gospođi Madigan, ako nemate ništa protiv.

– Dobro – odgovorila je moja sagovornica, a zatim sam čula: “Vendi, telefon”, i: “Hvala, mama”, a potom: – Halo?

– Gospođa Madigan?

– Da.

– Ovde Džejd Roberts iz kancelarije gradskog pravobranioca u Snou Kriku, Kolorado.

– Snou Krik? Kako ste došli do ovog broja?

– Dostupan je u raznim bazama podataka.

– Ovo je fiksni telefon moje majke.

– Ne znam šta da vam kažem. Očigledno je u nekom trenutku postao vaš kontakt-broj u bazama podataka.

– Čujte, gospođo Roberts, sigurna sam da ne mogu da vam pomognem, šta god da je u pitanju. Znae da se više ne bavim novinarstvom.

– Da, znam. Ali obavljam neka istraživanja o porodici Stil. O njima ima izuzetno malo podataka, a onda je vaše ime isplivalo u vezi s Tajsonom Stilom.

S druge strane je zavládala tišina.

– Gospođo Madigan?

– Da, ovde sam. Pretpostavljam da je trebalo da očekujem ovaj poziv.

Srce mi je sišlo u pete. Šta je time htela da kaže? – Onda znate zašto vas zovem?

– Zašto mi vi ne kažete zašto ste me pozvali?

Mudra žena. Zna šta radi.

– Bavim se nekim istraživanjem o braći Stil i njihovom ranču u Snou Kriku.

– Zašto javnog pravobranioca zanimaju Stilovi?

– Bojim se da je razlog zasad poverljiv, gospođo Madigan, – Zvučala sam kao Lari. Ljigavi Lari.

– Zašto bih vam onda odgovorila na bilo koje pitanje?

– Svakako imate pravo da ne odgovorite. Ali izuzetno me zanima članak objavljen u lokalnim novinama pre otprilike tri godine, kad je Tajson Stil otpušten iz vojske i vratio se u Snou Krik. Čovek je očigledno heroj, dobio je i Orden časti, ali ta vest nije objavljena nigde drugde. A vi ste autor tog članka.

– Bojim se da ne znam o čemu govorite.

– Možda niste želeli da se objavi vaše ime, ali ono je ipak objavljeno, gospođo Madigan. Zašto ta vest nije objavljena u nacionalnim novinama? Vi ste bili dopisnik nacionalne mreže. Taj čovek je heroj. Zar to nije trebalo da bude objavljena na naslovnim stranama svih nacionalnih glasila? Zar nije trebalo da dobije vrednije odlikovanje?

Vendi Madigan se nakašljala. – Stilovi ne vole publicitet, gospođo Roberts.

To je bio eufemizam godine. – Da li znate kako je onda članak dospao u mali lokalni list?

– Bojim se da ne znam.

– To je očigledno vaš članak.

– Možda su odštampali pogrešno ime.

Nisam mogla a da se ne nasmejem. – Gospođo Madigan, vi ste ostvarena novinarka. Ja možda jesam početnik, ali svakako ne mogu da poverujem u tu pričicu. Postoji razlog zbog kojeg taj članak nije objavljen u nacionalnim glasilima.

– Žao mi je. Jasno mi je da su vam potrebni odgovori, ali ja vam ne mogu pomoći. – S tim rečima, prekinula je vezu.

Iako sam se istraživanjem bavila tek nekoliko nedelja, znala sam kad me neko laže. Taj broj ima pozivni za Denver, te sam, pomoću baza podataka koje sam imala na raspolaganju, bez po

muke našla adresu. Sad, kako stići u Denver? Najlakše bi bilo avionom, budući da nemam kola. Pozvala sam Mišel.

– Da?

– Mišel, možeš li da mi rezervišiš kartu za prvi let za Denver, molim te? I zovi Džordža da me odveze na aerodrom.

– Danas ideš?

– Ako je moguće. Još je rano, bilo bi dobro kad bih tamo stigla u rano popodne. Povratak mi rezerviši za kasno uveče.

– Da li je Lari saglasan s tim?

– Lari nije ovde, a tražio je od mene da pribavim informacije o slučaju na kojem radim. To znači da bi se verovatno saglasio. – Nadala sam se da je progutala tu laž,

– Dobro, Džejd, pobrinuću se za to.

Petnaest minuta kasnije, imala sam mesto na letu do kojeg mi je ostalo još dva sata.

Vendi Madigan, stižem.

13.

Tajson

– Da? – obratio mi se ćelavi momak za pultom, istetoviran po celom telu. – Izvolite?

– Treba mi Tobi.

– On danas nije ovde. Tu smo samo Hejli i ja.

– Dobro – uzdahnuo sam. – Sinoć je ovde bila jedna žena, Džejd Roberts. Došla je da uradi tetovažu. Jeste li je vi primili?

– Ne, sigurno je bila kod Hejli.

– Onda je dovedi ovamo.

– Usred je posla.

Uši su mi gorele. Siguran sam da je dim pokuljao uz njih. Koža mi je buktala. Bacio sam nekoliko dvadesetica na pult. – Dovedi je. Moram da razgovaram s njom.

Momak je pokupio pare s pulata, igrajući se alkom na usni. – Hejli, jedan momak hoće da te vidi.

– Zauzeta sam – odazvala se cura.

Ćelavi je izvio uglove usana u nekakav osmeh. – Mislim da bi trebalo načas da prekineš.

Nekoliko sekundi kasnije, pojavila se gotičarka s tetovažama, – Da? Ja sam Hejli.

– Sinoć je ovde bila devojka koja je htela da se tetovira, Džejd Roberts?

Hejli je klimnula glavom. – Da. Napeta poslovna žena, mada je nosila helanke. Ko bi rekao. Baš sam se iznenadila što hoće da se tetovira.

– Tražila je određenu sliku, feniksa. Možeš li da mi kažeš odakle ta slika?

– Našla ju je u jednom od naših kataloga. Ja to dosad nisam radila, ali nije mi bio problem daje naslikam. Taman smo bile počele kad ju je neko pozvao telefonom.

Hvala bogu što ju je Mardž pozvala. Da Džuli nije sinoć banula, Džejd bi istetovirala tu prokletu pticu. Zavrteo sam glavom. Nikad nisam pomislio da ću biti zahvalan svojoj sestri što zabada nos u moj život.

– Slušaj, nećeš joj uraditi tu tetovažu.

– Čoveče, ne mogu da odbijem nekoga ko traži da ga tetoviram. To mi je posao. Od toga živim.

Izvadio sam nekoliko stotina dolara iz novčanika i spustio ih ispred nje. – Je li ovo dovoljno da je ne istetoviraš?

– Dovoljno da mene ubedi da je ne istetoviram. Naplaćujem dvesta pedeset do trista dolara po tetovaži.

Ona to ozbiljno? Trista dolara da našara nekome nešto na telu? Svašta. To znači da ću morati da krenem u napad s druge strane. Ova cura nije jedini tatu umetnik u Koloradu. Dođavola, nije jedina čak ni u Snou Kriku. Poznajem Tobija. Mogao bih da odem pravo kod njega i kažem mu da za Džejd nema tetovaže.

Naravno, time ću razbesneti Džejd. Izgleda da mi to baš ide od ruke.

– Dobro. Možeš da zadržiš to na ime izgubljenog vremena. Sad mi pokaži katalog u kojem je Džejd našla tog feniksa.

– Nema problema. – Hejli je izvukla nekoliko debelih fascikli i spustila ih na pult. – Feniksi su među mitološkim bićima, ali tamo ima i drugih ptica. Ti razgledaj, a ja se vraćam na posao.

Klimnuo sam glavom. – U redu. Hvala. Pogledaću. – Srce mi je mahnito tuklo dok sam listao katalog. Okrenuo sam deo s pticama. Psihodelični fazan samo što nije iskočio sa stranice. Bilo je čak i kokoši i ćurki. Ko bi, zaboga, istetovirao sebi ćurku?

Ali feniksa nije bilo. Zašto nisam počeo s mitološkim bićima? Našao sam taj deo pa krenuo da listam oznojenim prstima. Bilo je zaista sjajnih zmajeva. Nekoliko minuta kasnije, Hejli se vratila. – Zaboravih da ti kažem, zapisala sam broje stranice s fenixsom. Trebalo bi da je na 307, pod: mitološka bića.

Strana 307... Sledio sam se.

Zglavci su mi pobeleli od napetosti. Crvena ptica, raznobojna krila s narandžastim i plavo-belim vrhovima... Stomak mi se skvrčio, kiselina mi se popela u grlo.

Istovetan ili skoro istovetan... fotografisan na nečijoj podlaktici.

Progutao sam ogromnu knedlu koja mi se isprečila u grlu.

Da li je isti?

Kolena su me izdala, te sam se uhvatio za pult.

Nakašljao sam se, očajnički pokušavajući da progutam onu knedlu što je otpuštala žuči. *Smiri se. Smiri se, Tajstone.*

Slike su se vrtložile u mom umu, zidovi oblepljeni fotografijama tetovaža primicali su se, boje su vibrirale. *Ne. Nemoj da se prisećaš. Ne ovde. Ne sad.*

– Hejli – uzviknuo sam, pokušavajući da izoštrim pogled na zidove oko sebe.

Prošla je pultu, pomalo ljutito. – Da?

– Jesu li sve ove tetovaže fotografisane ovde u Snou Kriku?

– Pojma nemam. Neka su baš stare.

– Starije od dvadeset godina?

– Možda. Tobi je otkupio posao od nekog lika, pa bi on trebalo da zna nešto više o tome.

– Kad se Tobi vraća? – upirao sam.

– Verovatno kasno po podne. Mislim da ima zakazano tetoviranje. – S tim recima, vratila se mušteriji.

Tiho sam izvukao fotografiju iz kataloga. Boje su bile blede. Da, to je stara fotografija. Tobi i ja ćemo morati da popričamo,

– Koji je broj Tobijevog mobilnog? – doviknuo sam joj.

– Nisam siguran da smem tek tako da ga dajem naokolo.

Izvadio sam dvadeseticu i mahnuo joj njome. – A sad?

Hejli se nasmejala pa se vratila za pult. Zapisala mi je broj na poledini vizitkarte. – Evo. Zadovoljstvo je poslovati s tobom.

Dečak se ispo vraćao.

Pitao se zašto su se uopšte trudili da ga nahrane. Ionako bi skoro sve ispo vraćao. Ručni zglobovi su mu bili primetno mršaviji nego kad su ga bili doveli u taj tamni mračni podrum.

Smejali su mu se i rugali.

Bio je zaboravljen. Niko ga nije tražio. Da li je on to zaslužio? Tu je zimi sudbinu koja se nadvila nad njim?

Sigurno je zaslužio. Zato što niko nije došao da ga spase.

Tetovaža mu je lebdela iznad glave. "Znaš da ćeš dobiti ćušku kad god se ispovraćaš, dečko. Ali ti i dalje povraćaš."

Oči su mu zasuzile od oštrog bola. Ništa više nije ostalo u njegovom stomaku. Grčevi su mu protresali utrobu. Jedna od njih udario ga je tako da je glavom tresnuo i go zid.

Blažena tama, u kojoj nema bola. Nema ljudi s maskama.

Samo ništavilo.

Ništavilo je dobro.

Ukucao sam broj koji mi je Hejli zapisala.

– Da?

– Zdravo, Tobi. Tajson Stil ovde.

– Stile, šta ima? Otkud ti?

– Hejli mi je dala broj tvog telefona. Moram da razgovaram s tobom. U četiri oka.

– O čemu?

– O jednoj tetovaži iz tvojih kataloga. Feniks na nečijoj podlaktici. Moram da saznam kome si je radio.

– Ja poštujem privatnost svojih mušterija, Stile.

– Nećeš zažaliti ako mi daš tu informaciju, Tobi. Možemo li da se vidimo kod Rite?

– Stvarno bih voleo da ti pomognem – rekao je Tobi. Sedeo je naspram mene u Ritinom kafeu, pijuckajući kafu. – Ali to nije moj rad. Otkupio sam posao pre petnaestak godina, a to je očigledno rađeno ranije.

– Da ne znaš ko je to mogao da uradi?

Plavokosi Tobi je odmahnuo glavom. – Ne. Ali mogu da ti kažem od koga sam kupio radnju. To bi moglo da ti pomogne.

Pokušao sam da se setim kako se ta radnja zvala pre petnaest godina. Meni je tada bilo dvadeset, vreme sam uglavnom provodio u gradu, pijuci i loveći ženske. Sranje. – Dobro će mi doći bilo kakva informacija koju imaš.

Tobi se nasmejao, zlatni zub zasijao mu je u uglu usana. – Rekao si da neću zažaliti...

Gurnuo sam sto dolara preko stola ka njemu. – Kako ti ovo izgleda, za početak?

Tobi je klimnuo glavom, stavivši novčanicu u džep. – Rekao bih daje to sjajan početak, Stile. Početak uspešne poslovne saradnje. – Zacerekao se.

Novac. I dalje se svaki put iznenadim kad vidim kako su ljudi spremni da sarađuju za novac. Toliko puta sam bio spreman svega da se odreknem samo da bih vodio normalan život, da bih izbrisao užase iz svoje prošlosti, ali u ovakvim prilikama, bio sam zahvalan što imam mnogo novca. – Kad mogu da dođem do te informacije?

– Cela dokumentacija mi je u radnji. Idemo da ti pokažem šta imam.

Savršeno. Bolje ne može biti.

14.

Džejd

Uzbuđeno sam stajala na prednjem tremu kuće u kojoj je živela Vendi Madigan. *Drž se, Džejd. Ovo je samo posao.*

Duboko sam udahnula, izdahnula, pa pokucala na vrata koja su se nekoliko sekundi kasnije otvorila, a na njima se ukazala Vendi Madigan lično.

– Izvolite?

– Dobar dan, gospođo Madigan. Ja sam Džejd Roberts iz Snou Krika.

Izvila je obrve, ali ne bi se reklo da je bila previše iznenađena. – Mora da se šalite. Toliki put ste prešli?

– Reč je poslu, gospođo. Vi imate informaciju koja je meni potrebna.

– Nisam sigurna da je imam. Zaista nisam spremna da razgovaram s vama o Stilovima.

– Slušajte, možete da razgovarate sa mnom, ili mogu da izdejstvujem nalog za uzimanje izjave. Zaista ne bih da pribegnem tome.

Blefirala sam. Bez pokrenutog postupka pred sudom nisam imala pravo da je nateram da svedoči. I dalje nisam znala zašto je Lari ovo započeo. Ali sad sam već imala sopstvene razloge.

Vendi Madigan je uzdahnula, bore smejalice oko očiju produbile su joj se. Izgledala je staro. Staro i umorno. – Pretpostavljam da je pre ili kasnije do ovoga moralo da dođe. Uđite. I zovite me Vendi, kad smo kod toga.

Osmehnula sam se, napokon se opustivši. – Hvala vam. Zaista. I, molim vas, zovite me Džejd. – Ušla sam u njen skroman dom.

– Ovo je kuća moje majke – rekla je Vendi. – Uselila sam se ovamo pre nekoliko godina, kad sam se povukla iz posla. Mama je i dalje dobrog zdravlja, ali često joj treba pomoć, s obzirom na godine.

– Zaista mi je žao što sam ovako banula – odvratila sam. – Ali moram da dođem do odgovora.

Ponovo je klimnula glavom. – Jeste li za čaj, kafu, vodu? – Načas je zastala. – Viski?

Nasmejala sam se. – Voda bi mi prijala, ožednim kad god letim avionom.

– Naravno. Ja ću da uzmem malo viskija. Trebaće mi, ako moram da pričam o Stilovima.

– Pretpostavljam da će vam biti neprijatno da pričate o tome. Žao mi je.

– Neprijatno? Nisam sigurna da je to prava reč.

– Koja bi bila prava? – upitala sam.

– Đavo me odneo ako znam. Stilovi... Imaju oni svoje breme tajni.

Bila mi je okrenuta leđima, te nisam mogla da joj vidim izraz lica. Ali glas joj je bio umoran. Umoran od napora ili gnušanja?

Naslutila sam da je u pitanju ovo drugo.

Vendi je prišla kuhinjskom pultu, otvorila ormarić, pa izvukla bocu. Velikodušno je napunila čašu tečnošću boje ćilibara. – Sedite. – Pokazala je na kuhinjski sto.

Sela sam, a ona mi se pridružila, spustivši bocu vode ispred mene.

Popila je malo viskija. – I, šta se to događa sa Stilovima?

– Nažalost, detalji su uglavnom poverljivi, tako da ne mogu da vam kažem zašto su pod istragom. – Uglavnom zato što i ne znam. Stilovi nisu bili umešan u organizovani kriminal, kako je Lari tvrdio. Bila sam spremna u život da se zakunem. – Mogu samo da postavljam pitanja.

– Nadam se da razumete da ni ja ne mogu da otkrijem sve detalje. Mnogo toga je poverljivo, isključivo između Stilovih i mene.

– Jasno mi je. Ali što više saznam, biće bolje i za vas i za Stilove.

Klimnula je glavom. – Šta vas zanima?

– Najpre Tajson Stil, zašto je njegovo herojsko delo zataškano?

– Gospođo Roberts... ovaj... Džejd, to što je Tajsonovo herojsko delo zataškano sitnica je u poređenju s onim što je na stolu.

Klimnula sam glavom, popivši malo vode. – To me ne iznenađuje.

– Mogu samo da vam kažem da je priča zataškana na zahtev njegovog starijeg brata Džone Stila.

– Hoćete da kažete da nije Tajson tražio da se to zataška?

– Upravo tako. Ali i da Džona nije to uradio, uradio bi Tajson.

– Zašto?

– Tajson je uzdržan.

Blago rečeno. – Otkud vam to? Hoću da kažem, učinio je takva herojstva.

– Ima on svoje razloge.

– Da li znate koji su to razlozi?

– Nemam pravo da pričam o tome.

Vendi je stisla usne pa pročistila grlo. Ćutke je protrljala obraz kažiprstom.

Da, znala je.

– Možete li mi reći bilo šta o tome?

– Mnogo bi mi pomoglo, Džejd, kad bih znala šta će vam ta informacija.

Nisam znala – a nisam ni marila – šta je to navelo Larija da istražuje Stilove.

Želela sam da saznam nešto više i Tajsonu Stilu i uzroku njegovog ponašanja zato što sam ga volela i htela sam da mu pomognem. Ali to nisam mogla da kažem Vendi, zato sam istrajala u svojoj prvobitnoj tvrdnji: – Volela bih da mogu da vam kažem, ali još uvek je poverljivo.

Klimnula je glavom. – Naravno. Razumem vas. Kao novinar i dopisnik, taj izraz sam upotrebila toliko puta da se više i ne sećam. A znam i šta on stvarno znači.

Osmehnula sam se. – Onda znate i zašto sam došla.

– Znam. Znam. Ali svojevremeno sam dala izvesna obećanja.

– Kome?

– Bredfordu Stilu i njegovoj ženi.

– Poznavali ste Dafni?

Klimnula je glavom. – Nismo bile bliske, ali sam je poznavala. Bila je vrlo problematična žena.

– Otkad poznajete Stilove? – Dafni je umrla nedugo nakon Mardžinovog rođenja, pre otprilike dvadeset pet godina.

– Breda sam celog života poznavala. – Pogled joj je bio zamišljen, kao da se vratila u prošlost, u neka srećnija vremena.

U tome je, dakle, stvar. Vendi je bila zaljubljena u Tajsonovog oca. Kako da je navedem da to prizna?

– Šta to tačno znači?

– Godinama smo išli zajedno u školu. Ja sam odrasla na Zapadnim obroncima.

– Tako... To znači da ste vi i gospodin Stil bili prijatelji.

Klimnula je glavom. – Veoma... bliski prijatelji.

Osmehnula sam se. – Mislim da vas razumem.

– Bili smo zaljubljeni jedno u drugo kao deca, ali onda sam se ja odselila s mojima u Denver kad mi je bilo šesnaest. Bred je tada imao sedamnaest godina. Obećali smo jedno drugom da ćemo ostati zajedno, ali znate kako to obično biva. Veze na daljinu i slično.

– I te kako znam. I ja sam to prošla.

– Osim toga, bili smo deca. – Osmehnula se. – S njim sam izgubila nevinost pre nego što smo se odselili. – Odmahnula je glavom, smejući se. – Zašto sam vam, zaboga, to rekla?

– Zato što ste se zaputili stazom uspomena, Vendi. Ne brinite. To neće otići dalje. Zanima me sve što možete da mi kažete o Stilovima, ali, verujte mi, to što ste izgubili nevinost s Bredfordom Stilom neće ući u izveštaj za mog šefa.

Obrisala je oči i šmrknula. – Hvala vam. Kako god bilo, upisali smo se na različite koledže, a Bred se na kraju oženio Dafni. Nisam sigurna da ju je voleo. Bila je pametna i prelepa, ali zaista problematična. Znala je da prasne iz čista mira, ili je bar Bred to tako predstavljao.

A kad je ostala u drugom stanju Bred je, kao pravi džentlmen, odlučio da se venčaju.

– Hoćete da kažete da se Stilovi uopšte nisu voleli.

– To je moja pretpostavka. Ili bar Bred nije nju voleo. Kad sam počela da radim za NMV, našao me je pošto je video jedan moj prilog u vestima.

Naslutila sam kuda je to odvelo. – Nastavite – rekla sam.

– Mogu li da računam da će ovo ostati između nas?

Klimnula sam glavom. – Naravno.

– Nije nam dugo trebalo da nastavimo tamo gde smo stali. – Osmehnula se, vrteći glavom. – Bred je bio tako naočit, krupan i snažan kao i njegovi sinovi danas. I nedostajao mi je. Imala sam mnogo veza, ali niko od njih nije mogao da se uporedi s Bredom, tako da se nikad nisam udala... Dobro, ne mogu da kažem da se ponosim time. S druge strane, sačuvala sam te dragocene uspomene. – Nasmejala se. – Zaista ne znam zašto vam sve ovo govorim, nisam sigurna da sam ikome to dosad ispričala, a sad

svoje najdublje tajne delim s pravobraniteljkom koja istražuje porodicu čovjeka koga sam nekad volela.

– Ponekad je dobro popričati s nekim, pa makar i sa strancem.

Klimnula sam glavom. – Majci nikad nisam mogla to da poverim. Pomislila bi da sam nekakva savremena Jesavelja. Verovatno bi me žigosala skerletnim slovom.

– A kada se to događalo, kada ste vi i gospodin Stil ponovo ušli u vezu?

– Pre tridesetak godina. Svi njihovi dečaci već su se bili rodili. Bred mi je prodao staru priču “moja žena me ne razume”, a ja sam saosećala s njim jer sam izgubila glavu za njim.

Klimnula sam glavom. – Da li je on i dalje spavao sa svojom ženom?

– Rekao je da više ne spavaju zajedno, a ja sam mu verovala. Sve dok nije ostala u drugom stanju i rodila devojčicu. Naravno, on je tvrdio da to ništa ne znači. Da je ona poludela i da je to uradio kako bi je smirio. Nisam mu poverovala tada, a ne verujem u to ni danas. Ali nisam mogla da da ostavim, Džejd. I tako smo nastavili da se viđamo.

– Nastavili ste da se viđate s njim dok je Dafni nosila Mardžori?

Vendi je klimnula glavom. – Kao što sam rekla, ne ponosim se time. Ali kad biste mogli da razumete kako je od delovao na mene. Ti Stilovi...

Razumela sam je bolje nego što je mislila, ali to još nisam mogla da joj kažem. – Zaista nemam nameru da vas osuđujem, Vendi. Važne su mi samo informacije.

– Da je Bred živ, ne bih vam sve ovo pričala.

– Razumljivo. Ali pošto nije, drago mi je što osećate da možete to da mi ispričate.

– Prija mi da izbacim to iz sebe.

– Ali ništa od toga be objašnjava zašto se događaju neke stvari koje ne mogu da povežem. Na primer, zašto bi Džona i Tajson sakrili Tajsonovo herojsko delo. I zašto nije dobio Orden za hrabrost? To je zaista veliki podvig.

– Vendi je iskrivila usta. – Trebalo je da ga dobije.

– I?

– Odbili su i zataškali to pre nego što je iko saznao.

– Ko je to uradio? I zašto?

– Kad dobijete Orden za hrabrost, postanete poznati, a Tajson nije hteo da svi znaju za njega. Nije bio u stanju da se izbori s tim.

Nisam pitala zašto. Znala sam da će mi opet reći kako ne zna zašto, iako smo obe znale da to nije istina. Nakašljala sam se.

– Postoji nekoliko dokumenata koji izazivaju nedoumicu.

– Kojih dokumenata?

– Jedan je Mardžorina krštenica, Mardžori, mo... ćerka Stilovih. – *Nemoj da se istrtljaš, Džejd. Trenutno si pravobranilac koji traga za informacijama, a ne najbolja prijateljica ćerke Stilovih i ljubavnica njihovog sina.*

– Šta s tim?

– Našla sam je u kutiji sa starim dokumentima u kući Stilovih.

– Kako ste vi došli do dokumenata u kući Stilovih?

Sranje. I to baš sad kad sam rekla sebi da moram da budem oprezna.

– Na osnovu naloga u vezi s nekim drugim slučajem u kojem su svedočili. – Izvukla sam se. – Mardžorina krštenica i Bredfordova i Dafnina venčanica izazivaju izvesnu zabunu.

– Kako to?

– Kao prvo, u venčanici piše da je brak sklopljen između Bredforda Rejmonda Stila i Dafni Kej Vejd. Svi Stilovi se sećaju da je devojačko prezime njihove majke bilo Voren, a ne Vejd. Sto je još čudnije, kad sam u bazi podataka države Kolorado potražila njihovu venčanicu, ispostavilo se ja izmenjena; u njoj piše Dafni Kej Voren.

– Možda je ona koju ste našli kod Stilovih krivotvorena.

– I ja sam to pomislila. Ali zašto bi neko krivotvorio venčanicu? Ako su to i uradili, zašto bi promenili devojačko prezime neveste? Pre bi promenili datum, zbog nasledstva. Ili bi promenili i ostale podatke, ne samo nevestino prezime. Potpuno je besmisleno.

– Moraću malo da razmislim o tome. A šta je s drugim dokumentom? Pomenuli ste i krštenicu.

– Jesam, krštenicu Mardžori Stil. Na njoj piše da je po rođenju dobila ime Andžela Mardžori Stil, a roditelji su joj uvek govorili da ona nema srednje ime, daje samo Mardžori Stil. A kad sam je potražila u bazi podataka Kolorada, ispostavilo se da je upisana samo kao Mardžori Stil. Još jedna naoko besmislena promena. Ako ste naumili da krivotvorite krštenicu, zar ne biste promenili datum rođenja ili kršteno ime? Ne razumem.

Vendi se nakašljala pa protrljala obraz. – Bojim se da ni u tome ne mogu da vam pomognem.

Ni na trenutak joj nisam poverovala. – To su prilično bezazlene stvari. Zašto nećete da mi kažete ništa o tome?

– Možda zato što ne znam ništa o tome. – Ponovo je protrljala obraz.

– Ne bih da zvučim drsko, Vendi, ali moram reći da vam ne verujem.

– Potpuno je nevažno da li ja znam o tome nešto. Svojevremeno sam dala neka obećanja.

– Kome?

– Bredu.

Zaista nije nameravala da se predomisli. Shvatila sam to po čvrstini njene zgrčene vilice. To znači da ću morati malo da je podstaknem.

– Slušajte, Vendi, biću iskrena prema vama. Ja jesam gradski pravobranilac i zaista istražujem Stilove po nalogu svog šefa, ali sam, osim toga, i Mardžorina najbolja prijateljica. Nas dve smo zajedno išle u koledž i do pre nedelju dana bila sam kod nje na ranču. Poštujem to što ste se obavezali obećanjima i što smatrate da morate da ih održite. Ali ako su ta obećanja data nekom ko nije više među živima, kome biste mogli da naudite ako biste mi otkrili informacije koje su mi potrebne?

– Stilovoj deci. – Oči su joj se ponovo zamaglile. Da li ona to gaji osećanja prema deci Bredforda Stila?

Nakašljala sam se. Moraću malo da usporim. – Dobro. To mogu da razumem. Možemo li bar da razgovaramo o Mardžorinoj krštenici. Mardžori je zbunjena. Ima utisak da zapravo ne zna ko je.

– Smešno. Ime iz krštenice ne govori ništa o tome ko ste i šta ste.

To je tačno. Ali i Mardž je u pravu. – Mardžori ima dvadeset pet godina i upravo je otkrila da se ne zove onako kako je celog života mislila da se zove.

– Dobro. – Vendi je uzdahnula. – Pretpostavljam da nikome neću nauditi ako vam to objasnim.

Hvala ti, bože. Doći ću bar do tog sitnog podatka.

– Mardžori je prevremeno rođena. U dvadeset četvrtoj nedelji. Nisu očekivali da će preživeti, tako da joj je Dafni dala ime Andžela Mardžori, Andžela kao anđeo, razumete? Dafni je bila sigurna da će se Mardžori ubrzo preseliti među anđele. Ali, kad je beba preživela, Dafni je htela da joj promeni ime. Rekla sam vam da je bila nepredvidiva. Mislila je da će beba postati anđeo ako se bude zvala Andžela.

– Možda to i ima smisla na neki čudan način. Naročito za jednu nepredvidivu ženu. Ali kako je Dafni uspela da promeni podatke u krštenici u bazi države

Kolorada? Čak i ako se promeni ime u krštenici, verzija krštenice u sistemu se ne menja.

Vendi je odmahnula glavom. – Ne znam kako se to i zašto dogodilo.

Ponovo je slagala. Kad god bi slagala ili rekla poluistinu, protrljala bi obraz kažiprstom. Baš dobro što sam na Pravnom fakultetu išla na onaj kurs govora tela.

– Dobro. Stilovi očigledno znaju nekoga ko radi u matičnoj kancelariji, nekoga ko može da unosi izmene u bazu podataka. A to je moglo da se uradi nekada. Nisam sigurna da bi s današnjim kompjuterizovanim sistemom to bilo izvodljivo. Ovo je neko uradio pre dvadeset pet godina.

– Tada su tek bili počeli da kompjuterizuju baze.

Da. Vendi je svakako *znala* nešto.

– Slušajte, Vendi, mnogo mi je stalo do Mardž i njene braće. Da li postoji još nešto što biste mogli da mi kažete?

Vendi je liznula usne, zamišljena. – Možda je vreme da nešto kažem. Radila sam neke stvari na Bredov zahtev, stvari s kojima se nisam uvek slagala, ali volela sam ga i želela sam da bude srećan. Samo to mogu da vam kažem. Pre otprilike dvadeset pet godina, dogodilo se nešto u porodici Stil.

Pre dvadeset pet godina. U vreme kad je obavljen transfer od pet miliona dolara koji nije bio pokriven dokumentima. – Šta se tačno dogodilo? – upitala sam.

Zažmurila je na nekoliko sekundi. – Nešto jezivo, gnusno. Zahvaljujući mom uticaju u medijima i Bredovom novcu, taj događaj pokrio je veo tišine. Ja se sa tim nisam slagala, jer se time mnogo bolesnika izvuklo sa zastrašujućim zločinima, ali danas mislim da je bio u pravu. – Kad me je pogledala, plave oči su joj bile upale i molećive. – Nemojte, molim vas, da kopate po prošlosti, Džejd. Mnogo će ljudi biti povređeno.

15.

Tajson

Sutradan sam otišao u Grand Džanksen da se vidim s Robertom Prendergastom, poznatijim kao Bajker Bob, vlasnikom jednog od najpoznatijih ateljea za tetovaže u gradu. Fotografiju tetovaže koju sam pamtio iz svoje prošlosti stavio sam u plastičnu kesu sa zip-zatvaračem. Pre toga sam je ubacio u kovertu da je ne gledam.

Kad sam pozvao Boba telefonom, dogovorili smo se da se nađemo u njegovom ateljeu. Naravno, morao sam da mu obećam da ću mu platiti za informacije. Dovoljno je da zvecneš šakom dolara i većina ljudi će upravo ono što želiš. Neverovatno.

Bobova radnja bila je pravi umetnički atelje, nimalo nalik onoj u Snou Kriku. Ušao sam, ugledavši u zadnjem delu nekoliko umetnika kako rade pištoljima za tetovažu koji su zujali.

Recepcionerka, istetovirana devojka platinastoplave kose, klimnula mi je glavom. – Izvolite?

– Došao sam da se vidim s Bobom. Očekuje me. Ja sam Tajson Stil,

Osmehnula se i ustala. – Pozvaću ga.

Vratila se s grmaljem u kožnoj jakni, kožnim kaišem s nitnama i farmerkama. Na glavi je imao bandanu.

Pramenovi sede spuštali su mu se sve do zadnjice, koja mu je, nažalost, provirivala iz farmerki, kao što se ispostavilo kad se okrenuo da nešto šapne recepcionerki.

Pružio mi je ruku. – Ja sam Bob.

Protresao sam njegovu mesnatu šapu. – Drago mi je. Ima li ovde neko mesto gde možemo da razgovaramo? Možda da popijemo kafu?

– Ili pivo?

Izvio sam usne. – Još bolje.

Prošetali smo se do malog irskog paba. Kad sam shvatio da nemaju ni pič strit ni brekenridž, naručio sam džejmson. Bajker Bob je naručio ginis i kolutove prženog luka. Bilo je rano pa u pabu nije bilo gužve, tako da smo mogli nesmetano da razgovaramo.

– Onda, kako mogu da ti pomognem? – upitao je Bob.

– Reč je o tvom nekadašnjem ateljeu za tetovažu u Snou Kriku. Sad je u vlasništvu Tobija Džeksona.

– Da, Tobi je dobar momak. I darovit umetnik.

– To ne bih znao.

– Hoćeš da kažeš da si devica?

O čemu on to, dođavola? Mora da sam izgledao zbunjeno, jer je Bob prasnuo u smeh.

– To znači da se nikad nisi tetovirao.

– Da, nikad se nisam tetovirao. – I tako će i ostati.

– Mogu to da ti sredim. Tako zgodan momak kao što si ti, sav mišićav. Postoji li neka posebna dama u tvom životu?

Umalo da klimnem glavom. – Ne.

– Pogodak. Sigurno bi joj se svidelo da istetoviraš njeno ime na tim tricepsima.

Malo sam odlepio zbog načina na koji me je Bob gledao. – Ne bih rekao. I prestani da zuriš u mene. – Okrenuo sam glavu na drugu stranu.

– Iskuliraj. Ja volim dame koliko i ti. Ali volim i da gledam ljudska tela. Za mene su ona slikarska platna, razumeš?

Svejedno. Hteo sam da se vratimo na temu. – Prelistavao sam jedan katalog u tvom nekadašnjem ateljeu i naišao na tetovažu koju sam jednom davno video. Koliko dugo si držao atelje u Snou Kriku?

– Oko pet godina.

Sranje. Onda on možda ni on ne zna ko je taj momak.

– Ali radio sam tamo od osamnaeste godine, šegrtovao sam.

Eureka.

– Odlično. Koliko si onda sve ukupno bio tamo?

– Petnaest godina, manje-više. Posle deset godina sam ga otkupio, a posle još pet prodao sam ga Tobiju.

To znači da je tamo počeo da radi pre trideset godina. Zanimljivo. Vreme se poklapa. Izvukao sam fotografiju u plastičnoj kesi. – Prepoznaješ li ovaj rad?

Izvukao je fotografiju iz koverta i oči su mu sinule. – Da li ga prepoznajem? Ovo je *moj* rad. Jedan od mojih najboljih dizajna, ako mogu to da kažem za samog sebe.

Srce mi je poskočilo. – Da li je još neko u ateljeu radio tu tetovažu?

Odmahnuo je glavom. – Ne. Većina umetnika ne koristi crteže drugih umetnika, osim ako ne dođe neko sa izričitim zahtevom da mu se uradi neki određen crtež, a umetnik koji ga je smislio nije dostupan ili je prezauzet. Neka vrsta profesionalne predusretljivosti. Tako sam i ja ostavio kopije svojih radova Tobiju, na njegovu molbu. To je bio deo naše pogodbe.

To objašnjava otkud Tobiju ta fotografija. – Sećaš li se momka s te fotografije?

– Davno je to bilo, čoveče. A mnogima se svideo taj dizajn. Često sam ga radio.

– Da li su ga svi tetovirali na podlaktici kao ovaj?

Odmahnuo je glavom. – Većina ih je radila na ramenu ili na donjem delu leđa. Neki na nadlaktici. Pokušavam da se setim...

Konobarica je ponovo prišla pa uzela porudžbinu za drugi turu pića. Bob je i ovoga puta naručio tanjir kolutova prženog luka.

– Bio je jedan momak koji je hteo da je uradi na podlaktici. Možda je to bilo prvi put da sam radio tu tetovažu. Ali mislim daje bio još jedan koji ju je hteo da podlaktici, jer je tako video na slici. A bio je i treći.

A možda i četvrti. Da li ja samo gubim vreme s njim? – Da se ne sećaš imena nekog od njih?

– Čoveče, voleo bih da mogu da ti pomognem. Ali to je bilo baš mnogo davno.

– Da li si još koji put u svojoj karijeri naišao na taj crtež?

– Baš isti ovakav? Ne, ne bih rekao. Čuvam ga u svom katalogu, a ima ga i Tobi. Ali feniksi dugo nisu išli. A baš su bili popularni pre dvadeset-trideset godina. Polako se vraćaju u

modu zbog ludila oko Harija Potera. Ali rade se daleko manje nego nekad.

Izvadio sam stotku i pružio mu je preko stola. – Možda će ti ovo pomoći da se setiš?

Progutao je gutljaj piva pa se promuklo nasmejao. – Voleo bih kad bi moglo. Ali ja sam iskren čovek, Stile.

– Zadrži to – odvratio sam. – Zahvalan sam ti što si odvojio vreme za mene, Bobe. Ako se setiš bilo čega, molim te, pozovi me.

– Vrlo rado, utoliko pre što ne bih imao ništa protiv da zašuštiš još kojom stotkom. Razmisliću, ali u ovom trenutku sam siguran da ne mogu da se setim skoro ničeg. Tih godina sam uglavnom stalno bio ustondiran.

Bio sam prilično siguran da je i sad ustondiran, s obzirom na to kako je gutao kolutove luka.

Gurnuo sam još jednu stotku ka njemu kad sam popio i drugi džejmson. – Da ti malo podstakne pamćenje.

Bob je uzeo novčanicu i nasmejao se. – Potrudiću se. Svrati u atelje kad god poželiš ako se predomisliš u vezi s tetovažom. Biće mi drago da te izbodem.

Nasmejao sam se. – U ovom životu teško.

– A kako si ti došao do te slike? Naleteo si na nju dok si prelistavao Tobijeve kataloge? Otkud to ako nisi zainteresovan za tetovažu?

– Tu tetovažu je moja... – Na usnama mi je lebdela reč “devojka”, preteći da sklizne mimo moje volje. Ali Džejd nije moja devojka. Ona je mnogo više... ona je moja duša, sve moje. Nakašljao sam se. – ... Prijateljica htela da uradi. Ali sad je neće uraditi.

– Šta? To je strava tetovaža za ribe. Super izgleda na leđima. Sećam se da sam je mnogim devojkama uradio na leđima.

– Ovu neće uraditi. Niti bilo koju drugu, ako se ja budem pitao.

– Šta imaš protiv tetovaža, dečko?

Nevidljivi pauci milili su mi uz potiljak ka temenu. Obuzeo me je bos. – Nemoj ti meni “dečko”!

– Hej, nisam hteo da te uvredim. Ali, ozbiljno, zašto ne voliš tetovaže?

– Imam svoje razloge.

– Zašto te zanima baš ta tetovaža? Ili, ako smem to da kažem, zašto te zanima momak koji ju je uradio?

Izvadio sam još jednog bendžija iz novčanika pa ga gurnuo preko stola ka Bobijevim mesnatim šakama. – Nemoj više nikad da mi postaviš to pitanje. Samo se javi ako se setiš bilo čega u vezi s ljudima kojima si radio tu tetovažu.

– Važi.

Bacio sam nekoliko sitnijih novčanica na sto. – Ovo bi trebalo da bude dovoljno za piće i luk.

– Zahvaljujem. – Bob mi je mahnuo, strusivši ostatak ginisa. Okrenuo sam se i izašao iz paba.

Celo telo mi je drhtalo i svrbelo me, napeto kao struna. Seo sam na kupu ispred sladoledžinice, malo dalje od paba.

16.

Džejd

Nemojte, molim vas, da kopate po prošlosti, Džejd. Mnogo će ljudi biti povređeno.

Vendine reči progonile su me i kad me je Džordž ostavio ispred kuće na rancu Stilovih. Bila je subota, tako da nisam morala da idem na posao. Htela sam da kažem Mardž šta sam saznala o njenoj krštenici. Ali nisam htela da joj prenesem šta sam otkrila o Vendi Madigan i njenoj vezi s njihovim ocem.

Platila sam Džordu. Sav novac koji mi pretekne otići će na vožnju do ranca i nazad do grada. Moram što pre da kupim kola.

Prešla sam dugačku prilaznu stazu pa pokucala na vrata. Rodžer, Tajsonov pas, pojavio se iza stakla. Pogledao me je, pokušavajući da provuče glavu kroz okrugli prozor pored ulaznih vrata.

Nekoliko sekundi kasnije, ugledala sam mišićave obrise Tajsonovog tela.

Osetila sam pulsiranje. Dovoljno je bilo da se nađem pored njega pa da uzdrhtim. Koliko god sam želela da ga ispitam o sinoćnom mrcvarenju zbog tetovaže, znala sam da bi to bilo

beskorisno. Zato sam samo rekla: – Zdravo. Došla sam da vidim Mardž.

– Ona nije ovde. Na kursu kuvanja je, sećaš se?

Sranje, to sam zaboravila. Mardž se upisala na vikend kurs kuvanja u Grand Džankšenu, koji traje od petka uveče do subote uveče.

– Baš mi je žao. Potpuno sam zaboravila.

– Hoćeš da joj prenesem poruku?

Odmahnula sam glavom, gledajući ga. Hoće li stvarno da stoji tu i pravi se da se ništa nije bilo?

Rodžer je skičao uz moje noge. Sagnula sam se da ga počesem po glavi.

– Ne, nema potrebe. Ali rado bih popila solju čaja.

– Da se nagodimo: ja ću skuvati čaj ako ti budeš napravila one tvoje sendviče s grilovanim cedrom i paradajzom.

Nisam mogla da se ne nasmejem. – Prihvatam.

Ušla sam u hol a on je zatvorio vrata za mnom. Čučnula sam, a Rodžer se bacio na mene, obasuvši mi lice psećim poljupcima.

– Baš čudno. Ti si jedina, osim mene, koju toliko voli.

– I ja volim pse. Nema tog psa koji mi nije uzvratio ljubav. Mislim da psi jednostavno oseće da ih ljudi vole.

Dani su pred kraj leta bili svežiji, te sam obukla farmerke i ružičasti prsluk bez rukava. Tajson je izgledao čarobno u čizmama, farmerkama od tamnog teksasa i zelenoj majici.

– Počinjem. – Ušla sam u kuhinju pa zavirila u frižider. – Nema cedra, ali ima kolbija džeka. Može da posluži.

Izvadila sam sir, uzela paradajz iz korpe na pultu, nož i dasku za sečenje i krenula. Kad sam spustila sendviče u tiganja da se proprže, okrenula sam se. Tajson je sedeo za stolom, posmatrajući me.

– Mislila sam da ćeš skuvati čaj.

– Izvini, uživao sam u pogledu.

Koža me je peckala. Ni pogled na njega nije bio loš. Ustao je pa krenuo ka meni, kao vuk koji vreba plen. Znala sam da će me poljubiti još pre nego što mi je prišao. A kad su mu usne dodirnule moje, umalo sam se srušila. Poljubac je bio žestok, opojan, poljubac dve duše koje se susreću i spajaju.

– Izvini, sendviči... – brzo sam se odvojila od njega i okrenula se ka šporetu. – O, dobro je. Preplanuli su ali nisu izgoreli.

Tajson mi je prišao s leđa pa me povukao ka sebi. – Pusti sendviče.

– Tajstone – rekla sam mu na milimetar od njegovih usana.

Ali on je već provukao jezik između mojih.

Ljubili smo se željno i strasno, dah mi se kidao od iščekivanja i uzbuđenja dok smo tim poljupcima učvršćivali veze koje su nas spajale.

Onda sam ponovo prekinula poljubac. – Izvini, ali ne bih da aktiviramo protivpožarni alarm.

Dođavola, samo taj jedan poljubac bio je dovoljan da izgubim glavu.

Ponovo sam stala za šporet, izvadila sendviče iz tiganja, pa ih stavila na tanjire. Uzela sam salvete. – I, gde je čaj?

Nije mi odgovorio.

Izvadila sam dve boce vode iz frižidera. – Bez brige. Ovo će sasvim dobro poslužiti. – Spustila sam vodu i tanjire na sto. – Sedi i jedi.

Uzeo je sendvič i taman da ga zagriže kad sam ga zaustavila.

– Sećaš se šta se poslednji put dogodilo? Sačekaj da se malo ohladi. – Skinula sam gornje parče hleba sa svog sendviča i gledala kako para kulja iz vrelog sira. Kad se rashladio, zagrizla sam. – Nema ništa lepše. Možda ne umem da kuvam kao tvoja sestra, ali nenadmašna sam u grilovanju sira.

On je probao svoj. – Da, baš je dobro.

Zašto se uvek osećam kao da nemamo o čemu da pričamo?

Možda bismo mogli da razgovaramo da nismo vodili ljubav. Odlučila sam da pokušam da izvučem neke odgovore od njega.

– Prošle nedelje sam naletela na zanimljiv članak. – Je li?

– Da. O tebi.

Tajson je izvio obrve.

– Kad si se vratio iz Iraka. Zašto mi nisi rekao da si dobio Orden časti?

– Odakle si to iskopala?

– U arhivi lokalnih novina.

– Šta si tamo tražila?

Progutala sam zalogaj sendviča. Nisam baš mogla da mu kažem kako me je Lari zadužio da istražim njegovu porodicu. – Tražila sam nešto drugo za potrebe neke istrage, pa sam naletela na članak o tebi.

Spustio je sendvič, uzeo vodu, ali je nije popio. – Nije trebalo da ga objave.

– Mora da se šališ? I te kako je trebalo. To je trebalo da bude vest u svim nacionalnim glasilima, Tajstone, a ne samo u lokalnim novima u malom gradu na zapadu.

– Nisam hteo da se podiže prašina oko toga.

– Da se podiže prašina? Zaboga, ti si heroj!

– Nisam ja heroj, plavooka. Veruj mi. Nikad nisam bio heroj.

– Spasao si te ljude. Rizikujući svoj život. Mogao si da pogineš.

Udario je pesnicom o sto. – Jesi li se ikad zapitala zašto sam to uradio? Možda nisam to uradio da bih bio heroj.

Povukla sam se na stolici, sve napetija. Dosad sam već bila navikla na Tajsonove izlive gneva, ali i dalje su me pogađali. – Sigurna sam da nisi to imao na umu. Verujem da si samo mislio na svoje drugove. Adrenalin ti je skočio. Razmišljao si kako da izvučeš svoje saborce.

Zacerekao se, iskrivivši lice u izraz koji nisam mogla da protumačim. – Veruj mi da nisam.

– O čemu si onda razmišljao?

– Razmišljao sam kako da skončam, Džejd.

17.

Tajson

Zinula je u neverici, njene lepe usne oblikovale su slovo O. Nikad ona to neće razumeti. Nisam bio heroj.

Dali su mi prokleta odlikovanje – pokušali su da mi daju Orden za hrabrost, ali nisam želeo da ga prihvatim – zato što sam tog dana spasao šestoricu drugova. Bilo mi je drago što sam ih spasao. Njihovi životi vredeli su daleko više od mog. Ali kako bih kojeg izvukao, bezobzirno bih ga ostavio na tlu i vratio bih se na liniju vatre nadajući se da će mi neko razneti glavu.

Priliku sam nepovratno propustio kad su me Voters i još nekoliko njih bukvalno prikovali za zemlju ne dopustivši mi da odem po još jednog čovek. Nisu mogli znati da sam hteo da odem tamo i više nikad se ne vratim.

Džejd je seča pored mene - njene čeličnoplave oči koje su me proganjale, prelepa zlatnosmeđa kosa koja joj je padala na mlečnobela ramena, njene skerletnocrvene usne koje sam toliko puta ljubio; prvi put posle toliko vremena zapravo mi je bilo drago – i te kako mi je bilo drago – što mi tog dana nisu razneli glavu.

Koliko je volim! Bezmalo sam zaustio da joj to kažem u tom trenutku.

Šta bi pomislila kad bi saznala da je volim? Verovatno bi me pitala kako znam da je volim, s obzirom na oprečne poruke koje sam joj slao svojim ponašanjem.

– Hoćeš li reći nešto, plavooka?

Razvukla je usne u poluosmeh. Usiljen osmeh. – Ne znam šta da kažem, Tajstone.

– Kaži prvo što ti padne na pamet.

Izvila je obrve i odmahнула glavom. – Šta da ti kažem? Da mi je drago što nisi stradao, Tajstone. Da sam ushićena što si živ. Stalo mi je do tebe. Možda ti to ne razumeš, ali tako je. A stalo je i tvojoj braći i sestri. Da li si razmišljao kako bi njima bilo da su te vratili kući u plastičnoj vreći? Da li si ikada mislio na bilo koga drugog osim na samog sebe? Zašto si hteo da umreš? Ne razumem.

Nisam joj odgovorio. Nisam *mogao* da joj odgovorim. Bila je u pravu na neki način. U pravu je kad kaže da ona to ne razume i da ja nisam mislio ni na koga osim na sebe. Istini za volju, znao sam u svom srcu da bi momcima i Mardž bilo bolje bez mene.

Nastavila je: – I, da budem iskrena, iznenađena sam.

To me je pogodilo. – Zašto bi bila iznenađena?

– Zato što većina ljudi ima nagon za preživljavanjem. Jedno je spašavati ljude zato što brineš o njima, osećaš odgovornost prema njima. A sasvim nešto drugo raditi to ne hajući za sopstveni život.

Nagon za preživljavanjem.

Nagon za preživljavanjem, naravno.

Nije to bilo ništa novo za mene. Bože, šta sam sve rekao i uradio samo da bih preživeo, nastavio da postojim u košmaru. Ali posle dve decenije života sa uspomenu na taj užas, moj nagon za preživljavanjem otišao je dođavola.

Kako nisam mogao da izgovorim ništa od toga, ćutao sam.

– Da li je moguće? Sedećeš tu i ništa mi nećeš reći?

– Nema šta da se kaže, plavooka.

Odmahnula je glavom. – Dobro. Kaži mi bar zašto nisi želeo da se to objavi u nacionalnim vestima.

To je bilo lako. – Nisam hteo da se na sva zvona udara kako je to bio nesebičan čin, jer sam vrlo dobro znao da u tome nije bilo ničeg nesebičnog. Bilo je to krajnje sebično.

Stavila je ruku na moju. – Tajstone, kakve god da su bile tvoje namere, ishod je isti, a svi oni redovi i njihove porodice beskrajno su ti zahvalni.

Njen dodir me je i smirio i uznemirio. Toliko toga nije razumela. – Znam to, veruj mi. Dobio sam toliko pisama zahvalnosti i paketa... – Prevrnuo sam očima.

– A to je loše?

– Da, bilo je loše, Džejd. Ti ljudi su mi zahvaljivali, želeli su da učine nešto za mene, nekako da mi se oduže što sam spasao njihove najdraže, a ja sam zapravo samo pokušavao da prekratim sebi muke.

– Ali, kao što sam rekla, ishod je isti. *Spasao* si te momke.

– Nisu svi bili muškarci, bila je i jedna žena.

– Možda si spasao nečiju majku. To je velika stvar.

– Bila je mlada. Nije imala dece. – Uzdahnuo sam. – Dovoljno je loše i to što je ta priča objavljena u lokalnim

novinama. Ljudi su nam dolazili u kuću i donosili poklone. Proizvode sa svojih farmi, vino, keks i kolače, hranu. Tome nije bilo kraja. Džona i Rajan su izigravali domaćine, i Mardžori je pomagala kad se vratila iz škole. A ja sam samo želeo da me ostave na miru.

Dođavola, daje to završilo u nacionalnim vestima, televizije bi me jurile za intervjuje, emisije... Ne bih to podneo.

I ranije sam to rekao Džejd, a rekao sam i svojoj braći nebrojeno puta: ja nisam heroj.

Džejd je ustala, i dalje me držeći za ruku. – Tada te nisam poznavala i ne znam zašto si rešio da se ubiješ tamo, ali dozvoli mi da ti kažem nešto.

– Šta?

– Pod jedan, strašno mi je drago što si preživeo. Volela bih da shvatim šta je u tebi pobudilo nameru da okončaš sebi život, ali zahvalna sam bogu što si ovde. Sa mnom. U ovom trenutku. – Povukla me je sa stolice pa obavila ruke oko mene, zagnjurivši lice u moje grudi. – Tako lepo mirišeš.

Načas je u meni probudila ista osećanja koja su nju obuzela. Bilo mi je i te kako drago što tog dana nisam umro. Udahnuo sam miris kokosa u njenoj kosi. – I ti, plavooka.

Nije pokušala da me poljubi, nije posegnula za mojim preponama, samo je stajala privijena uz mene.

I, dođavola, bilo je tako dobro.

Neizrecivo mi je prijao njen zagrljaj.

Poljubio sam je u teme, osećajući kako me njena svilenkasta kosa golica po nosu. Oh, kako sam je želeo. Ali želeo sam i da ova bliskost i nežnost među nama potraju.

Jače sam je stegao pokušavajući da produžim taj trenutak koliko god mogu. – Vo...

Hteo sam da kažem “volim te”. Očajnički sam to želeo da joj kažem.

Ali nisam mogao da prevalim tu reč preko usana.

Onda se dogodilo nešto krajnje neobično. Džejd se odvojila od mene i prodorno me pogledala svojim plavim očima.

– Volim te, Tajstone.

Noge su me umalo izdale. Usne su mi podrhtavale. To ju je verovatno navelo na pogrešan zaključak da hoću nešto da kažem, te mi je pokrila usta dlanom.

– Ne moraš da mi uzvратиš istim recima. Znam da verovatno nisi spremna. Možda me nikad nećeš zavoleti. Mogu to da razumem i zato te neću pritiskati ni u čemu, čekaću da sam zaključiš da si spreman. Znam da si rekao kako nikad nećeš moći da me zavoliš. Ne mari. Ali hoću da znaš da ja tebe volim. Hoću da znaš da mi mnogo značiš. Ne zato što si spasao nekog. Ne zato što si heroj. Ne zato što si brat moje najbolje prijateljice. Ne čak ni zato što si tako mišićav i neviđeno zgodan. – Osmehnula se. – Već zato što si ti Tajson Stil i stvarno sam presrećna što sam te upoznala; nikad neću zažaliti što sam se zaljubila u tebe.

Oči su me pekle. Da, suze su mi navrle. Telo mi je obamrlo, dok su istovremeno u njemu bujale emocije. *I ja tebe volim, Džejd. I ja tebe volim.*

Nastavila je. – A sad bih stvarno volela da odemo u tvoju spavaću sobu i vodimo ljubav.

Moj nabrekli god je nesumnjivo podržao taj predlog, ali ja sam u tom trenutku želeo da osetim bliskost sa njom kako bih možda i ja njoj mogao da izgovori reči slične onima koje je ona

meni rekla. Nikada ranije nisam toliko želeo da izgovorim takve reči, ali ta želja bila je paralisana strahom. Plašio sam se da nisam onakav kakvim me ona vidi. Kad otkrije kakav sam zaista, svakako me više neće voleti.

Nežno sam joj palcem protrljao obraz. – Nisi morala sve to da kažeš, plavooka. Mada ne mogu da ne primetim kako si, ako se ne varam, prvi put rekla kako ćemo voditi ljubav, prvi put si upotrebila taj izraz. – Zakikotala se.

– Dođi. – Poveo sa je hodnikom ka svojim sobama, a Rodžer nas je u stopu pratio.

Ovoga puta ću je uzeti polako, iako sam bio neopisivo uzbuđen.

Skinuo sam joj ružičasti prsluk preko glave i bacio ga na fotelju. Otkopčao sam joj grudnjak i oslobodio njene predivne grudi. Bradavice su joj već bile krute kad sam ih uštinuo.

Trgla se. – Bože, kako mi se to sviđa.

I meni. Njene grudi bile su pravo remek–delo. Ni najbolji vajar ne bi mogao da izvaja nešto tako lepo.

Posegnula je za mojom majicom, ali ja sam odmakao njene ruke,

– Pusti mene – rekao sam. – Pusto da se ovoga puta je *pobrinem* za tebe.

Gurnuo sam je na krevet, izuo joj sandale, otkopčao joj farmerke pa ih svukao preko njenih bokova. Sad su me od njenog tela delile samo gaćice s leopard šarom, lako nisam mogao da joj podarim reči koje je ona meni izgovorila, mogao sam da joj pružim nežnosti svojim telom.

Nežno sam poljubio njene usne. Otvorila je usta da prihvati moj jezik, ali ja sam u tom trenutku okrenuo glavu i nastavio da

joj ljubim obraze, čelo, teme, usnu školjku. Meko je zastenjala. Poljupcima sam joj obasuo vrat, prateći liniju vilice. Uzdržavao sam ljubeći joj vrat, kako joj ne bih ostavio trag, iako sam žudeo upravo to da učinim.

Ljubio sam joj grudi i ramena, mišice i šake, stavivši svaki njen prst u usta. Trebala mi je sva snaga volje da ne obaspem poljupcima njene predivne dojke.

– Tajstone, molim te. Zaboravio si bradavice.

– Ššš – rekao sam, dok su mi usne lebdele tik uz njenu kožu.

– Kasnije.

Stezao sam joj dojke i ljubio ih lagano se približavajući bradavicama. Izvila se poda mnom. – Izluđuješ me, dodirni mi bradavice, molim te.

Zakikotao sam se pa nastavio da joj ljubim drugu dojku. Koža joj je bila kao najfinija svila pod mojim usnama, tako meka i slatka pod mojim jezikom.

Još više se izvila poda mnom, ovoga puta ništa ne rekavši. Skliznuo sam ka njenom stomaku zasuvši ga poljupcima. Kad sam dospeo do međunožja, morao sam da sakupim i poslednje deliće samokontrole kako se ne bih tu i zadržao. Nastavio sam naniže, ljubeći joj bedra, kolena, sve do njenih prelepih stopala i ružičastih prstiju. Ljubio sam joj jedan po jedan prst, zatim odjedrio uz drugu nogu.

Bio sam spreman daje uzmem, ali samo sam jedno imao na umu. Džejd je toliko toga učinila za mene. Vreme je da ona uživa.

Ponovo sam joj ljubio stomak.

Napokon sam prešao jezikom preko njene ukrućene bradavice.

– O, bože, da – uzdisala je. – To sam čekala, to mi je trebalo. Nikada mi nije bilo ovako lepo, Tajstone.

– Nikada nisam video tako lepe bradavice kao tvoje, plavooka. – Uvukao sam joj bradavicu između zuba, dok sam joj drugu nadraživao palcem i kažiprstom.

Uvijala se i izvijala poda mnom, njen mošusni miris dolepršao je do mene. Duboko sam ga udahnuo, ne odvajajući se od njenih bradavica. Bože, kako sam bio napaljen.

Žudeo sam da oslobodim svoj ud napetosti, da ga zaronim u njenu vlažnu vrelinu, ali čvrsto sam resio da joj pružim ono što je želela, a u tom trenutku moja ljubav je želela da se posvetim njenim predivnim bradavicama. Nije mi bilo teško da se usredsredim na njih. Sisao sam ih, lizao, grickao i ljubio... a ona se poda mnom grčila, stenjala, kroz uzdahe izgovarala moje ime i izvijala se.

Zgrabila me je za majicu obema rukama čvrsto ih stisnuvši u pesnice, pa pokušala da mi je skine preko glave.

Malo jače sam je ugrizao. – Ne još, plavooka.

Ponovo je pokušala da mi skine majicu, a ja sam je još jednom ugrizao.

Na kraju sam joj skinuo gaćice pa joj uvukao ruku između nogu, razdvajajući njene svilenkaste nabore. Gurnuo sam joj dva prsta, mazeći joj G tačku.

Trznula se poda mnom. – Gospode, Tajstone. Moram da svršim.

– Svršićeš, dušo. Mnogo toga lepog ćeš danas doživeti.

Kako sam izgovorio te reči, pritisnuo sam joj klitoris nateravši je da uzleti ka vrhuncu.

Grčevito je stegla pokrivač vrišteći. – O bože, Tajstone, volim te, volim te.

Da li je svesna šta mi je rekla?

Bila je u tim trenucima u nekom drugom svetu, u nirvani ili obuzeta. No uprkos tome, njene reči su prodrle kroz mene, ulile mi snagu i nadu.

Kleknuo sam između njenih nogu prislonivši usne na njen vlažan otvor. I dalje je pulsirala od orgazma, njeni sokovi grejali su mi usta. Gurnuo sam jezik u nju. Bila je kao sočna jabuka. Ni najukusnije jabuke iz mog voćnjaka nisu mogle da se uporede sa njenim snažnim mirisom i ukusom.

Još jednom je doživela vrhunac.

Uhvatila me je za glavu. – Da, tako, Tajstone, taaako.

Njene reči podjarile su moju želju dok samo joj jezikom milovao klitoris. Telo su joj protresali talasi zadovoljstva. – Tajstone, želim celog da te osetim, molim te.

Ali ja sam bio neumoljiv. Želeo sam da nanovo svršava sve dok ne klone i zaspi pored mene, potpuno iscrpljena.

No ona se pridigla. – Tajstone, ne mogu više da izdržim. Želim te celog. Želim da te osetim. Molim te. Ponovo me je zgrabila za majicu, povukavši je naviše.

Ovoga puta nisam mogao da kažem ne. Podigao sam ruke i dopustio joj da je skine. Otkopčala mi je kaiš, dugmad na farmerkama, pa ih svukla, a onda mi skinula i bokserice vukući ih preko bokova.

Njene srebrnaste oči su se zamaglile dok me je netremice gledala. – Hajde – izustila je, zgrčene vilice.

Spustio sam je na krevet pa uplovio u njenu toplinu.

Gospode, našao sam ženu koja je stvorena za mene. Morao sam da zastanem, da nateram sebe da se obuzdam. Želeo sam još jednom da se zarijem u nju i ispunim je svojim semenom. Nikada nisam ni pomislio da bih jednog dana mogao da imam decu, ali pomisao da njoj napravim dete uzbuđivala me je.

Izvukao sam ga pa ponovo zagnjurio u nju, a ona je uzdisala podla mnom, nežno kao blagi lahor dok sam ulazio u nju.

Primakao sam usne njenima ljubeći je duboko, jezici su nam se preplitali, otpuštajući slatke ukuse. Uzvrćala mi je s takvom strašću da sam pomislio kako ću istog trena svršiti.

Ali još jednom sam se uzdržao. Odlučan da ovo potraje. Odlučan da njoj pružim što više.

Kružila je kukovima izvijajući se, a ja sam prodirao i prodirao u nju, sve dok me nije protresla silovita eksplozija zvezda.

Ubrzano sam disao, ne pomerajući više ud u njenoj vlažnoj vrelini.

Emocije su me preplavile, preteći da me udave. Kad sam napokon otvorio oči, ugledao sam njene koje su me netremice posmatrale srebrnastim pogledom.

Reči su pokuljale iz mene.

– Volim te, Džejd, volim te. Mnogo te volim.

18.

Džejd

Pokosila me je vrečina letnjeg dana. Da li sam ja to dobro čula? Nisam htela da ga pitam iz straha da će povući te reči. Možda ih je izgovorio ponesen seksualnim vrhuncem?

Ne. Nemoguće. Tajson je bio previše uzdržan i zakopčan da bi dopustio da mu izleti nešto što ne misli.

Dok sam netremice zurila u njegove tamne blistave oči, znala sam da je to i mislio.

Koliko god želela da ga zamolim da ponovi te reči, da ih ponavlja i ponavlja sve dok mi ne dosade... Šta ja to pričam?! Te reči nikad mi ne bi dosadile.

Ali nisam ga zamolila da ponovi. Učinilo mu se da mu nije bilo kako da to izgovori. Poslednje što sam želela bilo je da zažali što je to rekao. Neću da budem jedan od onih nesigurnih žena koja joj su potrebne neprekidne potvrde ljubavi od partnera.

Takva sam bila s Kolinom...

Ali s Kolinom...

S Kolinom nikad nije bio ovako.

Koliko god sam mislila da volim Kolina, ta osećanja su bila bleđa u poređenju s onim što sam osećala prema Tajsonu. Nikad

me nije obuzela tako sirova sila, koja je zahtevala da joj se povinujem, da žudim za Tajsonom. Bila je to želja i požuda, bila je to strast i... ljubav. Ljubav kakvu nisam mogla ni da zamislim.

Samo samo mu se osmehnula nadajući se da će taj osmeh reći ono što recima možda ne bih mogla da izrazim.

Pomilovao me je po obrazu pa prislonio usne na moje. Onda se podigao pa seo na krevet pored mene. Izuo je čizme, skinuo čarape, farmerke i bokserice koje su mu se obmotale oko kolena. Ispružio se pored mene, i dalje ćuteći. Ali ta tišina bila je sasvim prirodna. Uživala sam u njoj, u osećanjima koja su lebdela oko nas, u ljubavi koju smo delili.

Nisam se zavaravala očekivanjima da će ovo biti nešto trajno... iako sam svim srcem i dušom želela da bude tako. Tajson je i dalje morao dosta da poradi na sebi, osim toga... Šta bi pomislio kad bi otkrio da istražujem njegovu porodicu po Larijevom nalogu?

Kakva zbrka. Nisam želela da napustim posao. Bio mi je potreban, iako nisam previše cenila svog šefa. Osim toga, želela sam da saznam što više o Tajsonu i njegovoj porodici. Želela sam da saznam zašto je želeo da se ubije dok je spašavao svoje ljude.

Nešto ga je izjedalo iznutra i morao je to da reši kako bismo uopšte mogli i pomisliti da ovo pretvorimo u nešto dugoročnije.

Ali zasad sam jednostavno želela da ležim pored njega, da osetim njegovu blizinu, njegovu toplinu. Svim srcem i dušom želela sam da mu pomognem da se oslobodi onoga što ga je mučilo. Ali nisam bila sigurna da je on spreman za to. Moraću da se zadovoljim onim što sam u stanju da učinim za njega u ovom trenutku, a to je da budem pored njega. Da ga volim. Da mu pokažem koliko mi je važan.

– Zaista to mislim – rekao je.

Ponovo sam se osmehnula, pogledavši u tavanicu. – I ja.

Okrenuo se ka meni. – Ali ne znam da li mogu...

Prislonila sam mu dva prsta na usne. – Nemoj sada da brineš o tome. Dovoljno je da znaš da te volim i da ništa ne očekujem. Zasad mi je dovoljno da znam da me voliš. Ne treba da razmišljamo ni o čemu više. Do daljnjeg.

Nakašljao se. – Postoji nešto o čemu bih hteo da razgovaram s tobom.

Pogled mu je bio čvrst i prodoran, ozbiljan.

– Dobro. O čemu je reč?

– Ne želim da se tetoviraš.

Smirujuć osećaj ljubavi umrtvio je poriv da se pobunim, koji mi je krenuo iz stomaka. – Zašto?

– Jednostavno ne želim.

Uzdahnula sam, poželevši da smirenost potraje... ali želja mi nije uslišena. Godinama sam maštala da se tetoviram. – Ne razumem. Šta imaš protiv tetovaža?

– Mrzim ih.

– Onda nemoj da se tetoviraš.

To ga je očigledno iznerviralo. – Nikad ne bih sebi dozvolio da na taj način nagrdim svoje telo.

– To je tvoj izbor, Tajstone. I ja ga poštujem. Samo želim da i ti poštuješ moj. Mislina da tetovaže moga da budu veoma lepe ako se urade s merom. I planiram to i da uradim.

– Zabranjujem ti.

Sad sam se i ja uspravila u krevetu, kivno ga gledajući. – Da li si ti ti upravo meni zabranio da nešto uradim.

Oči su mu sevale. – Upravo tako. Zabranjujem ti.

Nasmejala sam se i odmahнула glavom. – Stvarno ne mogu da verujem da si to izgovorio. Ne možeš mi zabraniti da se tetoviram.

– Upravo sam to uradio, zar ne?

Ustala sam i počela da skupljam svoje stvari. – Tajstone, zaista te volim. – Živa istina. Volela sam ga uprkos svemu. – Ali ako naša veza ovako treba da izgleda, nisam sigurna da sam spremna za nju.

Uhvatio me je za ruku i povukao na krevet. Okrenuo me je licem ka jastuku, pa me snažno šljepnuo po zadnjici.

Onda je legao preko mene i ugrizao me za vrat. Trgla sam se, iznenađena zadovoljstvom koje mi je pružio taj sladak bol, a on mi je prošaputao na uvo; – Ne želim da svoje predivno telo nagradiš tom groznom slikom.

Grozna slika? Feniks koji izranja iz pepela? To je predivna slika s veoma važnom simbolikom. Zašto mu je toliko mrska? Reagovao je tako nasilno kad je video njene obrise. Nešto ga tišti u vezi s prikazom feniksa. Šta bi to moglo da bude?

Moraću da otkrijem, ali nisam mogla da razmišljam o tome dok sam ležala ispod njegovog toplog tela, osećajući kako me ponovo obuzima uzbuđenje.

Osetila sam i njegov tvrd ud kako upire o moju zadnjicu. Bože, kako sam reagovala na njegovo telo! Koža mi je bridela, srce mi je divlje tuklo. Znala sam da je spreman ponovo da me uzme, a znala sam i da neću moći da mu se oduprem.

Polako se skliznuo u mene.

– Nećeš uraditi tu tetovažu, da li sam bio jasan?

Nisam mu odgovorila, jer mi je telo plamtelo od vreline i želje.

– Tvoje telo pripada meni, Džejd. Meni. Nećeš ga nagrditi trajnim mastilom.

Ponovo se zario u mene, potpuno me ispunivši.

U tom trenutku, na sve bih pristala. Ali sam i dalje ćutala. Neću dozvoliti sebi da strast u meni nadvlada razum.

Pre nego što sam se pribrala, protresao me je silovit orgazam. Ugrizla sam se za usnu, jecajući, stežući čaršave.

– Meni – prostenjao je. – Meni i samo meni.

Nastavio je da se zariva u mene, sve grublje. A ja sam želela još više... sve dok me nije zahvatio novi drhtaj zadovoljstva, vinuvši me do vrhunca.

Još jednom se silovito zario u mene, a onda sam osetila kako mu ud pulsira, dok je svršavao u mene.

Vrat mi je bio vlažan od njegovog daha, ramena i celo telo bezmalo mokri od njegovog.

Kad se napokon povukao, otkotrljao se pa legao na leđa stavivši podlakticu preko čela. I ja sam se okrenula na leđa, ali sam se malo odmakla, tako da se nismo dodirivali.

Koliko god želela da se privijem uz njega, morala sam da smislim kako da rešim ovaj problem s tetovažom. Nisam nameravala da odustanem. Da li mu smeta samo ta slika? Ili bilo kakva tetovaža?

Nema sumnje da je ranije već video neku tetovažu na nekome. Bio je u vojsci, zaboga. Iskreno, čudilo me je što ni on nema neku.

Resila sam da ćutim, da duboko dišem i opuštam se posle dvostrukog orgazma.

Tajson je ispružio slobodnu ruku pa pomazio Rodžera, i dalje žmureći, ne pomerajući ruku na čelu. Muškara koji voli pse – ima li išta privlačnije? Nikad nisam verovala ljudima koji ne vole pse.

Tajson kao da uopšte nije nameravao da se pokrene. Pomislila sam kako verovatno nije zgodan trenutak da ponovo pokrenem priču o tetoviranju. Okrenula sam se i poljubila ga u obraz. – Trebalo bi da krenem, Tajstone – rekla sam. – Subota je i imam gomilu obaveza.

Promumlao je nešto.

Ustala sam i obukla se, pomazila Rodžera i... dođavola! Kako da stignem do grada?!

Sela sam na krevet pa ćušnula Tajsona. – Tajstone, možeš li da me odvezeš kući?

Nije pomerio ruku. – Uzmi mustang. Ključevi su ti u maloj keramičkoj činiji u kuhinji gde uvek stoje. Ne smeta mi da ga koristiš, a znam da ni Mardž neće imati ništa protiv.

– Zaista ne bih...

I dalje se nije pomerao. – Slušaj, voleo bih da ostaneš. Zamolio sam te da se vratiš. Pošto ne želiš, onda bar uzmi kola. Treba ti neki prevoz.

Teško sam progutala. U pravu je. Treba mi prevoz. Previše sam trošila na taksi, iako sam time zacelo usrećila Džordža.

– Dobro. Hvala ti. Veoma si velikodušan.

Ponovo je promumlao nešto.

Otišla sam u kuhinju, uzela ključeve i odvezla se kući.

Pre nego što sam se vratila u novi stan, odlučila sam da svratim kod Tobija. Možda bih mogla da nađem neku drugu sliku, neku koja neće toliko uznemiriti Tajsona. Hejli je stajala za pultom.

– Hejli – rekla sam joj. – Još jednom se izvinjavam što sam sinoć onako otišla.

Nekako čudno me je pogledala, ugrizavši se za usnu. – Pozvaću Tobija.

– Zašto?

Nije mi odgovorila, već je samo otišla u zadnji deo ateljea, a ubrzo zatim se vratila s nekim plavokosim momkom.

– Ovo je Tobi. Tobi, ovo je Džejd, devojka koja je htela da joj istetoviram feniksa.

– Zdravo, Tobi – rekla sam. – Volela bih ponovo da prelistam kataloge, kako bih našla neku drugu sliku za svoju tetovažu. Morala sam... da odustanem od prvobitne zamisli.

Tobi je odmahnuo glavom. – Siguran sam da ti je Hejli objasnila.

Izvila sam obrve. – Hejli mi ništa nije rekla. Na šta si mislio?

Tobi se nakašljao, iskrivivši lice. – Žao mi je, gospođice Roberts. Neće moći.

– Šta neće moći? U čemu je stvar?

– Stvar je u tome što... što mi ovde nećemo moći da vam uradimo tetovažu.

19.

Tajson

Rodžer se sklopčao pored mene, utešno me grejući svojim toplim telom. Nedostajala mi je Džejd. Zašto je nisam zamolio da ostane? Želeo sam da sve vreme bude ovde, sa mnom. Želeo sam da se brinem o njoj.

Ali ko sam ja da bih se brinuo o bilo kome kad ni za samog sebe nisam u stanju da se pobrinem?!

Ionako bi me zasula pitanjima o tetovaži, o onom članku u novinama, o tome zašto nisam želeo da se objavi u nacionalnim novinama...

Bože, kako mi je mrsko da razmišljam o tome.

Irački pobunjenici su nam postavili klopku, nedaleko od malog sela na severu zemlje. Bio sam jedan od starešina u Jedinici za odlaganje eksplozivnih sredstava, u kojoj su, sa izuzetkom medicinske sestre, bili damo muškarci. Drugi starešina bio je moj nadređeni, kapetan Derek Voters.

Oko nas je sve praštalo od zaglušujućih eksplozija, dok je neprijatelj tukao s obližnjeg obronka. Doviknuo sam svojim ljudima da beže, pa i sam potrčao koliko me noge nose.

Kad sam izašao iz šumarka i sklonio se van dometa vatre, osvrnuo sam se oko sebe. Iza mene nije bilo nikoga. Zašto, dođavola, nisu potrčali za mnom?

I, što je još važnije, zašto sam ja potrčao? Zašto sam bilo šta radio kad sam znao da bi daleko bolje bilo da umrem?!

Zašto se nisam jednostavno zaustavio, zažmurio i sačekao da me raznesu?

Stavio tačku na sve svoje probleme...

Ali evo, živ sam. I stojim ovde kao neki maloumnik.

Voters i dvojica redova u međuvremenu su dotrčali do mene.

– Stile! Jesi li dobro? – upitao je Voters.

Klimnuo sam glavom. Voters i dvojica redova zalegli su, zadihani. Ja sam i dalje stajao.

A onda mi je sinulo.

Vratiću se pod izgovorom da moram da spasem svoje ljude, nadajući se da će me pogoditi i razneti. Provi na kojeg sam naleteo bio je Klensi Braun. Urlao je, ustreljen u stopalo. Nije mogao da ustane, krv mu je šikljala iz rane. Uhvatio sam ga za ramena pa ga uprtio na leđa i potrčao kao da me đavoli gone ne bih liga izvukao odande. Kad smo konačno bili izvan domašaja paljbe, spustio sam ga na tlo pa otrčao nazad, ne obazirući se na Votersa, koji je sada sedeo, urlajući na mene da nikud ne idem.

Otrčao sam i u drugoj turi naišao na mlađeg vodnika Džensena, drugog po činu u mojoj jedinici. I njega sam izvukao, a on me je preklinjao da se ne vraćam tamo.

– Potporučniče, šta ćemo bez vas?! Jeste li poludeli? Nemojte to da radite!

Ali i njega sam ignorisao, odjurivši nazad, ponovo instinktivno izbegavši vatru. U još nekoliko navrata, spasio sam još trojicu svojih vojnika i medicinsku sestru Klajn.

Kad sam se ponovo okrenuo da još jednom otrčim na liniju paljbe, Voters me je zgrabio za vrat. – Zaboga, Stile, stani!

Bez po muke sam se oslobodio njegovog stiska, ali Forester, jedan od momaka koji se izmakao s Voter som, oborio me je na tlo.

– Potrebni ste nam potporučniče.

Trebalo mi je malo više da se oslobodim Forestera i otrčim nazad.

Ali Voters me je ponovo zaustavio, uz pomoć Džensena, Forestera i Klajnovce. Ta žena je imala đavolski jak stisak.

– Ja sam tvoj nadređeni, Stile! – proderao se Voters. – Nećeš se vraćati tamo!

Snažno sam se opirao. – Tamo su i tvoji ljudi, dođavola!

Kad sam se napokon oslobodio stiska, dočekao me je Forester.

– Pusti me, Forestere. To je naređenje, jebote!

Onda mu se pridružio i Voters. – Ostaješ ovde, Stile! I to je naređenje, seronjo jedan! Misliš da meni nije stalo do tih ljudi? Polovina njih su moji momci. Ali, dođavola, od tvoje pogibije ništa nećemo imati.

I dalje sam se otimao nezamislivom snagom, kad odjednom – tras!

Forester me je raspalio u nos, a Klajnova me je – da, Klajnova, čela umrljanog krolju – tresnula po glavi. Nisam osetio bol. Previše mi je adrenalina kolalo venama da bih mogao bilo šta da osetim. Ali sam se sručio na tlo. Kad sam glavom udario o zemlju, sve mi se zacrnilo pred očima.

Prošao sam s lakšim potresom mozga i posekotinama, te su me odveli u bazu da me zakrpe.

Sve sam učinio da mi raznesu glavu, ali nije vredelo.

Dok sam ležao u krevetu, i dalje mazeći Rodžera, telo mi se malo rashladilo. Ponavljao sam u sebi da ja nisam heroj. Nisam rizikovao život zbog svojih ljudi. Tražio sam sopstvenu propast.

Naglo sam otvorio oči.

Ali bilo mi je drago što sam živ. Đavolski drago.

I to zahvaljujući Džejd. Zato sam morao da učinim nešto za nju. Morao sam da raščistim zbrku u svom životu kako bih je zaslužio. Namrštio sam se. nikad ja neću biti vredan ni nje ni njene ljubavi. Volim je, ali postavlja se pitanja da li ona mene stvarno voli? Džejd nije od onih koje lažu. Zaista misli da me voli. No činjenica je da me ne poznaje. Ne poznaje pravog Tajsona Stila. Ne zna ko je taj čovek koji je ubijao daleko od kuće... i koji i dalje sanja o tome da ubije tri čoveka iz svoje prošlosti.

Ne, tog Tajsona Stila ona svakako ne voli.

Tog Tajsona Stila niko ne može da voli.

Dečak je sedeo na pohabanom ćebet, drhteći. Preko dana nisu dolazili, a on je odavno pojeo oskudan obrok koji su mu ostavili i popio čašu vode.

Kofa je bila puna njegovih izlučevina, oči su ga pekle od jetkog vonja koji se širio unaokolo. Trebalo je već da se navikne na to, ali nije mogao. Da sedi usred sopstvene prljavštine... On je zaista niko i ništa.

Ali ponekad je sanjao, kad bi uspeo da zaspi. Sanjao je kako će da pobegne i izrasle u krupnog jakog muškarca... Kako će uloviti te maskirane demone... Zariti im nož u srce... Ismejati se njihovim iskričljenim licima, dok budu ispuštali poslednji dah.

Ali ti zidovi... Na tim zidovima ukazivala mu se glava feniksa.

“Možeš samo da sanjaš, govno malo” smejala mu se ptica. “Ne vrediš ni pišljiva boba. Ništa više od tog sivog ćebenceta koje su ti dali. Umrećeš ovde, a oni nikad neće platiti za ono što su ti uradili.”

Iako bi dečak zažmurio i plakao u sebi, suze mu nisu navrle.

Presušile su.

Legao je, i dalje drhteći. A zidovi su postajali sve bliži i bliži...

Onda su se vratili na mesto kad bi se otvorila vrata na vrhu stepenica. Dečak je začkiljio pred snopom svetlosti. Koraci su odjekivali, jedan od njih trojice je sišao. Na sebi je imao samo šorts i majicu... i crnu skijašku kapu koja mu je prekrivala celo lice.

Dečak se skutrio u uglu. Molim te, samo ne opet, molim te. Obično bi došli svi zajedno, ali dečak nikad nije bio siguran šta bi moglo da se dogodi kad dođe samo jedan od njih. Demon je bio bos. Kad se ta demonska zver okrenula prema dečaku, ispostavilo se da nosi hranu. Dečak je odavno prestao da oseća glad, ali i dalje je znao da mora da jede. Stomak mu je ravan i prazan.

Morao je da jede da bi preživeo. Samo da bi preživeo.

“Drži, seronjo.”

Taj što je doneo hranu nije bio ni onaj tetovirani ni onaj s dubokim glasom. Ovaj je sve vreme bio bezmalo nevidljiv, retko je govorio, ali nijednom ga nije poštdeo. Spustio je poslužavnik na pod.

Dečak je podigao pogled. Oči tog demona su plamtele, ali nije mogao da odredi koje su boje. Pognuo je glavu i primetio njegova bosa stopala. Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam, devet...

Devet prstiju. Nije imao mali prst na levom stopalu. Nije imao mali prst...

Uspravio sam se na krevetu. Jedan od tih gadova nije imao mali prst na levom stopalu. Zar to nije neuobičajeno? Možda je tako rođen, ili gaje izgubio u nekoj nezgodi.

Obukao sam pretrčao hodnik pa ušao u svoju radnu sobu. Rešio sam da potražim ljude kojima nedostaje mali prst na nozi.

Jer, jedan od njih će mi platiti.

20.

Džejd

– Kako, molim? – pogledala sam u Tobija, a onda u Hejli.

Gotičarka je ponovo zagrizla donju usnu.

– Je li vama to posao da odbijate mušterije?

– Kojim god poslom da se baviš, ima pravo da odbiješ da odbiješ bilo koju mušteriju – odvratio je Tobi.

– Ali zašto mene?

– Bojim se da ne mogu da ti pomognem. – Raskoračio je kako bi podelio težinu na obe noge.

– Vi ste jedini atelje za tetoviranje u ovom mestu.

– Ima ih koliko hoćeš u Grand Džankšenu. Siguran sam da tamo možeš da dobiješ ono što želiš.

– Ali videla sam kako Hejli radi i to mi se sviđa.

– Hejli je sjajan umetnik, ali ima mnogo drugih koji će te jednako dobro istetovirati.

Odmahnula sam glavom. – Šta se, dođavola...

Onda mi je sinulo. Tajson je bio ovde. Mahao je parama unaokolo i ubedio ovo dvoje da me odbiju. Jasno mi je stavio do

znanja da mrzi tetovaže. Ali da ode tako daleko da plati jedinom ateljeu za tetovaže u gradu da me ne prime?

Postojao je samo jedan način da potvrdim svoju pretpostavku. Okrenula sam se i izašla, zalupivši vata za sobom.

Odvezla sam se nazad na ranč, besna kao ris. Kako se usuđuje?!

Bilo je skoro vreme večere kad sam stigla, u isto vreme kad i Mardž.

– Džejd, baš mi je drago što te vidim. Otkud to da voziš mustang?

– Tajson mi ga je pozajmio.

– A, dobro. Mada sam sigurna da ćeš Džordžu nedostajati.

Nisam bila raspoložena za ćaskanje, čak ni s Mardž, – Moram da vidim Tajson.

– Naravno. Verovatno je unutra. Što ne ostaneš na večeri?

Na večeri. Teško da bih išta mogla da stavim u usta jer sam ključala od besa. Ušla sam u kuću prateći Mardž. – Tajstone!

– Smiri se, Džejd, naći ćemo ga.

Odjurila sam do njegove spavaće sobe pa uletela unutra i ne pokucavši. Rodžer je podigao pogled. Tajsona nije bilo na vidiku.

Rodžer je dotrčao do mene,

– Dođi, dečko. Hajde da te pustimo napolje. – Izvela sam psa i okrenula se ka Mardž. – Gde je on, dođavola?

– Smiri se. Nemam pojma.

– Bio je ovde malo ranije.

– A, ti si bila ovde?

Klimnula sam glavom. – Jesu li mu kola tu?

– Ne znam – odvrátila je Mardž – nisam pogledala.

Istrčala sam iz kuće. njegov mercedes je bio tu, ali pikapa nije bilo. Nekud se odvezao. – Dođavola – promrmljala sam u po glasa.

Mardž je izašla i zgrabila me za mišicu. – Džejd, šta te muči, zaboga?

– Tvoj brat me muči, Mardž. – Uzdahnula sam – Ovoga puta je zaista prešao sve granice.

– Šta se desilo?

– Iz nekog razloga mi ne dozvoljava da se istetoviram. Neće da mi kaže zašto, samo ponavlja kako ne želi da se nagrdi m. Izabrala sam bila predivnu sliku – feniksa sličnog onom kojeg sam videla na podlaktici maminog dečka. Ali onda je Tajson poludeo, zabranio mi da istetoviram feniksa, a potom mi zabranio da se uopšte tetoviram. Kao što znaš, ne volim da mi neko naređuje, tako da san danas otišla da zakažem kod Tobija, a tamo su mi rekli da ne žele da mi urade tetovažu. Možeš li da veruješ?

– Sigurna sam da postoji dobro objašnjenje za to.

– Ozbiljno? Misliš? On je vlasnik privatnog ateljea, zaboga! A ja sam mušterija kojaje spremna da mu plati za tetoviranje. A on je to odbio. Sasvim je jasno daje Tajson Stil umešao prste u to.

Mardž se ugrizla za usnu. – Zašto bi Tajsonu bilo važno da li ćeš se ti istetovirati ili nećeš?

Prevrnula sam očima pa provukla prste kroz kosu. – Kaži ti meni, te ćemo tako obe znati. Tvoj brat je jednostavno lud. Nema drugog objašnjenja.

Mardž je uzdahnula. – Ne znam da li je lud, znam samo da ima nekih problema.

– Nekih problema? Ovo umnogome prevazilazi neke probleme. On jednostavno mora da shvati da ja nisam njegovom vlasništvo. Ima da odem u Grand Džankšen i celo telo da istetoviram, njemu u inat.

Mardž se zakikotala. – Naravno da nećeš.

– Dobro, neću. – Duboko sam udahnula pa ispustila vazduh, pokušavajući da se smirim. – Ali ću svakako otići u Grand Džankšen da se istetoviram. Šta god on da kaže.

– Nema sumnje da imaš pravo na to. Nikad ti ne bih odvrćala od namere da uradiš ono što želiš, ali...

– Ali šta? Sigurno mi nećeš reći da se slažeš s njim.

– Ne kažem to. – Osmehnula se. – I nemoj da me zoveš Sigurni.

Prasnula sam u smeh. Mardž je pokušala da me umiri glupom šalom.

– Vidiš, znala sam da ću te zasmejati. Idemo u kuhinju da uzmemo malo vina, pa da se ispričamo.

Dok je Felisija spremala večeru, Mardž nam je sipala vino, a onda smo izašle na trem.

– Dobro – rekla je Mardž. – Da čujem. Šta se događa?

Uzdahnula sam. – Kamo sreće da znam. – Pogledala sam u svoju čašu vina pa je malo zavrтела. – Danas mi je rekao da me voli.

– O bože, to je sjajno! – Mardž je pljesnula rukama. – Ne mogu da verujem.

– Ni ja. Hoću da kažem, verujem, samo ne mogu da zamislim da je to izgovorio.

– Jesi li i ti njemu rekla da ga voliš?

– Zapravo, prvo sam ja njemu rekla.

– Opa!

– Rekla sam mu i da to ne znači da mora da mi uzvрати na isti način. Da ću razumeti ako ne može to da izgovori, da sam samo htela da zna šta osećam.

Mardž je popila malo vina. – Tajson ti ne bi rekao da voli da zaista ne oseća to.

Klimnula sam glavom. – Da, to i ja mislim. Posle toga ga nisam pritiskala da mi ponovi. Nisam ni pomenula to. Samo sam želela da uživam u zvuku te reči.

– Baš čudno... Ti i Tajson.

– Znam. – Jasno mi je bilo na šta misli. Njen brat i njena najbolja prijateljica – njoj je to sigurno neobično. Ali još čudnije je što je Tajson tako zatvoren.

Dobro, vreme je da promenim temu. Još nisam bila rekla Mardž za njenu krštenicu. Popila sam još malo vina. Nisam mogla da joj kažem da me je Lari zadužio da istražujem nju i njenu porodicu.

Duboko sam udahnula. – Nego, da ne zaboravim, prošle nedelje sam obavljala neko rutinsko istraživanje na poslu, kad sam naišla na lokalne novine u kojima je objavljen članak o Tajsonu, pre tri godine, kad se vratio iz Iraka.

– Da, digla se poprilična prašina oko toga.

– Kako to da mi nikad nisi rekla da je Tajson učinio takva herojstva?

– Nije želeo da pričamo o tome. Preklinjao nas je da ne pričamo o tome. Uostalom, to je njegov život, od njega zavisi da li će to podeliti s nekim ili neće.

Rajan mi je isto to rekao pre nekoliko meseci, kad sam ga pitala za Tajsona. Nije na njemu da priča o tome.

O čemu? Da li je Rajan mislio na Tajsonov herojski čin? O vremenu koje je proveo u vojsci? – Pojma nisam imala.

– Mislila sa da među nama tajni, Mardž.

Obrazi su joj se zacrveneli. Postidela sam je.

– Znam, Džejd, ali Tajson je bio izričit u vezi s tim...

– Ne moraš da mi objašnjavaš. I nisam zaboravila da sam do pre nedelju dana i ja od tebe krila nešto.

Osmehnula se.

– Kako god bilo, kad sam pročitala članak, setila sam se onih dokumenata koje smo ti i ja našle. Onda sam u bazi podataka potražila tvoju krštenicu, a kad sam je našla ispostavilo se da si u njoj upisana samo kao Mardžori Stil. To je zvanični dokument iz baze podataka države Kolorado.

– Dobro, zašto onda u krštenici koju smo dole našle piše da mi je prvo ime Andžela?

– I to sam malo istražila. Na kraju članka o Tajsonu potpisana je autorka, Vendi Madigan. Svojevremeno je bila dopisnik NMV-a. Zvuči li ti poznato njeno ime?

– Vendi Madigan? Ne.

Nisam imala nameru da joj otkrijem da je njen otac čitavu deceniju bio u vezi s tom novinarkom. Jeste da smo obećale jedna drugoj da nećemo imati tajni, ali tako nešto... Mardž nije bila spremna za to.

– Pozvala sam je jer me je zanimalo zašto je ta priča objavljena samo u lokalnim novinama. Ispostavilo se da je na Džoninu molbu morala da iskoristi svoj uticaj kako priča ne bi

bila objavljena na nacionalnim vestima i u nacionalnim novinama.

– Ne čudi me.

– Kako god bilo, reč po reč i došle smo do tvoje krštenice. Ispričala mi je zanimljivu priču o tome.

Ukratko sam joj prepričala pripovest o njenom rođenju i odluci njene majke daje nazove Andžela, ali i da to ime ukloni pošto je Mardž preživela.

– Ozbiljno? Bila sam nedonošče?

– Nisi znala?

Odmahnula je glavom. – Ko bi rekao kad me pogleda. Visoka sam skoro metar i osamdeset.

– Jesi li bila sitnija od druge dece kad si bila mala?

– Ne, uvek sam bila najviša devojčica u razredu. Bože, baš je bilo bolno dok dečaci nisu malo izdžikljali. Čak i posle toga sam bila viša od polovine njih.

Osmehnula sam se. – Kladim se da si bila najatraktivnija u školi. – Ali opet sam morala da promenim temu. – Znam da ti nije lako da pričaš o tome, ali moram da te pitam šta tačno znaš o svojoj majci.

– Ne mnogo. Bar ne iz prve ruke, zato što je se ne sećam. Gledala sam njen slike i rekla bih da pomalo ličim na nju, iako imam ten na tatu, kao momci, ali oblik lica nam je isti, kao i usta.

Klimnula sam glavom.

– Znam da je bila problematična. Mislim, zašto bi se inače ubila?

Ponovo sam klimnula glavom. Mardž verovatno nije najpogodnija osoba za razgovor o Dafni Stil. Momci je pamte i

sigurno bi mogli da mi kažu nešto više. Ali dosad su ćutali kao zaliveni kad god se pomene njihova porodica.

– Neverovatno – nastavila je Mardž. – Znači, mogla sam da umrem?

– Da, drago mi je što nisi.

– I meni.

Nasmejale smo se i popile još malo vina.

– Onda sam, iz radoznalosti, potražila i venčanicu tvojih roditelja – rekla sam. – U zvaničnom dokumentu u bazi podataka države Kolorado stoji da je devojačko prezime tvoje mame Voren, kao što ste uvek mislili.

– Zanimljivo.

– Neko je negde ušao u bazu podataka, verovatno veoma davno, i napravio trajne izmene. To je sigurno neko ko je imao visok stepen ovlašćenja, ako je imao pristup bazama u kojima mogu da se vrše izmene.

– Ili je moj otac nekom platio da to uradi.

Bilo mi je drago što je ona to rekla. – I o tome sam razmišljala, naročito otkako mi je palo na pamet da je Tajson platio Tobiju da mi ne rade tetovaže.

– Dobro, ne mogu reći da se ponosim time, ali jedna od prednosti bogatstva jeste i mogućnost da kupiš izvesne stvari.

Felisija je otvorila vrata i provirila. – Večera je spremna. Da li se gospodin Tajson vraća kući?

Mardž je uzdahnula. – Kad bih samo znala, Felisija. Džejd i ja ćemo večerati ovde, ako nemaš ništa protiv.

– Naravno. Odmah ću vam doneti. Jeste li za još malo vina?

Mardž se zakikotala. – Naravno.

Felisija nam je donela dva tanjira špageta sa ćuftama i bocu vina koju smo bile otvorile i ostavile u kuhinji. Omirisala sam hranu. Mmm. Domaći paradajz i junetina. Nema ništa lepše.

Večeralo smo i ćaskale o svemu pomalo kad je Felisija ponovo došla.

– Izvinite, gospođice Džejd, ali došao je Kolin Mors da vas vidi.

21.

Tajson

– Šta je bilo, Tajse? – Džona mu je otvorio u kupaćim gaćama. – Upravo sam se spremao da malo plivam.

– Odlično. Pridruziću ti se. Treba da razgovaramo.

– Prošao sam pored njega i ušao u predvorje, pa kroz kuhinju izašao u zadnje dvorište s bazenom u obliku zrna pasulja.

– Poneo si kupaće?

Odmahnuo sam glavom. – Plivaću u boksericama. Znaš da mi to nije važno. – Progutao sam knedlu koja mi se isprećila u grlu. – Ja... rekao sam Džejd da je volim.

Džona me je potapšao po leđima. – Ozbiljno? To je sjajno, Tajse.

– Misliš? Stvarno misliš da je sjajno? – Provukao sam prste kroz kosu. – Znaš da pojma nemam o tim ljubavnim stvarima.

– Znaš koliko i svi ostali. A znaćeš još više kad ponovo kreneš kod doktorke Karmajkl.

– Ne znam da li ću moći. Toliko toga treba rešiti. Što me podseti: danas sam došao do zaista neobičnog otkrića.

– Stvarno? O čemu je reč?

– O jednom on onih tipova. Znaš daje jedino čega se sećam u vezi s njima ona prokleta tetovaža feniksa na podlaktici jednog od njih? Kad smo kod toga... nećeš verovati: Džejd hoće da istetovira feniksa, potpuno isti crtež kao taj.

Džona se trgao. – Šta si rekao?

– Da, videla ga je u Tobijevom katalogu. Da ne poveruješ. Zato sam se malo raspitao. Tip koji je uradio taj crtež ne može da se seti kome gaje sve tetovirao, ali kaže da je bio prilično popularan pre dvadeset–trideset godina. Seća se samo da ga je nekolicini istetovirao na podlaktici. Moram da vidim mogu li nekako da se dokopam njegove arhiva.

– Ako ih još čuva.

Uzdahnuo sam. – Da. Znam. Tip je matori bajker, kaže da je u to doba uglavnom bio urađen. Nabaviću sudski nalog ili nešto slično kako bih došao do njegove arhive.

– Što ga jednostavno ne bi pitao da ti ih pokaže?

– Trebalo je da ga pitam, samo sam se toliko bio izbezumio zbog svega toga da se nisam setio. – Protrljao sam bradu. – Sad kad si to pomenuo, upravo ću to i da uradim. Vrlo je spreman na saradnju kad mu mahneš s nekoliko zelembaća.

– Većina je takva, brate – nasmejao se Džona, – To si hteo da mi ispričaš?

Odmahnuo sam glavom. – Ne. Nešto mi je sinulo, kao što sam rekao.

– A to je?

– Jedan od tih tipova, ne onaj s tetovažom, kao ni onaj s dubokim glasom, nego treći, onaj pasivniji... nema mali prst na levom stopalu.

Džona je iskolačio oči. – Kako si se odjednom setio toga?

– Đavo me odneo ako znam. Povremeno mi sine ponešto. Kao pre nekoliko nedelja, kad sam sanjao, ili su to ipak bila sećanja, da su me mučili izmičući mi čašu vode koja mi je bila nadohvat ruke. Tako sam shvatio zašto se svake noći budim, sipam čašu vode, zurim u nju, ali je ne pijem.

– Tajstone, zar ne shvataš da bi doktorica Karmajkl mogla da ti pomogne u tome? Verovatno bi mogla mnogo više sećanja da izvuče na površinu.

– Ne misliš valjda da želim da se sećam tih sranja? I ovo mi je sasvim dovoljno.

– Ali, zar ne vidiš? To su tragovi. Još uvek možemo da ulovimo te barabe.

– Mora da se šališ! Ako su pametni, odavno su odmaglili neku daleko. Nisu svi zločinci glupi.

– Zašto onda istražuješ tu tetovažu?

Dođavola, stvarno ne znam. Zato što... zato što nešto moram da preduzmem. Ali zašto baš sad? Nikada ranije nisam osećao potrebu da uradim nešto tim povodom. To je bio moj krsta i jednostavno sam ga nosio. – Ne znam.

– Mislim da ja znam – rekao je Džona.

Ne čudi me. Moj stariji brat misli da sve zna. – Pojma ti nemaš.

Nasmejao se. – Možda je i tako, ali mislim da znam zašto baš sad pokušavaš nešto da preduzmeš, zašto si baš sad krenuo tragom te tetovaže. Zato što hoćeš da se pokreneš s mrtve tačke. Napokon. Zbog Džejd.

Džejd. Da li sam negde u skrivenim dubinama svog uma zaista mislio da bih mogao da se oporavim? Da postanem vredan njene ljubavi?

Da li moj brat ipak sve zna?

Nasmejao sam se u sebi. Ne, ne zna. Ali možda je ovoga puta u pravu. Ali neka sam proklet ako mu to priznam.

– Nemaš ništa da kažeš na to? – oglasio se Džona.

– Nemam.

Zadovoljno je uzdahnuo. – To znači da misliš da sam u pravu.

– Nemam komentar na to.

Zavrteo je glavom smejući se. – Kako god hoćeš. Ali kad je reč o tim tragovima: svaki trag je bolji od potpunog mraka. Zasad imamo tetovažu feniksa na podlaktici i levo stopalo bez malog prsta. To isključuje većinu ljudi na svetu.

– Da, pomislio sam na to. Zato sam seo za kompjuter i malo istraživao, ali ništa nisam iskopao. Ne znam šta sam očekivao, ali mogu da ti potvrdim da na internetu svakako ne postoji baza podataka o ljudima bez malog prsta na nozi.

– Znam da si dosad to odbijao, ali možda je vreme da unajmimo privatnog detektiva. Te hulje se još mogu naći. Još uvek mogu da plate za ono što su ti uradili.

Da sam našao bilo koga od njih, presudio bih mu. Svojim rukama. Ali nisam to mogao da kažem svom bratu. – Možda. Razmisliću o tome. Ali kakvi su izgledi da pohvatamo te barabe posle toliko vremena? To je bilo pre dvadeset pet godina, Džona.

– Znam, ali to nije jedino o čemu sam razmišljao.

– Da?

– Mislim da je vreme da kažemo istinu Mardžori. O svemu.

Mardžori? Džejdinoj najboljoj prijateljici? Pred kojom naša sestra nema tajni? Ne, zaboga. – Mislim da to nije dobra zamisao.

– Zašto?

– Zato što Mardž... jednostavno nije dovoljno sazrela da bi mogla da se izbori s tim.

– Dvadeset pet joj je godina. Nas trojica smo bili upola mlađi kad smo morali da se izborimo s tim.

– Ali... – Onda je istina izbila na videlo. – Ona će to ispričati Džejd.

– Neće ako je zamolimo da ćuti.

– Slušaj, Džona, Rajan ti i ja smo odavno zaključili daje prošlost najbolje zakopati i odlučili smo da je ne otkopavamo. Kako zbog tebe, tako i zbog mene.

– Ali ti si počeo da je otkopavaš, zar ne? Prateći trag tetovaže i stopala bez malog prsta. Ili si planirao da sve to pošalješ dođavola? Ako je tako, zašto si se dao u potragu po Grand Džankšenu kako bi našao tog majstora za tetovaže?

Uzdahnuo sam. – Sipaj mi jedan pič strit, molim te.

Džona je otišao u kuhinju, a minut kasnije vratio se i pružio mi piće. –Dođi. Hajde da sednemo pored bazena.

Seli smo na ležaljke, a ja sam lagano pijuckao svoj burbon.

Shvatio sam da sam sebi uskačem u usta. I dalje želim da istine ostane zakopana, a onda sam otišao u lov na tu tetovažu. I sav sam se uzbudio kad sam shvatio da sam se setio još nečega o tim barabama.

S druge strane, davno je bilo kad smo se dogovorili da to ne treba dirati.

Kao da mi čita misli, Džona je rekao: – Znam da smo to odlučili veoma davno. Ali tada smo bili deca, Tajstone. Nezreli balavci. Ti si bio postuđen, ponižen i povređen, a nas dvojica smo to razumeli. Kao i mama i tata. Sad smo odrasli ljudi, prevalili

smo tridesetu, i da budem iskren, nijedan od nas se neće pokrenuti s mrtve tačke sve dok se ne suočimo s tim. Zajedno.

Odmahnuo sam glavom. – Ne znam da li sam spreman za to.

– Da li iskreno voliš Džejd?

Voleo bih da sam mogao da ga slažem. Štaviše, voleo bih da sam mogao da mu kažem “Ne, ne volim je” i da ga pritom ne slažem. Ali nisam mogao. Zato sam klimnuo glavom. – Da.

– Da li želiš da provedeš život s njom?

I ovoga puta sam poželeo da mogu da slažem, za njeno dobro. – Da.

– Ako želiš da izgradiš vezu s njom ili s bilo kojom drugom, moraš se suočiti s tim i onda ostaviti to iza sebe. A jedini način da ostaviš to iza sebe upravo je suočavanje, prihvatanje. Moraš naći način da se izboriš s tim.

– Zdravo, momci. – Rajan je izašao u kupaćim gaćama, s peškirom oko vrata. – Hej, Tajse, nisam znao da ću te ovde zateći. Svratio sam samo da se bućnem,

Džona se nasmejao. – Rajane, zar ti nemaš bazen u gostinskoj kući?

– Možda sam hteo malo da blejim sa svojom braćom.

– Nisi ni znao da ćemo biti ovde.

Sad se Rajan nasmejao. – To je tačno. Ali ti uvek imaš dobro piće.

– Čuveni vinar bi da pije žestinu?

– Hej, nije mi valjda zabranjeno da tu i tamo poželim čašu dobrog pić strita. Taj mi je pre neko veče dovršio poslednju bocu

u kući. – Ispružio je ruku. – Nemoj da ustaješ. Sam ću se poslužiti.
– Vratio se sa čašom i flašom. – I, šta ima novo kod vas?

– Pa – rekao je Džona – brat ti je zaljubljen.

– Čuo sam.

– Da, ali nisi čuo da joj je to priznao – dodao je Džona.

– Ne seri? – odvratio je Rajan. – Bravo, Tajse. Nisam verovao da imaš petlju za to.

Nije mi bilo pravo što je Rajan to rekao. Ali on je uvek spreman na šalu. Naravno, jer njemu se nije desilo ono kroz šta sam ja prošao. Tog dana sam mu spasao guzicu. Ali ovoga puta sam držao jezik za zubima.

– Upravo sam mu govorio – nastavio je Džona – da bi trebalo da kažemo Mardž istinu.

Rajan je odmahnuo glavom. – Ne, ne slažem se,

– Hvala, brate – umešao sam se. – Upravo to sam i ja rekao.

– Zašto izvlačiti sva ta govna na površinu?

– Zato što je Tajson zaljubljen, dođavola, a neće moći da izgradi normalnu vezi sa Džejd sve dok se ne suoči s tim. Šta misliš, zašto nijedan od nas dvojice nikad nije imao ozbiljnu vezu?

– Ja uglavnom zato što ne želim ništa da propustim – odvratio je Rajan. – Mislio sam da je i s vama isti slučaj.

– Zaboga, Rajane, ja imam trideset osam godina – rekao je Džona. Krajnje je vreme da se skrasim. A i vama dvojici vreme prolazi. Zar ne želite decu?

Odmahnuo sam glavom – Mora da se šališ? Ne pada mi na pamet da donesem jedno nevino dete na ovaj jezivi svet.

– Tajse, to što se tebi desilo zaista je strašno. Gnusno. Nezamislivo. Ali većina dece je toga pošteđena. Mnoga deca žive sasvim lepo. Osvrni se oko sebe. Pogledaj samo šta mi imamo. Sve ovo je naše. Treba to nekome da ostavimo.

– Mardž će imati decu – dodao je Rajan.

– Možda, ali treba da sačuvamo lozu Stilovih. – Džona je protrljao slepoočnicu.

– Možda će Mardž imati vanbračnu decu. – Rajan je mućkao viski u čaši.

– Ha-ha! Ozbiljno vam govorim. Vreme je da se suočimo s tim.

– Momci – obratio sam im se – to zaista nema nikakve veze s vama. To je isključivo moj problem. Ja odlučujem o tome.

Džona je zavrteo glavom. – Stvarno mi se smučilo, Tajstone, da te slušam kako to ponavljaš. To se odrazilo na svu trojicu. Tog dana svi smo doživeli traumu. Rajanova i moja ni u snu ne mogu da se mere s tvojom. To mi je jasno. Ali osećam daje trebalo da budem uz tebe. Trebalo je da te zaštitim. A Rajan je danas ovde samo zahvaljujući tebi. Zato što si ga ti zaštitio onako kako je trebalo ja tebe da zaštitim. Zar ne misliš da nas obojica izjeda teška krivica zbog toga? Znaš da je tako. Smatram da je vreme da se sva trojica pokrenemo s mrtve tačke.

Podrugljivo sam se nasmejao. – Lako je tebi to da kažeš, Džona.

– Znaš šta? Ne, nije mi lako da to kažem. Misliš kako jedva čekam da posadimo svoju mlađu sestru na stolicu i objasnimo joj šta se desilo pre dvadeset pet godina? Kaži da se šališ! Ali ona zaslužuje da zna kako je došla na svet, zašto je zovemo srednjim imenom, zašto joj se, dođavola, majka ubila.

Zaustio sam da nešto kažem, ali Džona je počeo da više.

– Tata se propisno namučio, uložio mnogo vremena i para da zataška ono što se dogodilo, ali pitam se da li je time svima nama učinio medveđu uslugu. Nije nam dopustio da se suočimo s tim. Gurnuli smo to pod tepih. Ali jadna mama nije bila u stanju da se izbori s tim. Zato je presudila sebi. Vreme je da već jednom stavimo tačku na sve to. – Udario je rukom o drveni naslon ležaljke na kojoj je sedeo.

Rajanu su usne podrhtavale, ali ništa nije rekao. Takav je Raj. Jednostavno je prihvatio da odluka zavisi od mene. Ja sam bio njegov veliki brat. Njegov heroj. Spasao sam ga tog dana. Nikad se ne bi usprotivio mojoj želji. Znao sam to kao što sam znao da se zovem Tajson Džon Stil. Kad bih se sukobio sa Džonom u vezi s tim, on bi stao iza mene, čuvajući mi leđa.

No da li je to još uvek vredno borbe? Ako ponovo prođem kroz to i živ izađem na drugu stranu, mogu li da podelim život sa Džejd?

Zato što je život sa Džejd ono što sam zaista želeo. Čeznuo sam za tim. Ne bih mogao da živim bez nje. Postala je moja opsesija. Neophodna kao kiseonik koji udišem.

Zato sam doneo najtežu odluku u svom životu. Okrenuo sam se ka Rajanu i rekao: – Vreme je.

22.

Džejd

Kolin je ovde? Zar mi moj bivši verenik nije zadao dovoljno bola?

– Možeš li da ga ispratiš, Felisija, molim te? Subota je večer i stvarno ne želim da me gnjavi.

– Dobro, gospođice Džejd.

Nekoliko minuta kasnije, Kolin je izašao na trem.

– Izvinite, gospođice Džejd. Jednostavno je prošao pored mene. Nisam mogla da ga zaustavim.

– O bože. Žao mi je, Felisija. Jesi li dobro?

– Naravno. Nije bio nasilan.

Pogledala sam Kolina. – Sreća njegova, inače bih morala da se pobrinem da ga uhapse za napad – procedila sam kroz stisnute zube, setivši se kako je on prijavio Tajsona za nasilje. Istini za volju, Tajson je ubio boga u njemu, ali ne mogu reći da mi je žao. Taj čovek me je pre nekoliko meseci ostavio ispred oltara.

– Zašto si došao?

– Tvoj novi dečko i ja imamo saslušanje pred sudom u ponedjeljak. Nisi valjda zaboravila?

– Nagodila sam se s Tajsonovim advokatom. Uopšte nisi morao da dolaziš, Koline.

– Da, ali voleo bih da kažem nekoliko reči pred sudom. Možda ja nisam zadovoljan nagodbom.

– Šteta će ti biti nadoknađena u punom iznosu.

– Boli me briga za nadoknadu, Džejd. Znaš da meni ne treba novac Stilovih. Imam svoj. Hoću da vidim tog tipa kako trune u zatvoru.

– Zbog toga svakako neće otići u zatvor, šta god ti da uradiš. Zar si zaboravio da imamo svedoka? Da sam ja svedok?

– Da, kao i javni pravobranilac u ovom slučaju. Neće ti to proći, Džejd.

Zaustila sam da nešto kažem, ali sam se predomisliła. U pravu je. Previše je sukoba interesa u ovom slučaju, ali moj šef, nemoralni Lari Vejd, insistirao je da ja preuzmem slučaj.

– Ako sam dobro razumeo zakone države Kolorado, mogao bi da dobije šest meseci zbog napada. – Kolin se zacerekao.

– Da, a kao pravobranilac u ovom slučaju, mislim da razvlačenje ovog slučaja nije vredno novca poreskih obveznika. A prilično sam sigurna da će se sudija složiti sa mnom.

Kolin je klimnuo glavom. – naravno. Zato što je Stil ovdašnji dečko. Verovatno drži sudiju u malom džepu.

Mardžori se uključila u razgovor. – Povuci to što si rekao, Kobne. Moja porodica ima novac, ali mi smo pristojni građani i ne potkupljujemo nikoga.

Kolin je prevrnuo očima. – Misliš da sam ja od juče, Mardž?

– Bože, Džejd, kako si izdržala sedam godina s ovim dupeglavcem?

Pojma nemam. Sedam godina mog života otišlo je u vetar. Šta bi bilo da sam se udala za njega? Stajao je tamo zalizane kose, u prugastom tamnoplavom odelu i sa žutom kravatom. Ko još nosi žute kravate?!

Hej, Koline! Ovde osamdesete. Odmah da nam vratiš našu kravatu.

– Zašto si došao? Sud zaseda u ponedeljak, dotad možeš da budeš u hotelu. Što me ne ostaviš na miru?

– Hoću da te izvedem na večeru.

– Mardž i ja upravo večeramo, mada ionako ne bih izašla s tobom. Felisija je napravila sjajne špagete.

– Ja, vidiš, mislim da ipak hoćeš sa mnom na večeru.

– A zašto?

– Zato što ću, ako ne pođeš, i te kako otežati i tebi i Tajsonu Stilu.

Srce mi je poskočilo, ali sam prisilila sebe da ostanem smirena. – Ozbiljno? Ti to meni pretiš? Pretiš službeniku suda? Pretiš zastupniku? – Pogledala sam u Mardž. – Ti si mi svedok. Upravo mi je pretio.

– To nije bila pretnja, Džejd – rekao je Kolin – već puka činjenica. Misliš da je ovako nešto uobičajeno u sudnici? Bože, kako si naivna!

– Ako iz ovih stopa ne odeš – umešala se Mardž – zvaću pandure da te isprate s mog imanja.

– Ohladi, Mardž – uzvratio je Kolin. – Ovo je između Džejd i mene.

– Pa, i Džejd je na mom imanju i trenutno pod mojom zaštitom.

Kolin je frknuo. – Pod tvojom zaštitom? Šta si ti, neki gangster?

– Sreća tvoja što mi braća nisu ovde – rekla je Mardž. – Opet bi te isprašili a nijedna od nas ne bi ni pokušala da ih zaustavi.

– I ti bi trebalo da pripaziš šta govoriš – odgovorio je Kolin. – Meni to zvuči kao pretnja.

– To je puka činjenica. – Mardž je iskrivila usne u slatkasti osmeh.

Zavrtela sam glavom. – Koline, misliš da si neviđeno pametan, ali zapravo si samo drzak. Ništa ti ne znaš o tome kako pravo funkcioniše. Sad se čisti odavde.

– Ne dok ne pristaneš da odeš sa mnom na večeru.

– To svakako neće uraditi – umešala se Mardž.

– Ima ona jezik. Pusti je da govori sama za sebe.

– Evo kako ćemo. Ako odem s tobom na večeru, ti ćeš otići odavde do ponedeljka i prihvatiti nagodbu?

Kolin je načas ćutao, zgrčene vilice. Ondaje rekao: – U redu. Dogovorili smo se. Ti večeras ideš sa mnom na večeru, a ja u ponedeljak neću izaći pred sudiju.

– Odlično.

– Džejd... – oglasila se Mardž.

– I Mardž ide s nama.

– A, ne. Onda nema dogovora.

– Dogovor je bio da odem s tobom na večeru, Koline. Nisi naglasio da to mora da bude večera udvoje.

– Daj, dobro znaš šta sam mislio.

Pogledala sam ga krajnje bezazleno. – Bojim se da nisam. Znaš koliko sam ja *naivna*.

– Zajebi ti ovo. Zaboravi večeru. Videćemo se u sudu u ponedjeljak tačno u devet. – Odmarširao je s trema.

Mardž se ugrizla za donju usnu. – Nadam se da neće zagorčati život Tajsonu.

Odmahnula sam glavom. – Mislim da neće moći. – Iskreno sam se nadala da je to tačno. – ja sam gradski pravobranilac. To je moj posao. Ako sudija prihvati nagodbu...

– Šta?

Ovoga puta sam se ja ugrizla za usnu. Ništa nisam znala o sudiji u Opštinskom suda u Snou Kriku. Da li bi Kolin mogao da je potplati?

– Poznaješ li sudiju, Mardž?

Odmahnula je glavom. – Ne, ne baš dobro. Mada svi znaju ko su Stilovi.

Iako Kolin nije mogao da potplati sudiju, mogao je da dođe na sud, da navede sve moje sukobe interesa u tom sporu i na taj način pokvari nagodbu. Ne rekavši više ništa, Mardž, otrčala sam kroz kuću i stigla Kolina koji se upravo spremao da uđe u kola.

– Predomislila sam se, večeraću s tobom ako obećaš da ćeš otići i da se u ponedjeljak nećeš pojaviti pred sudijom.

23.

Tajson

Moja braća i ja smo se odvezli do grada u Marfijev bar da proslavimo. Ne događa se svaki dan da odlučimo da iskopamo svoju prošlost kako bismo ponovo mogli da je zakopamo, zauvek.

Naručio sam pič strit, naravno. Džona je uzeo kap rok martini, a Rajan čašu vina iz svoje vinarije.

Son Marfi se zacerekao dok mu ga je sipao. – Dolaziš ovamo da mi platiš za ono što možeš za džabe da piješ, Raje. Stvarno si najbolja mušterija.

– Rado podržavamo razvoj male privrede u Snou Kriku – rekao je Rajan, pa podigao čašu.

Šon se, kao nenametljiv barmen, okrenuo i usredsredio na posao, ostavivši nas da razgovaramo.

– Mislim da ću ponovo krenuti kod doktorke Karmajkl – izletelo mi je.

– Odlično, to znači da ne moram da nagovaram Džejd da se ponovo useli u kuću – umešao se Džona. – Osim toga, doktorka Karmajkl ima besprekorne preporuke.

Upravo me je Džona uputio na nju pre nekoliko nedelja. – Kad smo kod toga, kako si uopšte došao do nje? – upitao sam ga.

Moj brat se zapiljio u svoj martini. Čak i u zadimljenom baru, video sam da su mu se obrazi malo zarumeneli.

– Da čujem?

– Ovaj... upoznao sam je jedne večeri i nekom baru u Grand Džankšenu.

Lupnuo sam se po čelu. – Ti to ozbiljno? Šalješ me kod psihoterapeutkinje koju si pokupio u nekom baru?

Promućkao je svoj martini. – Ne, ne, nije bilo baš tako. Kao što i sami znate, pre nekoliko meseci bio sam u gradu na seminaru iz poljoprivrede. U istom hotelu se održavao nekakav seminar iz psihijatrije.

– I tako ste se vas dvoje upoznali.

– Da.

Uzeo sam svoje piće. – Zašto ste se onda u urgentnom ponašali kao da se ne poznajete, ono kad sam se ja onesvestio?

Džona je provukao prste kroz crnu kosu prošaranu sedima. – Ne znam. Glupo mi je bilo da kažem “drago mi je što te ponovo vidim”, a onda da se ispostavi da me se ona i ne seća...

To je bilo zanimljivo. Reklo bi se da mu se doktorica sviđa. – Dobro, a šta se dogodilo u tom baru?

– Uveče sam sišao u bar, ćaskao sam s nekim momcima, a Melani je... ovaj, doktorica Karmajkl... došla sama.

– Onda si je ti pokupio.

– Ne, nisam je *pokupio*. Bila je sama i izgledala je... ne znam. Video si je. Privlačna je.

– Jašta. Plavokosa i prava bomba. I prilično visoka.

To je Rajanu privuklo pažnju. Izvio je obrve ali ništa nije rekao.

– Kako god bilo, pored mene je bila slobodna stolica, a ona me je upitala da li je zauzeta. Odgovorio sam joj da nije. Momci s kojima sam razgovarao uto su otišli i tako smo nas doje počeli da pričamo. Razmenili smo i vizitkarte. Rekla mi je da radi na knjizi o oporavku od trauma iz detinjstva.

– Pa si ti, prirodno, pomislio na mene.

– Pa... da.

– I to je sve? Doktorka u stvari nema besprekorne preporuke.

– Zapravo ima. Kad sam saznao čime se bavi, malo sam je istražio na internetu. Rešila je mnoge slučajeve kao što je tvoj. Osim toga, razgovarao sam s još nekim učesnicima seminara iz psihijatrije, koji su pomenuli kako je držala nekoliko radionica, izuzetno posećenih i informativnih.

– A povrh svega, ti si se palio za nju – Rajan je uskočio.

Džona je žustro odmahnuo glavom, – Ni govora. Kunem vam se. Nisam bio sa ženom od... pa baš dugo, da budem iskren.

– Jel' joj izašla knjiga? Možda ću je pročitati – rekao sam, iako sam znao da ne bih imao nikakve koristi od toga. Pročitao sam gomile knjiga i istraživanja o slučajevima kao što je moj. To mi nije pomoglo da se oporavim, ali pomoglo mi je da shvatim da svakako nisam jedini kojem se to dogodilo.

Džona ke odmahnuo glavom. – Nije, koliko ja znam. S vremena na vreme proveravam.

– Proveravaš?

– Da, pa šta? Zar je neobično što sam zainteresovan za tu temu?

– Džona, priznaj da si se zagrejao za nju – rekao je Rajan kroz smeh.

– Dobro, ne poričem da je privlačna. Pa šta?

– Ništa, što se mene tiče, brate. – Rajan je popio malo vina. – Dakle, očarala je oba moja brata. – Ponovo se nasmejao.

– Da, ne poričem da je doktorica lep prizor – rekao sam. Naravno, ne može se uporediti sa Džejd. – Ali meni je svejedno. Pitanje je da li ona može da nam pomogne.

Džona je popio malo martinija pa spustio čašu. Okrenuo se da me pogleda. – Tajse, zaista si spreman, zar ne?

– Rekao sam da jesam, zar ne?

– Džona je odmahnuo glavom. – Znam šta si rekao. Ali pogodilo me je ovo što si rekao pre toga.

– Šta sam rekao?

– Pitao si se da li ona može zaista da nam pomogne. Nisi rekao da *mi* pomogne. Napokon nas vidiš kao tim. To je velika stvar.

Udahnuo sam pa polako ispustio vazduh. – Uvek sam tako gledao na to, Džona. Samo što... – Samo što njih dvojica nisu prošli kroz to. Da, imaju i oni svoje demone protiv kojih se bore, ali nisu doživeli one užase. Nisu bili premlaćivani, izgladnjivani, zlostavljani. – Samo što...

Džona me je uhvatio za mišicu. – Razumem. Oduvek.

Možda i jeste oduvek razumeo, na neki svoj način. Možda mu nisam ukazao dovoljno poverenja. Bio sam toliko zauzet samosažaljevanjem i pokušajima da uništim sebe, da nisam želeo da živim. Ali više ne želim da uništim sebe. Želim da živim. Napokon imam nekog zbog koga želim da živim

– Džejd. A ljubav prema Džejd otvorila mi je oči i promenila ugao posmatranja. Napokon sam mogao da vidim i sve ostalo zbog čega vredi živeti

– Džonu, Rajana, Mardžori, moj ranč.

I sebe.

Želim da živim zbog *sebe*.

Hteo sam da uobličim to u reči, da kažem to svojoj braći, ali Džona me je stegao za mišicu.

– U redu je, Tajse. Ne moraš ništa da kažeš.

Progutao sam knedlu. – Hvala – nespretno sam rekao.

– Ne treba da mi zahvaljuješ.

– Ni meni – dodao je Rajan. – Treba ja tebi da zahvalim.

– Već si mi zahvalio, Raje, mnogo puta.

Narednih nekoliko minuta vladala je neobična tišina, dok se Džona nije nakašljao. – Kako želiš da izvedemo to, Tajse? Ti odluči. Da li bi hteo da najpre odeš sam kod doktorke? Ili da pođemo i mi s tobom? Ili uopšte ne želiš da mi idemo? Uradićemo to onako kako ti hoćeš, zar ne, Raje?

– Naravno – potvrdio je Rajan.

– Hvala – ponovo sam rekao, – Prvo ću otići sam. Neće biti lako i ne želim da me vidite u tom... stanju.

– Tajsone – Rajan mi se obratio – ne moraš da...

– Ne, Rajane. Uradiće onako kako on misli da treba – Džona ga je prekinuo.

– Dobro. – Moj mlađi brat je klimnuo glavom.

– Ali ako i vi želite da idete, hoću da kažem, ako smatrate da treba da rešite sopstvene probleme... – Uzdahnuo sam. –

Razumeću to. To nas je sve pogodilo. Nisam bio u stanju da vidim bilo čiji bol osim sopstvenog i žao mi je zbog toga.

– Tajse – rekao je Džona – mislim da sam te prvi put čuo da jasno i glasno kažeš “žao mi je”.

– Izgleda da u poslednje vreme stvari posmatram malo drugačije.

– Prava žena čuda čini – nasmejao se Rajan.

– Ne znam da li je to zbog Džejd... – Da, ova mi je dobra. Njih dvojica svakako neće nasesti na to. – Dobro, *jeste* zbog Džejd... Dođavola. Otkad sam sa Džejd, kao da sam progledao. Ne samo u vezi s mojim osećanima prema njoj... i vas, momci vidim drugačije, i Mardž i sebe. Sada sve izgleda drugačije. Znam da sam bio sebičan.

– Tajse... – prekinuo me je Rajan.

– Ne, Rajane, pusti me da završim. To što sam prošao kroz pakao, ne da je mi za pravo da se ponašam kao drkadžija. A upravo tako sam se ponašao. Trebalo je da vam kažem... Bože, ovo je baš neprijatno...

Džona je zaustio da nešto kaže, te sam podigao ruku da ga zaustavim. Morao sam to da uradim.

– Kad sam išao u Grand Džankšen, uglavnom je to bilo da bih pokupio neku žensku i proveo noć s njom, ali ponekad...

– Šta?

– Ponekad bih zašao u neku ozloglašenu četvrt, prosto želeći da me neko opljačka kako bih mogao da prebijeni vucibatinu. – Ponovo sam podigao ruku kad sam primetio zgranute poglede svoje braće. – Ne, ne brinite. Nikad nisam uradio ništa nepopravljivo. Dođavola, nijednog od njih nisam

umlatio onako kako sam umlatio onog Džejdinog bivšeg. – Pogledao sam kroz prozor.

Mi o vuku... Ustao sam, preplavljen besom. – Jebote!

Na drugoj strani ulice, ispred Encovog restorana stajali su...

Rajan i Džona su ustali.

– To je Džejd – rekao je Rajan. – Je li ono..,?

Klimnuo sam glavom pa izašao iz bara, dok mi je srce udaralo kao ludo. Braća su me u stopu pratila.

Prešao sam ulicu brzinom svetlosti, spreman da saspem zube u ždrelo tom skotu, kad me je Džona uhvatio za mišicu i povukao nazad.

– Smiri se, Tajse. Ne zaboravi da u ponedjeljak ideš na sud.

Obnevideo sam od zaslepljujućeg besa. Pred očima su mi titrali zamagljeni obrisi Kolina Morsa i njegova ruka na mišici moje devojke. Nema šanse da se to događa. Ovog puta ću ubiti seronju. Zgaziću ga. Oboriću ga kao što sam obarao neprijatelje tamo daleko od kuće.

Otrgao sam ruku iz Džoninog stiska. – Šta radiš ti s njim, jebote? – prasnuo sam na Džejd.

– Tajstone... otkud ti ovde?

– Došao sam na piće s braćom. Otkud *ti* ovde?

– Bili smo na... večeri... zato što...

Podigao sam pesnicu da zakucam tog majmuna, ali Rajan se isprečio između nas, brz kao munja.

– Nemoj, Tajse. Nemoj da uništiš sve ono o čemu smo pričali.

– Sklanjaj mi se s puta – prosiktao sam kroz stisnute zube.

– Ne, ne mogu da ti dozvolim da to uradiš.

– O, pusti ga, molim te – izazivao me je Kolin. – Ionako nisam oduševljen nagodbom. Samo napred. Udari me. Patosiraj me. To će te možda poslati u zatvor, gde ti je i mesto.

Rajan je i dalje stajao između Kolina i mene. Moj mlađi brat, uvek razborit, koji bi i metak – šta metak, topovsko đule – primio za mene.

– Ne dozvoli mu da te navuče, Tajse. Nije on vredan toga. Seti se o čemu smo do maločas razgovarali. Postoje ljudi zbog kojih želiš da živiš.

– Ljudi zbog kojih želi da živi? Šta sereš? – oglasio se Kolin. – Da te vidim! Samo napred!

– Hoćeš li da umukneš, Koline?! – prasnula je Džejd. – Slušaj, Tajstone, ništa se nije desilo. Izašla sam s Kolinom na večeru zato što...

– Zašto, Džejd? – prekinuo ju je Džona. – Zašto si morala na večeru s njim? Znaš šta Tajson misli o tome.

– Zbog Tajsona sam to i uradila.

– Da – Kolin se iskezio. – Baš zbog tebe. Prebolela te je. Nas dvoje smo ponovo zajedno.

Ovoga puta se Džona postavio između nas. – Koliko je tebi godina, mali? – upitao je Kolina. – Ti kao da još nisi prerastao srednju školu. Ponašaš se kao tupavi tinejdžer.

– Trebalo bi da ti razbijem nos zbog ovoga – ljutnuo se Džejdin bivši.

– Ne bi daleko stigao. Snažan sam koliko i moj brat, a imam i mnogo gadnu narav – odvratio je Džona.

– Ti to meni pretiš? – isprsi se Kolin.

Džejd ga je zgrabila za mišicu. – Ti si njemu prvi pretio, Koline. Samo umukni već jednom, zaboga. – Okrenula se ka

meni. – Možemo li negde da porazgovaramo? Kunem ti se da mogu ovo da objasnim.

– Naravno. Možemo da razgovaramo pošto ga istresem iz gaća.

– Nećeš ti nikoga istresti iz gaća, Tajstone – oglasio se Rajan.

Džejd me je gledala, njene plave oči bile su ispunjene tugom i... strahom? – Tajstone, molim te. Samo diši. Nije on vredan ovoga. Slušaj me. On ne zavređuje tvoju pažnju.

Na njene reči, njen mio hipnotišuć glas, moj gnev se polako povlačio. I dalje sam bio ljut, naravno! Šta će ona s njim? To ću je i pitati. A ona će mi odgovoriti. I koliko god bio ljut na nju, nisam želeo da upropastim svoju i njenu budućnost time što ću razbiti glavu tom majmunu.

– Dobro – rekao sam. – Idemo u bar preko puta da mi objasniš šta se događa.

– Ne bih rekao – umešao se Kolin. – Ona je večeras sa mnom.

Džona je ponovo istupio. – Slušaj, dečko, ne znam šta si smislio, ali na ovaj način to sigurno nećeš ostvariti.

– Ko kaže?

– Ja ti kažem – Džona je podigao ruku.

– Nemoj sad i ti, Džona. – Rajan je zgrabio Džoninu ruku u letu. – Slušaj, prijatelju – obratio se Kolinu. – Učini sebi uslugu i odjebi. Smesta.

– Ne pada mi na pamet. Šta vi dupeglavci zamišljate, da je ceo grad vaše?!

Rajan se zacerekao. – Zapravo, naša porodica poseduje veći deo grada. Istini za volju, to mesto gde sad stojiš, javna je površina. Zato neću da te oteram.

– Kao da bi mogao.

Rajan se ponovo zacerekao, odmahujući glavom. – Mogao bih. A još kad bismo se nas trojica udružili! Poslali bismo te pravo u dva'es' drugi vek. Ali nije u tome stvar, zar ne? Neću te ni pipnuti koliko god želeo da te razbijem. Koliko god ti izazivao Tajsona.

– Sad si kao učtiv momak.

– Ne, seronji. Moja braća i ja *nismo* učtivi. Daleko od toga. Mi smo ljudi koji naporno rade. Ne sedimo po ceo dan na guzici u trodelnom odelu kao ti. Mi obrađujemo zemlju. Veruj mi, mnogo smo čvršći od tebe.

– Molim te! Verovatno vam robovi obrađuju zemlju.

– O, zaboga. – Rajan je protrljao celo. Na kraju je i on izgubio strpljenje. – To stvarno tražiš đavola.

– Koline – umešala se Džejd. – Molim te, idi. Molim te.

– Naravno. Videćemo se u ponedeljak na sudu. Džejd se okrenula ka njemu. – Molim?! Ti i ja smo imali dogovor!

– Ne bih rekao.

– Rekao si da ćeš, ako pođem s tobom na večeru...

– Šta? – planuo sam. Vrtelo mi se u glavi. – Dogovorila si se s njim da idete ne večeru?

– Tajstone, samo sam htela da uradim ono što je najbolje za tebe.

– To što si izašla s njim na večeru teško da je najbolje za mene, plavooka.

– Plavooka? – Kolin je prevrnuo očima. – Bože.

Okrenuo sam se ka njemu, jedva se obuzdavajući. – Slušaj, da joj viši nisi prišao, jesi me čuo?! Ne zanima me kakav si

dogovor s njom imao. Ne zanima me da li ćeš se u ponedjeljak pojaviti pred sudom. Šta ćeš da uradiš? Da potplatiš sudiju?

– Tebi svakako ne moramo da polažem račune.

– Dobro. Nemoj. Briga me. Ali nju ćeš ostaviti na miru. – rekao sam kroz stisnute zube. – Da joj se više nisi približio.

Na trenutak sam video istinski strah u njegovim očima. Odlično.

– Čuo si šta ti je rekao, Koline – umešala se Džejd. – Ne želim više ništa da imam s tobom. Ostavi me na miru.

– Čuo si damu – dodao je Rajan. – Hajde, Džejd. Odvešćemo te kući.

– Nema potrebe. Znae da živim nedaleko odavde. – Ja ću te odvesti kući. – Zgrabio sam je za ruku.

– Ne moraš. Još se nije ni smrklo.

– Neću te ispuštati iz vida sve dok je taj drkadžija u gradu. Pretpostavljam da će ostati ovde do ponedjeljka, zato ne očekuj da me se rešiš pre toga.

24.

Džejd

Tajson me je otpratio kroz nekoliko blokova do moga stana iznad salona lepote. Uzeo mi je ključeve iz ruku, otključao kapiju, pa me gurnuo uz stepenice.

I dalje držeći moje ključeve, otključao je stan i ušao. Osvrnuo se unaokolo. – Prilično je prazno.

– Ovo je Sarin nameštaj. Još nisam stigla ništa da dokupim. – Zavrtila sam glavom. – Zašto se uopšte pravdam. Tako je kako je. Ono što zasad mogu sebi da priuštim. A ti ne moraš da budeš ovde.

– Moram. Sve dok je taj kreten u gradu, ja moram da te štitim.

– Da ne štitiš? Sudeći po tome kako ste se ti i tvoja braća okomili na njega, rekla bih da je zaštita potrebija meni nego njemu, bar dok bude ovde... – Zastala sam. Nije trebalo to da kažem. Zapravo, Džona i Rajan su sprečili Tajsona da ponovo pretuče Kolina. I na tome sam im zahvalna.

Tajson se i dalje osvrtao po sobi. Pogled mu je pao na moj neraspremljeni futon. Neće me valjda odvući tamo?

Naravno da hoće. Videla sam žar u njegovim očima. Želeo je to, baš kao i ja.

Ali, dođavola, ja nisam njegovo vlasništvo. Prvo sva ona zbrka s tetovažom, a sad i ovo. Trebalo mu je objasniti nekoliko stvari. – Tajstone, treba da razgovaramo.

– O čemu?

– O tome što si me dovukao ovamo, na primer, ali najpre o tome što si platio Tobiju da me ne tetovira.

– Nećeš se tetovirati.

Naglas sam se nasmejala. – Bogme hoću. Htela sam da uradim jednu trajnu tetovažu i napokon sam našla sliku koja mi se sviđa.

– Tu sliku nećeš istetovirati.

– Šta joj fali? Feniks je predivan. I ima snažnu simboliku.

– Ne. Tu sliku ne. – Oštro me je gledao dok je to izgovarao kroz stisnute zube.

Onda me je povukao ka sebi tako da su nam se grudi silovito sudarile i pritisnuo usne uz moje.

Nisam mogla da mu odolim. Naša tela uvek su reagovala jedno na drugo, čak i kad sam bila besna kao ris na njega. Ovoga puta je i on očigledno bio besan zbog Kolina. Očekivala sam da me ispituje o tome, znala sam da se to bliži. Nije mogao to da zaboravi. Ali zasad...

Bio je to tako odlučan, očaravajuć poljubac, poljubac koji me je naterao da zaboravim na sve osim na Tajsona.

Tajson.

Ceo moj svet.

Upravo tako se osećam kad smo zajedno. Kao da postojimo samo nas dvoje na nekom drugom nivou univerzuma. Naša tela reaguju jedno na drugo, a onda se stapaju. Postajemo jedno.

Koliko ga volim!

Ne tvrdim da ga poznajem, a ipak ga volim.

Kako je to moguće?

Posegnula sam za njegovim preponama. Bio je tvrd kao granit. Želela sam da osetim njegov moćni ud u svojim ustima. Odvojila sam se od njega pa se spustila na kolena, otkopčavajući mu kaiš. Hitrim pokretima sam mu spustila farmerke i bokserice preko fantastično oblikovane zadnjice. Ud mu se izvio iz svog gnezda od abonosa, tvrd i silovit.

Liznula sam mu vršak, napravivši pun krug.

Zastenjao je. – O bože. Džejd. Bože, kako je dobro.

Da li će mi ponovo reći da me voli? Nisam to očekivala. Zapravo, bila sam prilično sigurna daje zažalio što je to izgovorio. Ipak, te reči će ostati u mom sećanju i mom srcu kao nešto najdragocenije u celom mom životu.

Sklopila sam usne oko njegovog uda i snažno ga stegla, osetivši kako pulsira. Njegovo stenjanje podjarilo je moju želju da ga zadovoljim.

– O bože, Džejd, kako je dobro.

Nastavila sam, ljubila ga i uvlačila duboko u usta, udišući njegov muški mošusni miris. Uhvatio me je za kosu silovitim trzajem mi ispunivši usta. Žarko sam želela da ga zadovoljim, da mu pružim sve što želi, sve što mogu da mu dam. Sve što ja jesam.

– Tako. Uzmi ga, dušo. Tako je dobro.

Uhvatila sam ga za koren uda, klizeći uz njega.

– Tako želim da ti svršim u usta.

Uradi to, pomislila sam. Očajnički sam želela da ga osetim. Nisam se zaustavljala sve dok nije glasno zaječao.

– Tako je, dušo, tako, plavooka.

Njegovo toplo seme ispunilo mi je usta. Nije mi smetalo što posle ovoga još neko vreme nećemo voditi ljubav, jer sam želela da razgovaramo.

Ali Tajson je imao druge planove. Navukao je bokserice i farmerke, pa me gurnuo na futon licem nadole. Izuo mi je cipele, skinuo mi pantalone pa povukao moje čipkasto donje rublje preko bokova.

Šljepnuo me je po zadnjici. – Ovo ti je za tu večeru s Kolinom.

Ovlažila sam od slatkog bola. Miris mog uzbuđenja ispunio je vazduh.

Čula sam kako je Tajson duboko udahnuo.

– Jebote, Džejd, tako dobro mirišeš. – Podigao me je na kolena. – Želim da te poližem.

Osetila sam njegov jezik i uzdrhtala sam. Gurnuo mi je dva prsta i pronašao moju G tačku. Gospode, bilo je tako dobro. Treperila sam, krv mi se uzburkala.

Već sam bila spremna da uzletim ka vrhuncu. Dovoljno je bilo da mi dodirne klitoris i da eksplodiram kao vulkan.

Ali on je odlagao moj vrhunac, izazivao me i dražio, mučio me.

– Plavooka, celu noć bih mogao da te ližem. Tako si slatka i sočna. Kako ti se ovo sviđa, dušo? Voliš kad te ližem?

– Znaš da volim – stenjala sam, stežući čaršave.

– Jedva čekam da ti ga stavim, dušo. Da te celu ispunim, da te razvalim. Moram da te kaznim zbog onoga što si večeras uradila. – Povukao se i ponovo me šljepnuo po zadnjici.

Sledećeg trenutka, prislonio je unutrašnju stranu ručnog zgloba na moj klitoris.

Eksplodirala sam, iz grla mi se prolomio snažan vrisak. Nisam marila što Sara živi u susednom stanu, što dole na ulici možda ima sveta. Dok su me zapljuskivali talasi zadovoljstva, u mislima sam se vinula u nebo.

Kad sam se napokon smirila i sručila na futon, nisam mogla da progovorim. Tajsonovo telo grejalo me je kad se spustio pored mene.

– Još uvek si obučen – rekla sam, lica zagnjurenog u čaršave.

– Odmah ću se pobrinuti za to, dušo. – Ustao je, a onda sam čula kako je odbacio čizme, skinuo farmerke i uskoro je ponovo bio pored mene, grejući me svojom vrelom kožom. Prebacio je ruku preko mene pa me povukao ka sebi okrenuvši me na bok. Osetila sam njegov ud u dnu leđa.

Osmehnula sam se. – Nešto si hteo?

Bez reči je lagano skliznuo u mene otpozadi.

Slatka završnica. I dalje sam bila iscrpljena od orgazma i nisam želela da se pomerim. Samo sam želela da ležim i osećam ga u sebi.

Dugo se nije pomerao. Ležali smo tako spojeni, s njegovom rukom na mojim grudima, ali u tom gestu nije bilo požude. Jednostavno me je držao uza se.

Uzdahnula sam.

Nikada nisam osećala takvu bliskost, ni sa jednim muškarcem, ni sa kim.

25.

Tajson

Celog me je obuhvatila. Zver u meni poželela je da ga izvadim i ponovo zarijem u nju, da ponovo doživim vrhunac. Ipak, nisam se pomerao, uživajući u osećaju koji je izazivalo njeno telo priljubljeno uz moje. Bio je to moćan, ujedno utešan osećaj.

Tog trenutka mi je sinulo, kao daje munja zaparala nebo.

Ovo nema veze sa seksom.

Ovo je ljubav. U to nema sumnje. Ali ljubav koji sam prema njoj osećao, nije umanjila moju fizičku želju za njom. I dalje me je neopisivo uzbuđivala.

A sada, u ovom trenutku? Da i u ovom trenutku sam želeo da je tucam, ali pre svega sam želeo da budem deo nje, sjedinjen s njom. Da ne znam gde se ona završava a ja počinjem. Želeo sam da dopunjujemo jedno drugo. Da budemo jedno biće. Jedno telo.

Poljubio sam je u teme i udahnuo miris kokosa u njenoj kosi.

Možda će, ipak, sve biti kako treba.

Ovo nema veze sa seksom.

Ovo je ljubav. U to nema sumnje.

– Ostaješ? – upitala je.

Zakikotao sam se, lica zagnjurenog u njenu kosu. – Rekao sam ti da se neću odvojiti od tebe dok se ne završi suđenje u ponedjeljak, zar ne?

Nasmejala se. – Da, rekao si mi.

– E pa, pošto sam ja čovek od reči, ostaću. – Malo dublje sam prodro u nju, potisnuvši želju da nastavim i ponovo je poljubio u mirisno teme.

Međutim, kad se izvila ka meni, više nisam mogao da izdržim. Počeo sam polako da se pokrećem u njoj. Vodio sam ljubav s njom, tiho i nežno. Sa Džejd. Sa ženom koju volim.

– Da vidim kako se diraš, dušo – prošaputao sam joj u kosu.

Osetio sam pokret kad je zavukla prste između nogu. Zažmurio sam i gledao je u mislima, kako nežno trlja svoj predivni otvori, dok sam istovremeno nežno klizio u nju, lagano dovodeći sebe do vrhunca.

Obuhvatio sam joj grudi šakama, ali nisam joj dirao bradavice. Ne, ovoga puta smo samo nežno vodili ljubav, ona i ja: muškarac koji voli svoju ženu i žena koja mu dopušta da je voli.

– Jel' ti lepo, plavooka? Spremna da svršiš?

– Aha – promrmljala je, lagano kružeći kukovima. – Spremna, dušo, a ti?

– I te kako. – Usidrio sam se u njoj, načas zadržavši dah i čvrsto stisnuvši kapke; osetio sam lagano pulsiranje u svom udu, kako se u talasima širi ka površini.

– Sad, dušo.

Kad su se trzaji naših tela proredili, skliznuo sam iz nje. Ona se privila uz mene, a nekoliko minuta kasnije, čuo sam njeno tiho ravnomerno disanje.

Još jednom sam udahnuo miris kokosa u njenoj kosi, osmehnuvši se. Iako sam znao da ne može da me čuje, izgovorio sam to.

– Volim te, Džejd.

Želeo je da preživi.

I preživeće. Po svaku cenu. Jednoga sam, naći će način da pobegne iz te tamnice.

Kad su završili s njim, ponovo su ga bacili na ćebe koje je postalo njegova postelja. Bilo je poderano i posivelo, prekriveno njegovom prljavaštinom. Koliko dugo je tu? Nije znao. Odavno je prestao da broji dane.

Ponekad je budan sanjao. Uvek iste snove. Kako je porastao velik i jak, kao njegov otac, kako ima više od metar i osamdeset i široka ramena, kako je sav mišićav. Kad bi demoni pod maskama stigli, savladao bi ih, prebio bi jednog po jednog. Pravio je pokrete neke borilačke veštine, odsečne i snažne, udarajući ih u lice, stomak, grkljan.

A kad bi ih sve oborio na tlo, gledajući ih kako se guše u sopstvenoj krvi, izdvojio bi onog s tetovažom, dohvatio bi ga za gušu, sve jače ga stežući.

“Kako ti se to sviđa?”, upitao bi ga. “Uživaš li dok se boriš za vazduh? Kaži mi kako ti se to sviđa. Kaži mi.

Tetovirani bi krkljao, opirući se.

“Rekao sam ti da mi kažeš da li ti se ovo sviđa, skote!”

“Sviđa mi se”, zakrkljao bio tetovirano.

Dečak bi mu onda zdrobio vrat, isisavajući život iz njega.

Svidelo mu se to.

26.

Džejd

Tajson me je ljubio. Nežnim poljupcima obasuo mi je lice i vrat.

Onda su poljupci postali grublji, pretvorili se u nežne ugrize.

I dalje je bilo dobro.

Udahnula sam i...

Vazduh. Mogla sam da dišem, ali ne punim plućima. Morala sam malo da se potrudim.

Naglo sam otvorila oči.

Isprekidan vrisak oteo mi se iz grla.

– Prestani! – vrisnula sam, ali moj vrisak je zvučao kao roptaj.

Tajson je bio na meni, s rukama oko mog vrata.

Pogled mu je odlutao nekud u daljinu. Nije izgledao kao treba. Nije ličio na sebe.

– Tajstone! – jedva sam prostenjala gušeći se. Nije reagovao na moje krkljanje. Srce mi je divlje tuklo u grudima, svaki živac je postao napet kao struna. Šta on to radi? Zašto? Šta se ovo događa?

Udarala sam ga po rukama, ali on i dalje nije reagovao. Nogama ništa nisam mogla da učinim, dok sam bespomoćno ležala na leđima, osećajući pritisak

Tajsonovog tela na svom. Tako me je pritisnuo da nisam mogla da ga udarim kolonom ili da ga šutnem.

Ne, moraću da se oslonim na ruke. Besomućno sam ga udarala, no nije bilo nikakve reakcije.

Trnci su zaplesali u mom telu. Obuzela me je panika. Nešto nije kako treba. Ovo nije Tajson.

Disala sam plitko, trudeći se da udahnem što više vazduha, ali moji udisaji bili su sve kraći i oštiji. Nokti mi nisu bili dugi, ali mogli su da posluže – to je jedino oružje koji sam raspolagala. Moralo je da upali, jer sam samo na njih mogla da se oslonim. Ispružila sam ruke koliko god sam mogla, zarivši mu nokte u kožu, snažno upirući, a onda sam zaparala njima tako nemilosrdno da mu je potekla krv.

Izvio je obrve. – Šta? O bože, Džejd! – Sklonio je ruke s mog vrata i zagledao se u njih, lica izobličienog od užasa.

Ja sam za to vreme željno udahnula, zakašljavši se. – Tajstone! – viknula sam, glas mi je bio malo promukao. – Šta to radiš, dođavola?

– Proklet bio! – Skočio je s kreveta, drhteći. – Moram da idem.

Ja sam za to vreme grozničavo gutala vazduh. Onda sam se uspravila pa sela na ivicu futona.

– Ne. Ne možeš da odeš. Nećeš otići dok mi ne kažeš šta se, dođavola, događa.

Okrenuo se ka meni, upalih tamnih očiju. – Plavooka, tako mi je žao, izvini, molim te, mnogo mi je žao.

Žao mu je. Izvinio se, jasno i glasno, ne gutajući glasove. Nešto se bilo promenilo u njemu, i to nabolje. Nadala sam se da ovaj incident neće sve to poništiti.

Ćutke sam sedela dok se oblačio mehaničkim pokretima, kao da su mu misli negde drugde.

Da, bila sam prestravljena, ali bila sam mu potrebna. Prišla sam mu, ne dodirujući ga. – Znam da me nikad ne bi povredio – rekla sam.

– Kako znaš? – Oči su mu bile zamagljene, skoro potpuno crne. – Upravo sam pokušao da te zadavim.

Nagon da ga utešim preplavio me je uprkos onome što se malo pre toga dogodilo. – Ne, nisi. Naravno da nisi pokušao da me zadaviš. Samo nisi mogao da me čuješ. Nešto se događa, Tajstone. Kaži mi o čemu se radi. Kaži mi šta je to bilo.

– Stvarno hoćeš da sediš ovde i pričaš sa mnom iako sam te umalo ubio?

Njegov izmučen pogled bezmalo mi je slomio srce. – Ne čuješ me. Dobro sam. Nikad me ne bi povredio. Ali nešto se događa, iako znam da me nikad ne bi povredio.

– Uporno ponavljaš jedno isto, ali gledaj šta sam uradio.

– Znam. Ali nisi me povredio.

– Šta? Naravno da sam te povredio. Čuješ li kako si promukla?!

Nakašljala sam se. – S mojim glasom je sve u redu. Vrat me ne boli. Neće mi ostati modrice. Nisi me baš toliko stegao.

– Čuješ li ti sebe, Džejd? Moje ruke nije ni trebalo da se nađu na tvom vratu!

– Znam. Ali, Tajstone, stvarno sam dobro. Sad samo treba da otkrijemo šta se događa.

– Šta bi bilo da nisi mogla da me zaustaviš? – Provukao je prste kroz kosu, a onda pokrio lice dlanovima, ne mogavši da me pogleda u oči.

Obavila sam ruke oko nje, očajnički se trudeći da ga utešim. – Nisi me povredio i uspela sam da te zaustavim.

Oči su mu bile crvene. – Šta ako sledeći put ne budeš mogla da me zaustaviš?

Toliko sam se udubila u pokušaje da smirim Tajsona, da nisam ni razmislila šta bi bilo da me je jače stezao i da nisam bila u stanju da ga zaustavim. Najezila sam se pri pomisli na to. Ipak, u dubini duše sam znala da me on nikad ne bi povredio,

Obema rukama je uhvatio pramenove svoje crne kose, stežući ih u pesnice. – Moram da se držim podalje od tebe, Džejd.

Pogled mu je bio tako izmučen. – Da li ti se ovo već događalo?

Odmahnuo je glavom. – Nije, ali nikada nisam ni zaspao... pored nekoga.

– Ozbiljno? Nikad nisi proveo noć sa ženom?

Odmahnuo je glavom.

– Zašto?

– Nisam želeo.

Preplavile su me emocije. Taj čovek je bio velika enigma. U roku od pet minuta mogao je nasmrt da me preplaši, a onda da me natera da se sva rastopim od nežnosti.

– Ne možemo više da se viđamo – rekao je.

A ne. To ne dolazi u obzir. – Sećaš li se bilo čega? – upitala sam ga. – Da li se sećaš kako je došlo do toga da me uhvatiš za vrat?

Protrljao je čelo. – Nisam želeo *tebe* da uhvatim za vrat, Džejd. Molim te da mi veruješ.

– Verujem ti. No da li znaš kako se to dogodilo?

Uzdahnuo je. – Ponekad imam košmare.

– O onome što se događalo dok si bio u marincima?

Odmahnuo je glavom. – Ne bi ti to razumela.

– Molim te, objasni mi, *želim* da shvatim, uvek sam želela. Dozvoli mi da ti pomognem.

– Ne mogu ni sam sebi da pomognem, plavooka. Ako bih ikad učinio bilo šta što bi te povredilo... – Na licu su mu se videli strah i kajanje.

– Ali nisi, Tajstone. Zaustavila sam te.

– Šta bi bilo da nisi uspela da me zaustaviš?

I dalje sam smatrala da me Tajson nikad ne bi povredio, ali morala sam da se zamislim nad tim pitanjem. Šta bi bilo da nisam uspela da ga zaustavim? Odgovor je stigao istog trna, sasvim spontano, a u dubini duše sam znala da je to sušta istina. – Onda bi se sam zaustavio.

– Nijedno od nas dvoje ne može da bude sigurno u to – odvratio je, oblačeći čarape, a zatim je obuio čizme. Seo je na futon, potiljak mu se presijavao od znoja. Znoj mu je i sa obrva kapao.

Bio je prestravljen.

Nikad nisam videla Tajsona uplašenog.

Kolena su mi klecala kad sam ustala i prišla mu, Smestila sam se između njegovih nogu i pomilovala ga po kosi. – Sve je u redu. – Poljubila sam ga u teme. – Nije ništa neobično ponekad se uplašiti. Svakog je ponekad strah.

– Mene nije. – Žustro je odmahnuo glavom. – Već dvadeset pet godina nisam osetio strah. Do danas.

27.

Tajson

Morao sam da izađem. Morao sam da se udaljim od nje. Zbog *nje*. Nisam mogao rizikovati daje ponovo povredim.

Strah je tukao u meni kao zvuk bubnja koji udara u sporom ritmu, ali sigurno... kao otkucavanje sata... kao pesak koji klizi kroz levak peščanog sata, to jest klizio je sve do trenutka kad sam povredio Džejd. Koliko je još zrna ostalo da sklizne pre nego što uništim jedinu stvar na svetu do koje mi je stalo?

Zašto bi Džejd želela da bude sa mnom? Upravo sam pokušao da je zadavim!

– Nema razloga da se plašiš – rekla mi je svojim smirenim, nežnim glasom.

Ali ja sam znao da nije baš tako. Znao sam šta sam u stanju da učinim. Znao sam šta sam sanjao.

O tome kako ubijam one tri vucibatine.

Mislio sam da će pridruživanje vojsci, predvođenje jedinice za odlaganje eksplozivnih naprava, pronalaženje i deaktiviranje bombi, pa i ubijanje – od kojeg u izvesnim okolnostima nisam mogao da pobegnem – zadovoljiti moju potrebu da oslobodim svet ona tri demona koja su me godinama opsedala.

Nije mi pomoglo.

I dalje sam imao košmare.

Milovala mi je čelo, dodir joj je bio nežan i umirujuć.

Nisam zaslužio njen dodir pun ljubavi.

Bože... da sam je povredio...

Ali nisi.

Njene reči odzvanjale su mi u mislima. Podigao sam glavu pogledao je. I dalje je bila naga, njeno predivno telo svetlucalo se od znoja. Zlatnosmeđa kosa padala joj je na ramena kao svila. Njene plave oči pažljivo su me gledale, tražeći nešto u meni... nešto što možda nikad neće naći.

Predugo sam se zavaravao. Nikad neću moći da imam Džejd. Nikad neću moći da izgradim život s njom. Previše sam oštećen. Previše sjeban. I ne želim da je ikada više odvedem u opasnost.

Mrzeo sam sebe u tom trenutku. Poželeo da odem na neki most i bacim se s njega.

Već sam pokušao da oduzmem sebi život, kad sam otrčao na liniju paljbe da spasem svoje ljude. Samo što nisam stradao, čak sam proglašen za heroja.

Jak sam ja heroj. Ni ženu koju volim ne mogu da zaštitim, da je zaštitim od onog njenog bivšeg ustanka, pa čak ni od sebe.

Nisam želeo da je ostavim. Obećao sam joj bio da ću ostati uz nju dok ne završimo na sudu u ponedeljak ujutru.

– Pokušaj da se seti – rekla je. – Pokušaj da se setiš šta si osećao pošto smo vodili ljubav, lagano i strasno, ne kao obično. Kako si se osećao u tom trenutku?

Zagnjurio sam lice u šake. Znao sam odgovor i naterao sam sebe da ga procedim. – Bio sam opušten, plavooka. Osećao sam se... dobro.

Osmehnula mi se onim predivnim smehom punim ljubavi. Da je taj osmeh mogao da se preobrazi u zvučni talas i da se prenese preko cele planete, nimalo ne sumnjam da bi u svetu zavladao mir.

Zaista sam se osećao dobro. Bio sam opušten i ispunjen, tako smiren. Tako... zaljubljen.

Ponovo me je stegla za ruku, – To je dobro, Tajstone. Bio si opušten i dobro si se osećao.

Prikovao sam pogled za pod. – Sad moram da idem.

– Ostani, Tajson. Molim te.

– Kako možeš to da tražiš od mene posle onoga što se maločas desilo?

Prislonila mi je dlanove na obraze prisilivši me da je pogledam u oči. Njene srebrnosive bile si zamagljene suzama, što mi je skoro slomilo srce.

– Verujem ti – rekla je.

I moje oči su se prepunile suzama, te je jedna skliznula niz obraz,

Otrla ju je. – Sve je u redu.

Ali nije bilo u redu. Odlučio sam da potražim pomoć i to ću i uraditi. Neću više pokušati da oduzmem sebi život. Jer sam i pored onoga što se upravo dogodilo i dalje želeo da živim. Nisam želeo da priredim bol svojoj braći i svojoj sestri time što ću se ubiti.

Uzdahnuo sam. To je istina, ali postoji još jedan razlog što želim da živim. Naravno da nisam želeo da mi sestra i braća pate,

ali stvarni razlog moje želje za životom stajao je tačno naspram mene.

Džejd. Želim da živim zbog Džejd.

Čak i da više nikad ne budemo zajedno, sama pomisao na nju ulivala mi je nadu. Nadu u isceljenje. Nadu da neko predivan može da gaji osećanja prema meni. Nadu da mogu da istrajem.

Ustao sam. – Ne mogu da ostanem, plavooka. Nikada ne bih oprostio sebi ako bih zaspao i učinio ti nešto strašno.

Uhvatila me je za ruku. – Neću to dozvoliti. Ni sam sebi nećeš dozvoliti da se to desi.

Odmahnuo sam glavom. – Ne smem da rizikujem.

– Hoćeš da kažeš da je ovo... kraj? – Njene predivne crvene usne iskrivile su se, oči joj je premrežila tuga.

Trebalo je da joj kažem “da, ovo je kraj”. Bog mi je svedok daje i ranije to trebalo da joj kažem. Ali ovoga puta nisam mogao.

– Ne. Mislim da za nas dvoje ne postoji kraj, Džejd. – Pomilovao sam joj obraz palcem pa joj provukao prste kroz kosu. – Ali zasad moramo... da prekinemo.

– Zašto?

– Zato što moram da se pobrinem za nešto. – Uzeo sam majicu i obukao je.

– Šta to?

– Za nešto što u ovom trenutku nimalo ne mogu da kontrolišem.

– Misliš na nešto što se dogodilo dok si bio u vojsci?

– Manje-više. Moraću da... – Bože, zašto je to tako teško reći.

Stegla me je za ruku.

Prisilio sam sebe da to izgovorim: – ...Da se obratim za pomoć.

Istog trenutka ogroman teret pao mi je s pleća. Obratiću se nekome za pomoć. Želeo sam da mi neko pomogne. Ne samo zbog Džejd. Ne samo zbog Rajana, Džone i Mardž.

Zbog sebe. Želeo sam da potražim pomoć zbog sebe.

– Kakvu pomoć? – upitala je.

Uzdahnuo sam. – Onu koju sam predugo izbegavao. – Poljubio sam je u obraz. – Žao mi je što ovako odlazim. Mrsko mi je i da pomislim da je onaj dupeglavac u gradu.

– Ne brini zbog njega. Neće me gnjaviti.

– Naravno da neće. Zato što planiram da postavim nekoga da nadzire tvoj stan dvadeset četiri sata dnevno, sve dok on ne ode.

– Tajstone...

– Nema rasprave, plavooka.

– To je nešto najsmješnije što sam ikad čula. Ovo je sigurno najbezbedniji grad na svetu.

Nije. Ja sam to dobro znao.

– Osim toga, ne možeš me kontrolisati, Tajstone.

U pravu je. Koliko god da sam to želeo, jednostavno je nemoguće kontrolisati tu malu prznicu. A to je jedna od stvari zbog kojih sam je voleo. Ali *mogu* da kontrolišem Kolina Morsa, to jest da pazim da joj se ne približi. –Bez brige – rekao sam. – To nimalo neće uticati na tvoj svakodnevni život. Osim toga, ostao je samo još jedan dan do izlaska pred sudiju.

– Gledaj da dođeš u ponedeljak, Tajstone – rekla je. – To je važnije nego što možeš da zamisliš.

Baš čudno. U pravu je. Nisam mogao da zamislim. Dobro, jasno mi je kakve su pravne posledice i u kakvu sam nepriliku dospeo pošto sam premlatio tog dupeglavca. Jasno mi je da se Džejd izborila za izuzetno povoljnu nagodbu. Osim toga, bolje od bilo koga znam kako je to biti zatvoren. Kad bi me zatvorili, to bi verovatno bio moj kraj.

Ali proteklih dvadeset pet godina nisam razmišljao o značaju svega toga. Poslednjih dvadeset pet godina samo sam životario. Preživljavao u sivoj zoni.

Sad želim da *živim*.

– Hvala još jednom što ste me primili za vikend. – I ovog puta sam seo u lovački zelenu kožnu fotelju kao i nekoliko nedelja ranije.

Doktorica Karmajkl je klimnula glavom. – Nije mi bilo teško, Tajstone. Drago mi je što ste se javili.

– Postaraću se da vam bude plaćeno dvostruko jer ste me primili u nedelju.

– Bez brige. Biće sasvim dovoljno da platite uobičajenu tarifu. Poslaću vam račun.

Ogromna knedla isprečila mi se u grlu. Moram da završim s ovim. Moram da budem iskren prema svom terapeutu.

– Onda, da čujem – rekla je doktorica Karmajkl. – Šta vas je navelo da odluku da me jutros pozovete?

– Moj brat se zagrejao za vas. – Pojma nemam kako mi je to izletelo. Džona bi me verovatno skratio za glavu da me je čuo, ali to je bilo daleko lakše nego da joj kažem zašto sam stvarno došao.

Osmehnula se, obrazi su joj jedva primetno porumeneli. Sijala je. Bilo mi je jasno zašto se Džona zatreskao u nju.

– Verovatno bi mi glavu razbio kad bi saznao šta sam vam rekao, zato ću vas zamoliti da to ne pominjete.

Nasmejala se. – Važi.

– Ujutru moram da idem na sud.

– Zašto?

– Sećate se kad sam prošli put bio ovde, kad sam vam rekao da sam premlatio jednog momka?

Klimnula je glavom. – Sećam se.

– Pravobranilac se nagodio u moje ime. Treba da platim petsto dolara na ime novčane kazne i odštetu tom momku. Tako ću izbeći zatvor.

– To je sjajna vest.

Klimnuo sam glavom.

– Ali teško da vas je to dovelo ovamo.

– Dobri ste – podsmešljivo sam primetio.

– Pa, to bi mi bilo jasno i da nemam diplomu i izvesno iskustvo. – Osmehnula se.

Obuzela me je nelagoda. Fragmenti događaja od prethodne večeri uskomešali su mi se u mislima. Nisam mogao da počnem od toga. Još ne. – Stvarno ne znam odakle da počnem.

– Obično kažem svojim pacijentima da počnu od početka, ali nisam siguran da će vama to odgovarati. Prošli put kad sam vam predložila da pričate o svojoj prošlosti, niste sjajno odreagovali.

– Da, sećam se. Izvinjavam se zbog toga.

– Nema razloga da se izvinjavate što ste se onesvestili. Ali moram da vas upozorim, takva fizička reakcija će se ponavljati sve dok se budete suočavali s onim što vas izjeda.

– Otkud vam to da me nešto izjeda?

– Tajstone, deset godina se bavim ovim poslom. Umem da procenim. Zapravo, prilično sam sigurna da bi to mogla da primeti i većina laika na ulici.

– Šta to treba da znači? – ratoborno sam uzvratio.

– Smirite se. Ne znači ništa posebno. Ali niste me tek tako zvali.

Čvrsto sam stegao rukonaslone fotelje. Aktivirala se moja reakcija bori se ili beži. Adrenalin mi je kolao venama. Došlo mi je da pobegnem ili da razbijem nekoga.

– To nije odgovor – rekla je.

– Ništa nisam rekao.

– Niste, ali ste mislili. Razmišljali ste kako da zbrišete odavde. Vidim to po vašem držanju i pokretima, po vašem pogledu.

– Sad ste još i stručnjak za govor tela?

– Naravno da jesam. Ja sam psihoterapeut.

Opustio sam se u fotelji polako nateravši svoje srce da se smiri. – Dobro – rekao sam. – Spreman sam.

28.

Džejd

– Džejd – Mardžin glas bio je nestrpljiv – odmah moraš da dođeš ovamo. Telefon mi je zazvonio dok sam prala zube, te sam nerazgovetno odgovorila, usta punih zubne paste.

– Šta se desilo?

– Našla sam neke stvari skrivene u Džoninoj kući.

– Šta ćeš ti u Džoninoj kući?

– Bila sam radoznala. Dosadilo mi je da mi njih trojica ništa ne govore, stalno nešto kriju od mene. Znala sam da će Džona jutros biti na pašnjacima, pa sam došla ovamo i malo čeprkala unaokolo.

Mardž... u šta li se ovoga puta uvalila? – Kad se Džona vraća kući?

– Svakog trenutka bi mogao da naiđe. Ili će se vratiti tek uveče. Ne znam. I baš me briga. Šta će da uradi ako me zatekne ovde, da pozove policiju da me uhapse zbog provale? Moj brat ne bi to uradio. Naročito posle onoga što sam našla.

– Šta si našla?

– Niti mogu niti hoću da ti objašnjavam preko telefona. – Glas joj je bio uzrujan, uznemiren.

– Dobro, dobro. – Kad Mardž nešto utuvi u glavu, niko je ne može urazumiti. – Stižem, samo da se istuširam i obučem.

– Treba li ti prevoz?

– Ne, zaboravila si da mi je Tajson pozajmio mustang?

– A, da, dobro, vidimo se kod Džone.

– Ne dolazi u obzir. Ne pada mi na pamet da se vrzمام po kući tvog brata u njegovom odsustvu. Videćemo se u velikoj kući.

– Velika kuća je glavna kuća na rancu, ona u kojoj su živeli Tajson i Mardž.

Mardž je uzdahnula. – Dobro. Samo požuri, molim te. – S tim rečima prekinula je vezu.

Sat kasnije, stigla sam pred veliku kuću na ranču. Mardž me je sačekala ispred vrata, s Rodžerom koji joj je lizao pete. Sagnula sam se i pomazila psa.

– Budući da te Rodžer prati, pretpostavljam da Tajson nije kod kuće? Odmahnula je glavom. – Izašao je pre otprilike sat vremena. Samo mi je poslao poruku da mi kaže da izlazi. Nije ni znao da ja za to vreme preturam po Džoninoj kući.

– I, u čemu je stvar? Šta si to našla?

– Za to nam treba čaša vina.

– Mardž, podne je. Ne treba nam vino. Treba da ručamo.

– Nedelja je, Felisija danas nije ovde. A ja jedva čekam da ti sve ispričam. Ješćemo kasnije. Ti kako hoćeš, ali ja ću uzeti čašu vina. – Otišla je u kuhinju.

Krenula sam za njom. – Dobro. Meni samo vodu, molim te.

Mardž je spremila piće. – Moramo da odemo u moju sobu. Ne smem da ti pokazujem ovde za slučaj da neko od njih naiđe.

Uznemirila sam se. Šta li je to našla?

Krevet u njenoj sobi bio je prekriven isečcima iz novina. Sela je na malo praznog mesta pa raščistila još malo prostora za mene.

– Pogleda ovo.

Uzela sam jedan članak, osetivši nagon za povraćanjem dok sam ga čitala. Bio je to napis o dečaku koji je otet i nikad nije pronađen. Drugi je bio o dečaku koga su našli, ali on je bio zadavljen i bačen u polje. Sledila sam se.

– Mardž, šta je ovo?

– To ti meni kaži. Našla sam kovertu punu tih članaka, skrivenu u Džoninom ormaru. – Vrtela je glavom, bleđa, usne su joj podrhtavale. – Sve vreme sam mislila da je Tajson taj koji ima probleme, a onda se ispostavilo da moj stariji brat...

– Nemoj da završiš tu rečenicu.

– Veruje mi da ne želim da je dovršim.

– Sumnjam da bi Džona to mogao držati iz bilo kog drugog razloga osim... – Ni ja nisam mogla da dovršim rečenicu. Zašto bi Džona čuvao te članke?

– Ne mogu da zamislim da bi moj brat mogao...

– Naravno. Zato što i ne bi mogao... – Listala sam papire, proveravajući datume. – Hoću da kažem, vidi ti te tekstove. Stari su dvadeset pet – trideset godina. Da je Džona umešan u otmice dece, tražio bi današnje napise o tome.

Mardž kao da se opustila, videla sam olakšanje na njenom licu. – O bože, Džejd. Kako mi to nije palo na pamet?

– Zato što si odlepila. Džona je najpristojniji čovek na svetu. Nikad ne bi ni pomislio da uradi tako nešto.

– Naravno da ne bi. – U Mardžine obraze vratila se boja.

– Ali sigurno postoji razloga što je sačuvao te tekstove.

Klimnula je glavom. – Da, nečeg tu ima. Ali čega?

Osmehnula sam se. – Pošto si se pribrala i shvatila da ti brat nije nikakav pedofil, mogle bismo da odemo u kuhinju da mi spremiš nešto od onoga što si naučila na tom svom kulinarskom kursu. Umirem od gladi. Kad napunimo stomak, vratićemo se ovamo da pročitamo malo ove tekstove i prokljuvimo o čemu se radi.

Od namirnica koje ja našla u frižideru, Mardž je napravila sjajan sote Stroganov. Pola sata kasnije smo se, site, vratile u njenu sobu.

Poredali smo članke hronološki. Bilo je ih je ukupno šest i svi su bili o otetim dečacima između šest i osam godina, i o jednoj devojčici. Nađen je samo jedan dečak. Članci su obuhvatili period od pet godina, pre dvadeset pet-trideset godina. Sva deca bila su iz Grand Džankšena, osim jednog dečaka koji je bio iz Snou Krika.

Nakašljala sam se. – Dakle, za pet godina je oteto petoro dece, uglavnom dečaka. Samo jedno je nađen, jedan dečak – zadavljen, očigledno izgladnjivan, na kojem su otkriveni zbacili fizičkog i seksualnog zlostavljanja.

Mardž je klimnula glavom. – Zašto Džona čuva ove članke?

Možda je poznavao tu decu? Koliko je njemu bilo pre trideset godina, otprilike osam?

Mardž je izvila obrve. – Kladam se da je to u pitanju. Kladam se da je poznavao dečaka iz Snou Krika. Ali kako se zvao taj mali? – Pogledom je preletela članak. – Luke Voker, nestao pre skoro dvadeset šest godina.

Džona je tada imao dvanaest. Ali ovde piše da je taj dečak imao devet kad su ga oteli. To znači da je bio Tajsonovih godina.

Srce mi je sišlo u pete. – Misliš da gaje Tajson poznavao?

– Možda. Ali to ne objašnjava zašto Džona čuva ove isečke.

– Znaš šta treba da uradimo?

– Šta? – upitala je.

– Da pitamo Džonu o čemu se radi.

– Mislim da to neće ići – rekla je Mardž. – Sećaš se kako je reagovao prošli put kad smo mu postavljale pitanja? A ovoga puta sam, povrh toga, njuškala po njegovoj kući, ne samo po tatinim dokumentima u podrumu.

– Znam. Ali ovo će nas obe kopkati dok se saznamo šta je iza toga.

– Hajde da pitamo Rajana – predložila je Mardž. – On je daleko pristupačniji od Džone i znam da me ne bi odao.

Umalo da predložim da pitamo Tajsona, ali to bi bilo glupo. Tajson je toliko uzdržan da bi ništa o tome ne bi rekao čak i da nešto zna.

– Odmah ću mu poslati poruku – rekla je Mardž – da vidim da li može da svrati.

Pročitala sam još jedan članak, o Rejni Stivenson, devetogodišnjoj devojčici. Nikad nije pronađena. Krv mi se sledila u žilama.

Petnaestak minuta kasnije, neko je pokucao na Mardžina vrata.

– Stigao sam – oglasio se Rajan.

– Odlično, uđi – odvratila je Mardž.

Rajan je ušao, kose mokre kao da je upravo izašao ispod tuša. – Šta te muči?

Mardž mu je pokazala da pride krevetu, gde smo nas dve i dalje sedele. – Ovo.

Rajan je prišao, razrogačivši oči dok je prelistavao članke, pošto je seo pored nas. – Sranje. Gde si ovo našla?

– Obećavaš da se nećeš naljutiti ako ti kažem?

Rajan je odmahnuo glavom. – Ne možeš tražiti od mene tako nešto da obećam,

– U pravu je, Mardž – umešala sam se. – Ako hoćeš da otkriješ o čemu je reč, moraš prihvatiti rizik da ćeš nekog možda i naljutiti.

– Dobro. Našla sam ih u Džoninoj spavaćoj sobi, u njegovoj kući.

Rajan je zgrčio vilicu. – A šta si ti radila u Džoninoj spavaćoj sobi?

– Tražila sa odgovore. Raje. Pre nekoliko dana sam otkrila da sam rođena kao nedonošče, da mi je majka, koju i ne pamtim, jer je rano umrla, promenila ime. I da je, ko zna zašto, devojačko prezime naše majke promenjeno u njenoj i tatinoj krštenici.

– O čemu ti pričaš?

– Kaži mu, Džejd.

Duboko sam uzdahnula pa mu ispričala kako smo pre nekoliko nedelja pitale Džonu i šta sam otkrila u bazi podatak države Kolorado.

Rajan je ustao odsutno se osmehujući i klimajući glavom.

– Ništa nemaš da kažeš? – upitala ga je Mardž.

– Nije na meni da pričam o tome.

– O, zaboga, to je sve što svi vi umete da kažete? – Podigla sam ruke.

– Slušaj, Džejd, ovo je... porodična stvar – rekao je Rajan.

– A, ne, nećemo tako – umešala se Mardž. – Nećeš isključiti Džejd iz ovoga. Ona *jeste* član ove porodice, ako mene pitate. Ona mi je najbolja prijateljica na celome svetu i zaljubljena je u našeg brata.

Rajan je primetno progutao knedlu, ali nije bio iznenađen Mardžorinom reakcijom. Onda je klimnuo glavom. – Dobro. Iza tih članaka ne krije se ništa posebno. Pre dvadesetak i više godina neki manijaci su otimali decu u kraju.

– Kakve to veze ima sa Džonom? – upitala je Mardž. – Zašto bi ih on čuvao? Hoću da kažem, kad sam naletela na njih, pomislila sam da mi je brat neki izopačeni razvratnik.

– Rajan je odmahnuo glavom. – Ne Džona nije izopačen.

– Znam – odvratila je Mardž. – Ali zašto je ovo sačuvao? Da li je poznavao nekog od te dece?

Rajan je zvučao napeto daje odgovorio: – Da.

– Dečaka iz Snou Krika? Luka Vokera?

– Da. Bili su... drugari.

– On i Džona?

Rajan se zakašljao. – Zapravo on i Tajson.

– To ima smisla. Njih dvojica su bili istih godina.

Rajan je ponovo klimnuo glavom. – Nikad ga nisu našli.

–1, zašto je Džona sačuvao sve ove članke?

– Džoni je u to vreme bilo skoro trinaest godina, a Tajson je tek bio ušao u deset. Kad je Luk nestao njih dvojica su

pokušavali da ga nađu. Pomogao sam im koliko god sam mogao i često su me vukli sa sobom.

To je bila kao neka... igra. Mali detektivi, znaš na šta mislim?

– A policija? – upitala je Mardž. – Zar oni nisu bili uključeni?

Rajan je klimnuo glavom. – Jesu. Ali ko je oteo tu decu... Nisu imali nikakav trag. Ti gadovi su bili pametni. Deca nikad nisu pronađena, bar ne živa, tako da policija nije mogla da im postavlja pitanja o otmičarima.

– Rekao si otmičari, u množini – primetila sam. – Otkud znaš da ih je bilo više?

Rajan se zacrveneo. – Ne znam. Samo pretpostavljam.

Rajan je lagao. Nikad ga nisam videla da tako pocrveni. Ali nisam htela da ga pritiskam. Još ne.

Ali Mardž je drugačije gledala na to. – Zašto bi pretpostavio tako nešto? – pitala je.

– Ne znam. Jednostavno mi je izgledalo nemoguće daje samo jedan čovek mogao sve to da smisli i uradi i da pritom nikad ne bude uhvaćen.

To kao daje bilo dovoljno Mardž. Ali meni nije. Rajan je i dalje bio crven u licu. I dalje je lagao.

– Kako to da vi momci nikad niste pomenuli Luka Vokera? Mislim, ja sam vam sestra, a nikad nisam čula za njega, do danas.

– Ja sam tad bio mali. Nisam se družio s njim. On je bio Tajsonov drugar. Znaš Džoninog prijatelja Brajsa Simpsona? Gradonačelnikovog sina? On je bio Lukov rođak. Njihove majke su sestre. Možda je zato Džona bio zainteresovan za slučaj.

– Tajson nikad nije pomenuo Luka Vokera – rekla je Mardž.

– Tajson nikad ništa ne pominje.

U tome je Rajan bio u pravu.

– A šta ste vi momci radili kad ste se igrali detektiva? – upitala sam.

– Razgovarali smo s Lukovim roditeljima. Ali to nam nije mnogo pomogli, jer su njih dvoje, razumljivo, bili potpuno slomljeni. Nisu imali bogzna šta da kažu, osim toga, razgovor o Luku bio je previše bolan za njih, te nije dugo potrajao, a mi posle toga nikada više nismo došli kod njih da ponovo razgovaramo.

– Jesu li vaši roditelji znali da vas trojica istražujete? – upitala sam.

Rajan je klimnuo glavom. – Jesu, mislim da su znali. Ne zaboravi da sam ja tad bio stvarno mali. Džonu bi trebalo da pitate. On je najstariji i mnogo toga pamti.

Ako je Tajsonu tada bilo skoro deset godina, onda se sigurno i on seća isto koliko i Džona. Čudo da Rajan nije predložio njega da pitamo.

– I šta ste radili posle posete Vokerovima? – nastavila sam da ga ispitujem.

– Sećam se da smo otišli u grad u policijsku stanicu. Tražili smo da vidimo šefa policije, jer nas je zanimalo šta su preduzeli da pomognu našem drugu. Tamo su nam dali imitacije policijskih znački i otpravili nas. – Prevrnuo je očima. – Džona je bio ljut kao ris. Ne zaboravi te da je tada imao skoro trinaest godina, smatrao je sebe odraslim muškarcem. Zahtevao je da vidi šefa, a oni su nas onda izbacili i zapretili nam da će pozvati naše roditelje.

– Vokerovi i dalje ovde žive? – upitala sam.

Rajan je odmahnuo glavom. – Odavno su se odselili. Nekoliko meseci pošto je Luk nestao, prodali su imanje i odselili se u Ohajo, odakle je gospođa Voker. Otad ne znam ništa o njima.

– Sećaš li se kako su se zvali, Rajane? – upitala sam.

– Tada mi je bilo sedam godina, Džejd. Za mene, oni su bili gospodin i gospođa Voker.

– Piše u članku – oglasila se Mardž. – Luk Voker, sin Čejsa i Viktorije Voker iz Snou Krika. Imali su mali ranč severno od grada. Ugrizla se za usnu. – Mislim da je to sada zemlja *Mlekara Karlton*.

– Jeste. Mlekara ju je kupila godinu dana kasnije. Pre nego što su se Vokerovi odselili, Tajson i ja smo... – Rajan je naglo zastao, prebledevši.

– Šta? – upitala ga je Mardž. – Šta ste Tajson i ti uradili?

– Ne želim više da pričam o tome. – Rajan je žustrim koracima prišao krevetu, pa pokupio novinske isečke u neuredni svežanj. – Ovo se vas ne tiče. Vraćam ove papire Džoni.

Posle toga je bez reči izašao.

– Šta mu bi? – upitala sam.

Mardž je duboko uzdahnula. – Đavo me odneo ako znam. Nešto krije od nas. A više ni članke nemamo. Kako ćemo saznati zašto je tako reagovao?

Osmehnula sam se. – Nisu nam potrebni ti članci. Tvoja najbolja drugarica ima pristup svim arhivama u državi Kolorado. Mogu da iskopiram članke sutra kad odem na posao.

29.

Tajson

– Kad mi je bilo deset godina – počeo sam – nestao je jedan dečak iz moje škole.

– Da li je to bio neki tvoj drug? – upitala je doktorka Karmajkl.

– Manje-više. Ne najbolji drug. Bio je žgoljav dečkić čiji su roditelji imali ranč severno od Snou Krika. Vrlo mali ranč, ne kao ovaj koji mi vodimo. Bio je sitan za svoje godine i imao je krive zube, te je bio meta siledžija u školi.

– Jesi li ga ti kinjio?

– Odmahnuo sam glavom. – Ne, zaboga. Mrzim nasilnike.

– A šta si radio?

– Ne mogu da kažem da sam ga uzeo u zaštitu. Nije bio dečak s kakvima sam voleo da se družim. Ali kad god bih video da ga kinje, oterao bih ih. Nekoliko puta sam dobio batine od tih nasilnika što sam se mešao.

– Ti si, dakle bio nasilan prema onima koji su bili nasilni prema njemu. – Doktorka Karmajkl se osmehnula.

I ja sam se zakikotao. – Tako nekako.

– Rekao si da je taj dečak nestao. Šta se zapravo dogodilo?

– U tome i jeste stvar. Niko ne zna. Nikad ga nisu našli.

Kakva prokleta laž. Ja sam vrlo dobro znao šta se dogodilo Luku Vokeru. I ostaloj deci koja su nestala tokom te decenije, te jezive decenije.

– Šta ti misliš, šta je navelo da zaštitiš Luka? Ako ti nije bio drug, zašto bi se trudio da mu pomogneš?

Nakašljao sam se. – Zato što je to bilo ispravno.

– To znamo ti i ja. Ali tada si imao deset godina, Tajstone. Deca ne vide stvari onako kako ih vide odrasli. Zato pokušaj da se setiš sebe kao desetogodišnjaka i odgovori mi. Šta te je navelo da odluku da štitiš Luka on nasilnika?

Zažmurio sam, pokušavajući da zamislim Luka Vokera. Bio je tako žgoljav da me je podsećao na strašilo. Čak mu je i kosa bile boje slame. Povrh svega, imao je i te zečje zube. Pretpostavljam da bi kasnije nosio protezu da ti ispravi.

Ali Luku Vokeru nije bilo suđeno da nosi protezu. Luku Vokeru je uskraćena budućnost.

– Jednostavno sam mrzeo nasilnike. Mrsko mi je bilo da gledam šta mu rade. Taj mah je sve vreme hodao naokolo uplašen. Niko ne treba tako da hoda.

Zaista.

–1 šta si ti onda uradio? Kako si zaštitio Luka?

– Ponekad bih sačekao njegov autobus. Što je značilo da ću propustiti svoj. Ali Džona i Rajan bi rekli mami da ode po mene kad bi stigli kući.

– A ona bi došla po tebe?

– Da došla bi po mene. Bila je sjajna.

Nije trebalo to da pomenem. Sad će tražiti da pričam o svojoj majci. Ali na moje iznenađenje, ona je samo nastavila da me ispituje o Luku.

– A šta bi se tebi dogodilo kad bi ga zaštitio? Da li bi nasilnici tebe napali?

– Ponekad. Ali samo kad Džona nije bio u blizini. Njemu je u to vreme bilo skoro trinaest godina, već je bio ušao u pubertet. Sva trojica smo rano stasali. On je u to vreme već imao skoro metar i osamdeset, glas mu se menjao, varirao od visokih do niskih registara. Bio je jak jer je često radio na rancu. Sva trojica smo bili jaki. Dakle, ako su u blizini bili Džona i Lukov rođak – Džonin najbolji drug bio je Lukov brat od tetke – Luku niko nije smeo da priđe.

– Ali kod Džona nije bio u blizini?

– Nekoliko puta bi me sačekali. Rajanu je tad bilo samo sedam godina, ali je ipak pokušavao da mu pomogne, ali ja bih mu samo rekao da trči kući. Obično bi me poslušao.

– Ali očigledno je da ti nikad nisu ozbiljno naudili, zar ne?

– Jedan među njima mi je slomio nos. Otud ova mala grba.

– Dodirnuo sam nos. – Ako se to izuzme, prolazio sam s ponekom modricom na oku. Ništa strašno.

– Da li si smatrao da je Luk vredan toga?

– Kako to mislite?

– Da li je vredelo zbog Luka zaraditi masnicu?

Nažalost nije. Da sam znao šta Luku život sprema, ne bih se trudio. Da se nisam mešao u njegov život, možda se tog dana ne bi zatekao tamo gde je bio. I možda bi... – Pa... valjda jeste. – Da li je to bila laž? Tada sam želeo da ga zaštitim. Sve ostalo je sporedno.

– Rekao si da ti nije bio blizak prijatelj, da se čak niste ni družili, nije bio od onih s kojima bi se ti družio.

Stegao sam rukonaslone. – Jednostavno sam smatrao da je to ispravno. I to je sve.

– A ko te je naučio da je ispravno štititi slabije?

– Tata, valjda. Deda. Ne znam da li su mi ikad detaljno objašnjavali, ali umeo sam da razdvojim dobro od lošeg, a to što su ti nasilnici radili Luku bilo je loše.

Doktorica Karmajkl je klimnula glavom. – Rekao si daje Luk nestao.

– Da, baš negde u to vreme... – Koža me je peckala, krv mi je pokuljala venama.

– Udahni duboko nekoliko puta, Tajstone.

Poslušao sam.

– Duboko disanje deluje terapeutski – rekla je. – Dva-tri duboka udisaja će te smiriti.

Trebalo je meni malo više od dva-tri udisaja da se smirim, ali i ovo mi je pomoglo da grč malo popusti. Olabavio sam stisak oko rukonaslona.

– Džona je tada bio sa svojim najboljim drugom, Brajsom Simpsonom. Kao što sam rekao, Brajs je bio Lukov rođak – njegova i Lukova mama bile su sestre – i živeo je u gradu s roditeljima i starijom sestrom. Jednom prilikom Brajs i Džona su otišli na Lukov ranč, igrali su fudbal, kad je Lukova mama izašla i rekla im da pozovu Luka na večeru. Ali njih dvojica nisu mogli da ga nađu.

– Kad su ga poslednji put videli?

Načas sam oklevao. – Ne znam. Džonaje rekao da je to bilo u vreme ručka, kad su se on i Brajs odvojili od njega i zabavljali se za svoj račun. Posle toga ga više nisu videli.

– Šta se posle toga dogodilo?

– Brajs i Džona su rekli gospođi Voker i gospodinu Vokeru da ne mogu da nađu Luka. U prvom trenutku, niko se nije zabrinuo. Večerali su, ali pošto se Luk ni tada nije pojavio, Vokerovi su pozvali policiju.

– Šta je bilo dalje?

– Policajci su došli, ispitali Vokerove, Brajsa i Džonu. Sećam se da je moj tata morao da ode tamo pošto je Džona bio maloletan i mogli su da razgovaraju s njim samo u prisustvu roditelja. Te večeri su njih dvojica kasno došli kući, a tata nam je rekao da je Luk nestao.

– Šta si ti tada pomislio?

Progutao sam knedlu duboko u grlu. – Pomislio sam da su ga se dočepali oni nasilnici. – Zaista su u pitanju bili nasilnici. Ali ne oni na koje sam tada mislio.

– Jesi li to rekao policiji?

Ponovo sam, progutao. – Da. Osećao sam se stvarno grozno što nisam bio tamo da zaštitim Luka, a posle toga sam upao u ozbiljnu nepriliku s onim nasilnicima što sam upro prstom u njih. Kako se ispostavilo, oni su imali gvozdeni alibi, te su odmah oslobođeni sumnje. Posle toga, niko zapravo nije šta i gde ga traži. Policija je danima kružila oko ranca u potrazi za tragovima, ali ništa nisu našli, bar ništa korisno.

– Zašto kažeš ništa korisno? Da li to znači da su nešto neuobičajeno ipak našli?

Žuč mi je navrla u grlo, kisela i jetka. – Da. – Uzdahnuo sam. – Našli su crnu skijašku masku.

Doktorica Karmajkl se nakašljala. – To nije baš neuobičajeno za Kolorado. Ovde mnogi skijaju.

– Ali Vokerovi nisu skijali.

– Šta je s ostalima koji su svraćali na ranč? Na primer, tvoj brat i Brajs?

– Stilovi nikad nisu bili pasionirani skijaši, verovali ili ne. Za Brajsa ne znam. Ali crna skijaška maska očigledno ih nikud nije odvela.

Ponovo sam zgrabio rukonaslone. Ponovo pokušao duboko da dišem. Morao sam da izdržim... Morao sam da nastavim...

– Dobro je, Tajstone – rekla je doktorica Karmajkl, ustajući. – Diši, diši. Izvini me na trenutak. Doneću ti malo vode.

– Ne!

Doktorica Karmajkl se ukipila, izraz lica bio joj je nedokučiv.

– Ja... Nemojte.

– Dobro. Neki gaziran napitak?

– Klimnuo sam glavom. – To bi bilo sjajno. Nešto gazirano, molim vas.

– Obično ili dijetalno?

– Obično.

Vratila se s koka-kolom. Otvorio sam je i potegao poveći gutljaj, osećajući kako mi hladan napitak rashlađuje grlo.

– Spreman da nastavimo?

Klimnuo sam glavom.

– Šta se zatim dogodilo?

– Ni nekoliko dana posle te večeri, nismo znali ništa o Luku. Moj tata je svakog dana zvao da se raspita, ali iz policije su mu govorili da nemaju nikakav trag, da nisu našli ništa osim crne maske. Džona i ja smo to baš teško primili, jer je Luk bio brat Džoninog najboljeg druga, aja sam uvek štitio Luka, iako se nismo družili. Tako smo jednog dana Džona, Rajan i ja odlučili da odemo u policiju. Seli smo na bicikle. To su dobra dva sata vožnje, ali ipak smo uspeali. Mislim da je bila subota.

– Zašto niste pitali oca da vas odveze?

– Jesmo. Nije hteo, rekao je da imamo posla na rancu, kao i da je on zvao prethodne večeri i da nije bilo nikakvih novosti.

– Da li ste vas trojica mislili da policija nešto krije? Jeste li zato otišli?

Odmahnuo sam, glavom. – Bili smo deca, doktorka. Nestao je neko koga smo poznavali. Neko ko nam je nešto značio. Bili smo nestrpljivi. Samo smo želeli da saznamo šta se događa.

Klimnula je glavom. – Razumem. I šta je bilo u policijskoj stanici?

– Džona je ušao i tražio da vidi šefa policije. – Nasmejao sam se kad sam se toga setio. – Mislio je daje odrastao momak. Ali bila je subota, pa šef nije bio u stanici. Bilo je samo nekoliko policajaca u civilu. Naravno, odbili su nas, rekli su nas da bez roditelja ni sam kim ne možemo da razgovaramo i zamolili nas da odemo. Džona je onda počeo da se razmeće, pa su nas izbacili.

– Ionda?

– Kupili smo sladoled u kornetu i odvezli se kući. Tata se pušio od besa jer nije znao gde smo. Tada nije bilo mobilnih telefona.

– Mogu da zamislim kako se uznemirio – rekla je doktorica Karmajkl. –Uostalom, nekoliko dana ranije jedno dete je nestalo. Verovatno se uplašio da bi isto to moglo da se dogodi njegovoj deci.

Bože. To mi nikad nije palo na pamet. Tata je tih dana prilično razdražljiv. Obično nije mario ako nekud odlutamo i malo se zabavimo, naročito vikendom.

– Dakle, niste mogli da dobijete pomoć od policije. Šta ste posle toga uradili?

– Sledeće nedelje smo se vratili u školu. Bilo je neobično bez Luka.

– Ali ti i Luk niste bili drugari, zar ne?

– Da.

– Zašto je, onda, bilo čudno?

– Imao sam... Jednostavno sam se čudno osećao. Ne znam kako to da formulišem. Ta crna skijaška maska...

Bože, crna skijaška maska.

– Kako god bilo, hteo sam da odem na Lukov ranč i malo pogledam unaokolo. Zamolio sam Džonu i Rajana da krenu sa mnom. Trebalo je samo posle škole da uđemo u Lukov autobus. Ali Džona me je odbio. Imao je posla kod kuće, ali je rekao da će poći s nama neki drugi put. – Duboko sam udahnuo. Ali ja sam bio zapeo da idem tog popodneva, a Rajan je odlučio da krene sa mnom.

Ja ću da idem s tobom, Tajse. Uhvatio me je za ruku. Stalno sam mu govorio daje prevelik da bi me držao za ruku, da veliki dečaci to ne rade. Bože, taj mali me je pratio kao senka.

– I tako ste Rajan i ti otišli sami na Lukov ranč.

Klimnuo sam glavom, vid mi se zamaglio... Kad bih samo mogao da se vratim u prošlost... u prošlost... da ne odem tog dana na farmu Vokerovih.

Ponovo sam stegao prstima rukonaslon fotelje... Srce mi je tuklo kao ludo... Stomak mi se grčio... Utroba mi se komešala.

Udahnuo sam i... oko mene se sputila tama.

Dečak je hodao sa svojim mlađim bratom otprilike sat vremena, Bili su siti. Gospođa Voker im je dala ječmeni keks i lubenicu kad su joj došli na vrata. "Možete da pogledate unaokolo", rekla je. Oči su joj bile upale i tužne. "Ali vratite se pre nego što padne mrak. Znaju li vaši mama i tata da ste ovde?"

Stariji dečak je klimnuo glavom. To je bila laž, ali njihov najstariji brat će, kad se vrati kući, reći roditeljima gde su.

"Ovde su našli masku", rekao je dečak, više za sebe nego svom bratu. Pogledao je unaokolo. Ništa se nije videlo. Čak je i kuća Vokerovih sasvim iščezla iz vidokruga. Stoka verovatno nije pasla u tom delu pašnjaka jer je trava bila vrlo visoka. Dosezala mu je kolena.

U daljini se uzdizala mala koliba.

"Hajde da vidimo šta tamo ima", dečak je rekao svom bratu.

Njegov mali brat je klimnuo glavom i njih dvojica se zaputile ka kolibi.

Drvo od kojeg je napravljena bilo je sivo i ispućalo, staro. Dečak je ispružio ruku da dodirne čvorovatu površinu, kad...

"Tajsone! Aaaaaaa!"

Okrenuo se na jezivo vrisak svog brata, dok mu je srce tuklo kao bubanj. Dve prilike izašle su iz kolibe, od glave do pete u crnom, lica skrivenih ispod skijaških maski. Dve krupne šake držale su njegovog brata za ramena.

Strah i bes obuzeli su dečaka, "Pusti mog brata!"

Drugi par ruku posegnuo je za njim, ali pre nego što su stigle da ga zgrabe, dečak je potrčao ka čoveku koji je držao njegovog malog brata, a onda je počeo da ga šutira. "Pusti ga! Pusti ga! Pusti ga!"

Dečak nije bio dorastao odraslom čoveku, osim toga, onaj drugi ga je zgrabio s leđa. On se i dalje ritao, rešen da oslobodi brata. Oštre krhotine straha zarivale su mu se u kičmu, ali on je i dalje šutirao, čak i kad ga je onaj drugi odvojio. Onda je čizmom sa čeličnim ojačanjem na prstima još jednom šutnuo, pogodiši čoveka u mošnice. Njegov brat je pao kolenima u prašinu čim je ovaj popustio stisak.

"Beži!", uzviknuo je dečak. "Trči kući! Dovedi tatu! Trči, trči, trči!"

Mali dečak je stajao kao omađijan, nepomičan.

"Dođavola! Trči, rekao sam!"

Čovek se i dalje držao za mošnice, ali je stajao na nogama. Onaj drugi je gurnuo dečaka koji je pao na tlo, tako da više nije mogao da vidi svog brata.

Molim te, trči. Molim te, dovedi pomoć, nemo se molio dečak.

Urlao je i otimao se, ali dva odrasla muškarca bila su previše za njega. Odvukli su ga u kolibu.

Tamo je, na ležaju uza zid, bez svesti ležao dečak za kojim su tragali.

Luk.

30.

Džejd

Pogledala sam na sat dok sam sa Tajsonovim advokatom, Piterom O'Kifom, stajala ispred sudnice. Kolin se, hvala bogu, još nije pojavio, ali nije se pojavio ni Tajson.

– Jesi li u kontaktu sa svojim klijentom? – pitala sam O'Kifa.

Klimnuo je glavom. – Jesam. Dopisivali smo se imej-lovima i poslao sam mu SMS pre jedno sat vremena da ga podsetim.

Upravo tada Tajson se pojavio na vrhu stepenica i krenuo ka nama. Glasno sam uzdahnula od olakšanja.

– U minut do dvanaest, a? – rekao je O'Kif.

– Ali sam stigao, zar ne?

Izgledao je užasno. Iako je obukao mornarskoplavo odelo, izgledao je izgužvano i neuredno. Njegova plavo-crna kravata bila je iskrivljena a kosa raščupana. Seksi raščupana, zapravo, ali ovo je ipak sud. Kapci su mu bili otečeni a oči umorne, kao da nedeljama nije spavao. I mada sam znala da stvarno nije spavao, nekako mi nije izgledao dobro.

Samo sam klimnula glavom. Moram da se ponašam nepristrasno za Tajsonovo dobro.

Ponovo sam pogledala na sat. Bili smo prvi na dnevnom redu. Trebalo je da uđemo.

Živci su mi bili napeti kao strune. Hoće li se Kolin pojaviti i napraviti rusvaj? Ne bi me iznenadilo.

Sela sam za klupu za zastupnika, a Tajson i njegov advokat sa suprotne strane. Minut kasnije, ušao je sudski službenik.

– Ustanite. Zaseda Opštinski sud Snou Krika. Predsedava uvaženi sudija Alejna Gonsales.

Ušla je i sela za katedru.

– Možete sestiti – obznanio je službenik. – Prvi slučaj na dnevnom redu: država protiv Tajsona Stila.

Istupila sam iz klupe a Tajson i O’Kif iz svoje. – Džejd Roberts, zastupam grad, poštovana sudijo.

– Piter O’Kif, branilac.

– Gospodine Stil – rekla je Gonsalesova – razumela sam da želite da se nagodite.

– Da – odvratio je Tajson.

O’Kif ga je ćušnuo.

– Poštovana sudijo.

Nakašljala sam se. – Poštovana sudijo, grad je voljan da prihvati nagodbu za napad uz petsto dolara kazne i razumnu nadoknadu štete tužiocu. – Koji se još uvek nije pojavio, bogu hvala.

– Da li prihvatate, gospodine Stil?

– Da, poštovana sudijo.

– Čini se da optuženi dosad nije hapšen, tako da ne vidim zašto ne bismo prihvatili ovu nagodbu. Zastupnici, ostavljam

vam da razradite detalje. Slučaj je zaključen. – Udarila je čekićem o sto.

Srce mi je tuklo kao ludo.

Kolin se nije pojavio, bogu hvala.

Nisam imala više nijedan slučaj, tako da sam za danas završila ovde. Morala sam da se vratim u kancelariju i dobro zavrnem rukave. Najpre je trebalo da nađem kopije članaka iz novina koje smo Mardž i ja pregledale dan ranije. Ustala sam sa klupe i rukovala se sa O'Kifom. – Hvala vam. Bilo je zadovoljstvo raditi s vama, gospodine O'Kif.

Nasmehio se. – Zovite me Piter, molim vas.

– Dobro. Vi mene zovite Džejd. – Okrenula sam se ka Tajsonu. – Drago mi je što je sve dobro prošlo.

Kratko je klimnuo glavom ne rekavši ni reci. Nešto nije kako treba – više nego obično. I gde je, dovraga, Kolin? Posle scene koju je napravio u subotu uveče, bila sam ubeđena da će doći. Sve je ovo vrlo čudno. A ja ne mogu da prokljuvim o čemu se radi. Morala sam da se bacim na posao.

Otišla sam u susednu zgradu. Usput sam se javila Mišel i otišla u svoju kancelariju. Nekoliko minuta kasnije na vratima se pojavio Lari.

– Kako je prošlo sa Stilom danas?

– Dobro. Sud je prihvatio nagodbu.

– Ništa od zatvora?

Odmahnula sam glavom. – Ne. S obzirom na vrstu prestupa, mislila sam da je bolje da država štrpne malo bogatstva Stilovih nego da mu od novca poreskih obveznika plaća boravak u zatvoru. On nije pretnja po društvo, Ovo mu je prvi prekršaj.

– Pametno razmišljaš. Mada ne bih imao ništa protiv da ga vidim iza rešetaka. Makar na nekoliko dana.

Štrecnula sam se. Jesam li ga ja to dobro čula? – Lari, šta te je nateralo da to kažeš? Imaš li ti neke neraščišćene račune sa Stilovima?

Brzo je odmahnuo glavom. Previše brzo. – Nemam. Ali ta tri dečka se šetkaju unaokolo kao da je ovaj grad njihovo vlasništvo. Samo zato što imaju najprofitabilniji ranč u Koloradu.

Obliznula sam usne. *Dečka?* Sva trojica su za glavu viši od mog šefa.

– Ponovo te pitam: zašto treba da istražujem o njemu?

– Već sam ti rekao. To je poverljivo. Jesi li našla nešto?

– Ništa o čemu te dosad nisam obavestila. Ali danas ću se baciti na posao i videti šta mogu da nađem.

– Odlično. Hvala, Džejd. – Izašao je iz kancelarije.

Čoveče, nešto me je kopkalo u vezi s tim tipom. Imao je neku jezivu žicu, nešto što je prevazilazilo njegova upitna moralna pravnička načela. Kad bih samo znala...

Lari *Vejd*.. Preziva se *Vejd*.

Prezime *Vejd* stoji u originalnom izvodu iz knjige venčanih *Dafni Stil* koji smo našle u *Mardžinom* podrumu. Ali u bazi podataka države Kolorado ne piše tako.

Da li bi tu mogla da postoji neka veza?

Verovatno ne. *Vejd* je veoma često prezime, možda ne baš kao *Smit* ili *Džouns*, ali mnogo češće nego ostala.

Ako ću već da istražujem svog šefa, radiću to od kuće. Nisam sigurna da li bih mogla da obrišem istoriju pretrage sa svog službenog servera, tako da to neću raditi odavde.

Ali znatiželja me je savladala. Skrivala sam tragove najbolje što sam znala otkad sam se upustila u istragu o Stilovima. Mogla bih verovatno da počnem od Dafni. Mora negde da ima krštenicu, zar ne? Ako nije rođena u Koloradu, možda je ipak zavedena pod pravim imenom, kao Dafni Kej Vejd.

Brzo sam pretražila knjige rođenih u Koloradu. Bingo!

Evo je – Dafni Kej Voren, rođena u Koloradu, i godište se poklapa. Kako je, dođavola, neko mogao da promeni podatke u krštenici? Ko god da je ovo uradio, i te kako se namučio. Nadam se da ću ga naći. Preletela sam bazu podataka.

Bilo je mnogo Dafni Kej Vejd i Dafni Kej Voren, ali nijedna od njih nije zadovoljavala kriterijume. Zaista je rođena u Koloradu i na izvodu je stajalo Dafni Kej Voren.

Ma koliko sam želela da započnem pretragu na Guglu i otkrijem više o Lariju, prioritet mi je bio da nađem i napravim kopije svih novinskih članaka koje je Mardž bila pronašla dok joj ih Rajan nije uzeo.

To je bar bilo lako. Našla sam ih u lokalnim novinama i svim glasilima Grand Džankšena. Pošto se činilo da se radi o istim onim člancima, počela da ih štampam i slažem u fasciklu.

Kad sam ih spakovala u tašnu da ih ponesem kući, otišla sam kod Mišel.

– Da li ti treba nešto, Džejd? – upitala je.

– Možda. Nešto sam istraživala za Larija i volela bih da to radim od kuće. Postoji li način da pristupim bazi podataka države Kolorado od kuće?

– Uvek možeš da se uloguješ preko našeg servera.

Naravno da mogu. To i sama znam. Ali ne želim da ostavljam tragove.

– Već sam pokušala – slagala sam. – Moj kompjuter ne podržava naš server. – Blage veze nisam imala šta sam upravo izgovorila, ali sam mislila da će nasesti. – Nadala sam da ću možda moći da pristupim sa svog ličnog pretraživača.

– Bojim se da nećeš moći. Bar ne bez nekog opasnog hakera.
– Nasmejala se.

Kiselo sam se osmehnula. – Ja i opasan haker smo dva sveta. Izgleda da ću morati da radim odavde. Mrzim da ostajem do kasno.

Vratila sam se u kancelariju. Nisam imala pojma da li je Lari nadzirao moje pretrage. Ukoliko jeste, nije to spomenuo.

Šta je ovo, dođavola? Ušla sam u bazu podataka države Kolorado i otkucala Lari Vejd, pravobranilac u Snou Kriku.

Ispostavilo se da Lari nije bio izabran za pravobranioca, već je naimenovan na tu dužnost dve godine ranije kada je njegov prethodnik podneo ostavku usred svog mandata i prevremeno se penzionisao.

Znači, Lari je samog sebe imenovao i još pružio sebi priliku da za godinu dana bude reizabran.

Nasmejala sam se za sebe. Možda ću se kandidovati protiv njega. Bog mi je svedok da sam bolja od njega. *Ne prenađljiv, Džejd. Ovo ti je tek prva godina.*

Pravo ime mu je bilo Lorens Kenet Vejd. Razveden, dvoje odrasle dece, dva unučeta. Njegova bivša žena zvala se Lena.

Ničeg više nije bilo o njegovoj porodici, a kamoli o njegovoj povezanosti sa nekim po imenu Dafni.

Nisam saznala gde je rođen pa sam za svaki slučaj pretražila bazu podataka Kolorada. I evo ga – Lorens Kenet Vejd, od oca Džonatana Konrada Vejda i majke Lise Dženet Bejns.

Džonatan Konrad Vejd... Gde sam beše to videla?

Zgrabila sam odštampanu krštenicu Dafni Stil. Dafni Kej Voren, od majke Lusil Lin Smit i... Džonatana

Konrada Vorena. Kolike su šanse da njihovi očevi imaju isto prvo i srednje ime?

Koža mi je bridela, krv u žilama se sledila. *Pretraga: Džonatan Konrad Vejd*. Nekoliko poklapanja, i našla sam ono koje mi treba. *Pretraga: Džonatan Konrad Voren...*

Ništa. Bar ne u Koloradu.

Džonatan Konrad Voren ne postoji.

Ako je ono na šta sam sumnjala istina, da su Džonatan Konrad Vejd i Džonatan Konrad Voren ista osoba... Dafni Stil je polusestra Larija Vejda.

I neko se grdno namučio da to prikrije.

31.

Tajson

– Juče si iznenada otišao. Da li bi voleo da mi kažeš zašto?

Sedeo sam u tamnozelenoj fotelji u ordinaciji doktorke Karmajkl. Zakazala mi je termin odmah posle izlaska pred sudiju.

– Jedva da sam oka sklopio, a i ono malo što sam spavao, izmučili su me košmari.

– Zanimljiv odgovor na moje pitanje. – Doktorka Karmajkl je pročistila grlo. – Jasno mi je da ne želiš da pričaš o onome što se juče dogodilo. I to je u redu. Možemo da razgovaramo o čemu god želiš.

– Želim da vam kažem zašto sam došao.

Ma koliko je teško govoriti o tome kako sam umalo zadavio Džejd, još je teže razgovarati o onome gde smo prošli put stali.

Lukovo sitno telo – još uvek mogu da ga vidim na onom ležaju. Ali još ne mogu o tome.

– Dobro – rekla je doktorka. – Počni kad budeš spreman.

– Zaljubio sam se.

Te reči su mi još uvek čudno zvučale. I dok su reči zvučale čudno, osećanja koja su prizvale nisu, kao da su oduvek bila tu.

Samo što ja nisam znao za njih sve do sada. Morala je da se pojavi Džejd da ih oslobodi.

Doktorica Karmajkl se nasmešila. – To je divno, Tajstone. Prvi put kad smo razgovarali rekao si da nikada nisi bio u vezi.

– I nisam. Bar nikad nisam želeo. Sve dok se nije pojavila ona.

– A ko je *ona*?

– Pričao sam vam o njoj ranije. Najbolja drugarica moje sestre. Zove se Džejd.

– Ima lepo ime.

Klimnuo sam glavom. Zaista lepo ime. Kao stvoreno za nju. Oličenje topline, brižnosti i plemenitosti.

– Da li to znači da si došao zbog Džejd?

Ponovo sam klimnuo glavom. – Da. Uplašio sam samog sebe kad smo poslednji put bili zajedno.

– Kako to?

– Pa, bili smo... zajedno.

– Misliš, vodili ste ljubav.

Progutao sam pljuvačku. – Da. Zašto mi je tako teško da to izgovorim?

– Verovatno zato što ni sa kim nisi vodio ljubav do sada.

– Imam ja prilično iskustva.

– U seksu, misliš.

Klimnuo sam glavom. Bila je u pravu.

– Pa, šta se dogodilo? Vodili ste ljubav...

– Posle toga smo samo ležali jedno pored drugog. I... zaspali.

– Dobro. Nema u tome ničeg čudnog.

– Za mene ima. Ne mogu da se pohvalim čvrstim snom. I nikad nisam spavao pored neke žene.

– Nikad?

Odmahnuo sam glavom. – Dok sam bio u Iraku, delio sam šator sa drugim momcima, ponekad. Ali ovo je... drugačije.

Ponovo se nasmešila. Imala je lep, nežan osmeh. Nije ni čudo što se Džona zagrejao za nju.

– Nadam se da je drugačije.

Nisam odoleo da se ne osmehnem. – Nisam hteo da zaspim. Ili možda jesam. Mislio sam da prenoći kod nje dan-dva.

– Zašto?

– Duga je to priča. Momak kojeg sam pretukao bio je u gradu, njen bivši. Izveo ju je na večeru, što me je strašno razbesnelo. Zato sam hteo daje držim na oku sve do jutros, kad je trebalo da odemo na sud.

– Ali nisi je sve vreme držao na oku.

– To znate jer sam juče bio ovde.

Klimnula je glavom. – Zašto?

– Kada sam zaspao, počeo usnio sam... – Hteo sam da iskočim iz kože, živci su mi treperili. Osetio sam grčeve u nogama i ponovo stegao rukonaslone naslonjače.

– Šta si sanjao?

Prebirao sam po umu ne bih li iskopao nešto, ali nisam mogao da se setim šta sam sanjao. Samo znam da sam nešto sanjao.

– Šta se potom desilo?

Steglo me je u potiljku od ledene jeze. Kako da to izgovorim a da ne ispadnem čudovište? – Ja... plašim se da vam kažem.

– Sve što kažeš ostaje među nama. To znaš.

– Da, znam. Ali ono što sam uradio...

– Jesi li je povredio?

Progutao sam knedlu, pred očima mi se zamaglilo. – Nisam. Ali umalo da je povredim.

– Šta se tačno desilo?

– Probudio sam se stežući je za vrat.

Doktorica Karmajkl nije delovala nimalo iznenađeno. Na kraju krajeva, to joj je posao. Ko zna čega se sve naslušala.

– Razumem, šta se potom desilo?

– Džejd me je probudila.

– Kako?

– Ogrebala me je. Zarila mi je nokte od ramena do ručnog zgloba i izgrebala me. – Ogrebotina je već zarastala, ali ja sam je osećao kao svežu ranu. Kao slične bodeže koji me bockaju po koži.

– Je li pokušala da te probudi i na drugi način?

– Ne znam. Verovatno nije mogla da vrišti jer sam je stezao za vrat.

Doktorica je klimnula glavom. – Šta je sa Džejd?

– Malo je promukla. Ali ona kaže daje dobro. – Odmahnuo sam glavom. – A sada sledi ono najčudnije.

– Šta?

– Ne krivi me. Hoće da mi pomogne. Kaže da zna kako je ja nikad ne bih povredio. Mislim... probudila se s mojim rukama

oko svog vrata a onda kaže kako zna da je nikad ne bih povredio. Ko bi to mogao da kaže?

– Neko ko ti veruje.

Odmahnuo sam glavom. – Ne zaslužujem njeno poverenje.

– Tajstone, ti se tu ništa ne pitaš. Kome će ukazati poverenje, to je njena stvar i jedino ona o tome odlučuje. Kako se čini, odlučila je da ga ukaže tebi.

– Ja sam poslednji čovek na svetu kome treba ukazati poverenje.

– Zašto?

– Zato što sam,.. – *pukao sam*, nisam to mogao da prevalim preko usana. Kad bih to izgovorio, provalio bih branu i pokuljalo bi bezbroj pitanja o kojima još nisam bio spreman da razgovaram.

Ali evo me ovde, kod psihoterapeuta. Imam trideset pet godina i zaljubljen sam prvi put u životu.

Možda je vreme da popričam s nekim o tome.

Vreme leti, i u dubini duše znam da nemam nikakve izgleda da izgradim budućnost sa Džejd ukoliko ne ostavim prošlost za sobom.

Pogledao sam u doktorku. – Kako čovek da se oporavi od nečeg toliko jezivog, toliko užasnog, toliko... surovog i bolesnog što većina čak ne može ni da zamisli?

Doktorica je uzdahnula. – Moraš mnogo da se trudiš. Moraš to da želiš. I nije dovoljno da to želiš zbog nekog drugog. Moraš to zbog sebe. Nešto kriješ. Znala sam to još prvi put kad smo se videli. Ne smeta mi da se držim na rastojanju, Tajstone, i pratim tvoj ritam. Ali treba da znaš da moraš da se otvoriš, inače neću moći da ti pomognem.

Ko zna koliko puta mi je Džona to isto rekao.

Doktorica je nastavila: – To što si došao govori mi da želiš s tim da raščistiš. Ovo nam je treći put da se sastajemo i ti si svaki put bar malo spremniji da mi se otvoriš. To je dobro. Ali znam da nešto što skrivaš. Znam da postoji razlog što si se prvi put onesvestio i zašto si prošli put bio bezmalo katatoničan. Spremna sam da idemo polako, onako kako tebi odgovara.

– Kako se to desilo? – upitao sam. – Kako sam mogao daje ščepam za vrat? Ja... volim je.

– Hajde da na tren ostavimo to po strani. Hajde da pričamo o ljubavi koju gajiš prema njoj. Kako znaš da je voliš?

Dobro pitanje. – Ja.. ne znam. Nikada nikoga nisam voleo osim roditelja, braće i sestre. Ovo je drugačije.

– Naravno da je drugačije – nasmešila se.

– Počelo je kao žudnja i pretvorilo se u opsednutost. Morao sam da je imam. Mislio sam, ako budem s njom jednom–dvaput, zadovoljiću svoju žudnju. Ali, naprotiv, kad god sam je uzimao, moja žudnja za njom je bila sve veća.

– To više liči na požudu nego na ljubav.

– Tako je bilo u početku. Ali što sam je više upoznavao, moja osećanja prema njoj bila su se sve snažnija. I onda odjednom mi se čini kako sam sva ta osećanja oduvek nosio u sebi i čekao samo nju da ih probudi.

– A telesna žudnja i dalje postoji?

– Kad god je pogledam, ja je poželim. Svaki put.

– Da li je i ona zaljubljena u tebe?

– Kaže da jeste. Ali ona mnogo toga ne zna o meni.

– Ukazala ti je poverenje, Tajstone. Želiš li ti budućnost s njom?

Bilo je to pitanje veka. I odgovor je glasio: da. – Da, dođavola, da. – Želim budućnost sa Džejd više nego vazduh koji dišem. – I znam da je neću imati sve dok se ne izborim sa svojim demonima.

– Mislim da bi nam pomoglo da znamo šta si sanjao one noći kada se desilo to sa Džejd. Hoćeš da probamo s hipnozom? Možda ćemo otkriti šta te je nateralo da je uhvatiš za vrat.

– Hipnoza? Da to nije neko vudu sranje?

Doktorica se nasmejala. – Hipnoza je, u suštini, stanje opuštenosti. Čovek se pod hipnozom obično oseća smireno i opušteno. I da budem iskrena, bilo kakva vrsta opuštanja bila bi veoma dobra za tebe.

Nisam mogao da se ne osmehnem. Bila je u pravu. – Ne znam, doktoriko. Teško mi je da se opustim...

– Moraš da kontrolišeš sve oko sebe? – osmenula se.

– Da. Mislim da sam školski primer čoveka opsednutog kontrolom.

– Verovatno. Ali s obzirom na ono malo što znam o tebi, potpuno mi je jasno zašto želiš da imaš kontrolu. Još uvek se ne poznajemo toliko dobro da bi mogao da mi veruješ i dozvoliš mi da te provedem kroz hipnozu.

– Ja stvarno nikom ne verujem, doktoriko. Samo svojoj braći.

– Da li veruješ Džejd?

– Nisam baš razmišljao o tome.

– Ona tebi veruje.

– Da, bar ona misli da je tako. Ali još uvek je mnogo toga što ne zna o meni.

– Niko ni o kome ne može da zna baš sve. Reci mi, na osnovu onoga što znaš, i na osnovu onoga što osećaš prema njoj, da li imaš poverenja u Džejd?

Odgovor je tako brzo isplivao u mojoj glavi da sam znao da je bio tu sve vreme: – Da, verujem joj.

– Jesi li potpuno siguran da si zaljubljen u nju?

Obavila me je toplina, otapajući led s moje kože. Sama pomisao na nju... – Sto posto, doktorko.

– Dobro. Vratimo se na pitanje kontrole. Kada si hipnotisan, fokus i koncentracija su ti pojačani, ali ne gubiš kontrolu nad svojim ponašanjem. Važno je da to znaš. Mislim da bi hipnoza bila korisna, ali neće doneti ništa dobro ako nisi spreman. Zato hajde da pređemo na nešto drugo.

– Nemam ništa protiv. Šta vas zanima?

– Mislim da je vreme da mi ispričaš sve što se desilo kad ti je bilo deset godina.

Dečak je bio vezan, sa zapušanim ustima, bačen na zadnje sedište smeđeg Fordovog kamioneta. Izgubio je pojam o vremenu, ali je imao utisak da je prošao najmanje jedan sat. Nije bio siguran.

Nije se isповраćao. Upotrebio je svu svoju snagu i volju da suzbije nagon za povraćanjem kad mu je maskirani muškarac stavio nož pod grlo, pripreivši mu da će ga, ukoliko pusti glas ili povrati, ubiti.

A onaj drugi je imao...

Dečak je sklopio oči, trzajući se.

Naterali su ga da gleda. Pod njihovom pretnjom nije smeo da isprazni ni želudac ni creva.

Prskanje krvi, lomljenje kostiju, slivanje sluzave želatinaste mase iz Lukove smrskane lobanje...

Luk bar nije vrištao.

Već je bio mrtav.

Dečak se borio da se ne ispovraća ponovo. Već je ispraznio bešiku. Mokraćom natopljene farmerke već su ga stezale.

– Obično ih držimo duže – rekao je čovek koji je držao nož dečaku pod grlom. – Ovaj nam je brzo dojadio. Oni njegovi prokleti zečji zub... Nisu baš najzgodniji. Osim toga, ti si mnogo lepši od njega.

Zlokoban glas odjekivao je dečakovoj glavi dok se kamionet uz škripu zaustavljao.

Dečaka su izvukli napolje i odvezali mu stopala.

– Stigli smo, dečko – rekao je jedan od njih. Imao je dubok glas. – Dome, slatki dome.

32.

Džejd

Moja istraga o bilo kakvoj povezanosti između Larija Vejda i Dafni Stil - ako izuzmemo činjenicu da njihovi očevi imaju isto prvo i srednje ime - završila je u ćorsokaku.

Uzdahnula sam, spremna da krenem kući, Tajson se jutros veoma čudno ponašao i zbog onog što se desilo poslednji put kad smo bili zajedno, znala sam da neće doći da me vidi. Zato ću ja otići kod njega. Poslala sam Mardž poruku na brzinu je obavestivši da ću svratiti. Zgrabila sam fasciklu sa odštampanim člancima i sa Larijevom i Dafninom krštenicom pa se zaputila do svog stana. Presvukla sam se u nešto ležerno i krenula kolima.

Pošto mi Mardž nije odgovorila na poruku, nisam se mnogo iznenadila što nije kod kuće.

Kad sam pokucala, Tajson se pojavio na vratima s Rodžerom, koji mu je dahtao za petama.

– Zdravo – rekao je kad je otvorio vrata. Izgledao je neodoljivo u košulji boje burgunca, prepoznatljivim farmerkama i kaubojkama. Kosa mu je bila raščupana, ali seksi, a tamni kolutovi oko očiju izraženiji nego obično.

– Zdravo – odvratila sam. – Htela sam da vidim kako si.

– Zašto?

– Danas si u sudu delovao iznureno. Mogu li da uđem?

– Mislim da to nije dobra zamisao.

– Kako to? Nas dvoje smo u vezi, Tajstone. Želim da budem s tobom. Da se uverim da si dobro.

– Ja...

– Šta?

Nakratko je sklopio oči a onda odgovorio: – Ja... plašim se, Džejd.

– Koješta!

– Ne želim da te povredim.

–1 nećeš.

– Kako možeš da budeš tako sigurna?

– Zato što te poznajem.

Odmahnuo je glavom. – Ne, plavooka, ne poznaješ me.

– Šta bi to trebalo da znam? Kaži mi, Tajstone. Volim te. Želim da znam sve o tebi.

Lice mu se zgrčilo. Održavalo je napetost.

Prokleta bila ako ostanem ovde na tremu. Prošla sam pored njega u hodnik. Kleknula sam i pustila Rodžera da me liže po licu dok sam ga češkala iza ušiju.

– Jesi li jeo? – upitala sam.

Tajson je odmahnuo glavom.

– Dobro, šta ima za večeru? Sigurna sam da je Felisija napravila nešto prelepo.

– Danas je ranije otišla s posla. Moralaje da vodi majku kod lekara.

– Felisija vas nikad ne ostavlja na cedilu. – Ušla sam u kuhinju i otvorila frižider. Naravno, pleh je stajao na prvoj polici odozgo sa sve uputstvom za pripremu. Zagrejala sam pećnicu i ubacila ih.

– Zapečeni rižoto će biti gotove za četrdeset pet minuta. Ili – nasmešila sam se – ako želiš, mogu da napravim sendvič sa grilovanim cedrom i paradajzom.

On se nije osmehnuo. Zatim mu je pogled pao na dosijee, koje sam bila spustila na kuhinjski sto. – Šta je to?

– Nešto za Mardž. Gde je ona?

– Ne znam. Pretpostavljam da je izašla.

Uzela sam svoju tašnu i proverila telefon. Mardž mi je odgovorila.

Izvini. Otišla sam u grad na večeru, u restoran našeg instruktora, sa društvom sa kulinarskog kursa. Žao mi što ne možemo da se vidimo. Čujemo se sutra.

– Izgleda da je u gradu na večeri – rekla sam Tajsonu.

Gorela sam od želje da ga dodirnem. U njegovoj kući sam već deset minuta a još uvek nisam pomilovala njegovu kožu, poljubila njegove usne.

Telo mi je gorelo samo što je u mojoj blizini.

– Tajstone, da li me još uvek voliš?

Došlo mi je da samu sebe ošamarim čim sam te reci prevalila preko usana. Nikako ne želim da budem jedna od onih nesigurnih jadnica kojima je potrebno da im svaki čas govore da ih vole. Zaustio je nešto da kaže, ali ja sam odmahнула glavom.

– Zaboravi da sam te to pitala.

– Volim te, Džejd – rekao je.

Bilo mi je toplo oko srca. Iako nisam htela da budem jedna od tih jadnica, kad sam to čula, mnogo mi je značilo.

Krenula sam ka njemu i privila mu se na grudi. Polako me je obgrlio, obavijajući me mirišljavom toplinom. Udahnula sam oštar miris njegovog vrata, muževan i mošusni.

Pomilovao me je po leđima, nežno, s puno ljubavi.

Uzdahnula sam i spustila poljubac na njegov preplanuli vrat. Gorela sam od želje za njim. Želela sam da me zgrabi, uzme u naručje i odnese u spavaću sobu.

Ali to se možda neće desiti, i ne bi trebalo da mi smeta.

– Da li bi ti prijalo piće? – upitala sam.

Odmahnuo je glavom i nakašljao se. – Ne, ne bih.

Hoćeš ti nešto da popiješ?

– Ne, dobro mi je ovako. Hoćeš da odeš u dnevnu sobu i opružiš se na kauču? Dok rižoto ne bude gotov.

Ništa nije rekao, samo me je uzeo za ruku i poveo iz kuhinje, niz stepenice, u dnevnu sobu. Seli smo na kauč presvučen kožom a ja sam se okrenula ka njemu prebacivši mu ruku preko grudi. Sklopila sam oči i opet udahnula njegov miris uživajući u njegovom toplom telu. Možda mu je upravo ovo potrebno – da zna da sam tu i da ga volim. Da neću nikuda otići, bez obzira na sve.

Dugo smo sedeli tako... sve dok pećnica nije zapištala, obaveštavajući nas da je rižoto zapečen.

Odvojila sam se od njega poljubivši ga u obraz pa smo otišli u kuhinju da večeramo.

Večera je protekla uglavnom u tišini, uz pokoju reč. Kada smo završili, počela sam da pospremam. Tajson je stao tik iza mene.

– Imaš lepu ogrlicu – rekao je.

Pogledala sam naniže i pocrvenela. Potpuno sam bila zaboravila da skinem bisernu ogrlicu kad sam se presvlačila. Morala sam da se nasmejem. – Ne mogu da verujem da je nisam skinula. Verovatno izgleda smešno u kombinaciji s majicom i šortsom.

– Meni je simpatično. – Stao je pored mene i pomogao mi da poredamo sudove u mašinu.

Njegova blizina me je peckala. Da li i ja na njega tako delujem? Pogledala sam ka njegovim preponama i, naravno... videla izbočinu. Prepredeno sam se osmehnula, bilo je jače od mene. Da, i ja na njega tako delujem.

Od prvog trenutka smo jedno prema drugom osećali magnetsku privlačnost. I ma koliko to bilo divno, ništa se nije moglo uporediti s ljubavlju koju osećam prema njemu, kao i s tim kako mi, kad nisam s njim, nedostaje.

Znala sam, kao što znam da se Zemlja okreće oko Sunca, da me Tajson nikad ne bi povredio. Zaustavio bi se pre nego što bi otišao predaleko. Pre neku noć je spavao i kada je shvatio da sam ja u pitanju, istog trena je prestao.

Želela sam da mu dokažem da mu verujem. Pogledala sam u dugačku nisku bisera. Bio je to lažnjak. Dobro odrađen, ali ipak lažnjak. Tačno sam znala šta treba da radim.

Spustila sam poslednji tanjir u gornju kadnicu mašine za sudove a Tajson je sipao deterdžent i uključio je. Kad je završio, pogledala sam ga u oči namotavajući ogrlicu oko prsta.

Drugom rukom poigravala sam se bradavicom preko grudnjaka.

Tajson je zarežao: – Plavooka, ne večeras.

Ali ja nisam prihvatila ne kao odgovor. Nastavila sam da se poigravam bradavicom sve dok se nije ukrutila u čvrst mali pupoljak koji je provirivao kroz grudnjak a onda sam prešla na drugu, dok dve jedre bobice nisu izvirile kroz pamučnu majicu. Međunožje mi se zažarilo i znala sam da sam vlažna. Zgrabila sam Tajsona za ruku i stavila je na svoje grudi. Palcem mi je pritisnuo bradavicu.

– Bože, plavooka.

– Dodiruj me, Tajstone. Molim te, dodiruj me.

Dok je napipavao moje bradavice kroz dva sloja tkanine, požuda mi je tutnjala telom.

– Želim te – rekla sam.

– Ne mogu... Želim... O, jebote... – Privukao me je k sebi i žestokim poljupcem mi zapečatio usne.

Poljubila sam ga sa svom strašću od koje sam gorela. Divlje smo se ljubili. Kao što sam maločas uživala s njim na sofi pre večere, bez reči sedeći priljubljena uz njega, sada sam želela strast, vatru, čistu požudu.

Zgrabila sam ga zadnjicu i pribila se uz njega, vukući ga ka sebi, tako da mi je njegov ud pritiskao stomak.

Zarežao je ne odvajajući usne od mojih, i ja sam mu odgovorila stenjanjem. Bradavice su mi još uvek bile ukružene, vapile za njegovim dodirom i usnama. Pritisnula sam ih o njegove grudi.

Kad je konačno prekinuo poljubac i došao do daha, povukla sam njegovu glavu ka sebi, ugrizla ga za uho i šapnula: – Vodi me u krevet, molim te.

Ništa nije rekao samo me je uzeo za ruku i poveo u spavaću sobu.

Svlačila sam se polako, izazivajući ga, sve dok nisam ostala gola pred njim, samo sa ogrlicom oko vrata.

Potom sam mu prišla i polako, bolno sporo, otkopčavala dugme po dugme njegove košulje iako sam žudela da je rastrgnem i sve ih pokidam. Kad sam najзад otkopčala poslednje dugme, pustila sam mekanu tkaninu da mu sklizne s ramena u gomilu boje vina na podu. Povala sam ga da sedne na stolicu a onda mu izula čizme i skinula čarape. Potom sam ga naterala da ponovo ustane i otkopčala mu kaiš polako, bolno sporno.

Otkopčala sam dugme na farmerkama i patent-zatvarač. I to polako, bolno sporno.

Svlačila sam mu farmerke i bokserice s uskih kukova i čvrste zadnjice. I to polako, bolno sporno. Upijala sam svaki pedalj preplanule kože koji se otkrivao preda mnom, gutajući pogledom čvrste butine i jake listove. Iskoračio je iz farmerki i bokserica i stao ispred mene, go, veličanstven, s nabreklom alatkom.

Kleknula sam ispred njega i liznula ga. Zastenjao je. Silno sam želela da ga ustima uzmem do kraja, da mu pokažem koliko mi znači, ali večeras je nešto drugo bilo u planu.

Večeras se ne radi o tome da treba da mu pokažem koliko ga volim.

Večeras se radi o pokazivanju poverenja.

Uzela sam ga za ruke i stavila ih na bisere oko svog vrata.

– Uzmi ovu ogrlicu, Tajstone. Uzmi je i veži mi ruke za krevet, s licem nadole.

Oči su mu se zažarile, bezmalo pocrnele. Da li će se zagrejati za taj predlog? Nisam baš bila sigurna, zato sam čekala, grickajući donju usnu, prinoseći prste bradavicama i grčeci se dok mi je međunožje gorelo.

Gledao me je bez reči ne odvajajući onaj sažičujući pogled od mene.

Podigao je ogrlicu oko mog vrata. – Jesi li sigurna, plavooka?

Klimnula sam glavom.

– Hoću da čujem.

– Sigurna sam. – Prišla sam krevetu i spustila se na kolena uhvativši se za dve šipke na uzglavlju. – Veži me, Tajstone, a onda me uzmi. Kao nikad nisi do sada. Hoću da me večeras uzmeš otpozadi, dok sam vezana, prepuštena tebi na milost.

– O, bože – zastenjao je. – Jesi li sigurna?

– Potpuno. – Okrenula sam glavu i pogledala ga u zažarene oči. – Hoću da večeras budem tvoja, Tajstone. Niko me tako nije uzeo, niti će. Verujem ti, zato hoću da to uradiš. I to dok sam vezana za uzglavlje.

– Niko mi nikada... – ostao je bez glasa – ...nije ukazao takvo poverenje.

Sumnjala sam da je to istina. Ljudi pod njegovom komandom u vojsci sigurno su imali veliko poverenje u njega. Oni nisu imali izbora. Za razliku od mene.

– Verujem ti, ljubavi – rekla sam. – Znam da me nikada nećeš povrediti. Znam da ćeš stati kad zatražim.

– O, bože – zastenjao je.

Bradavice su mi bile tako tvrde da su se žarile u dušek a međunožje preplavljeno sokovima. Nisam bila sigurna kako ću izdržati da ne osetim tu tvrdu alatku u svojim dubinama, ali izdržaću nekako. Ovako ili onako, Tajson će me dovesti do vrhunca. U to nisam sumnjala.

Prišao je krevetu. Okrznuo me je prstima dok mi je vezivao jedan ručni zglob za šipku a onda razvukao nisku bisera do drugog, vezujući i njega. Vezao me je čvrsto, ali ne tako da me zaboli. Pokušala sam da se oslobodim, ali nisam mogla. Dobro je obavio posao.

– Podignu guzu, dušo – rekao je. – da je vidim.

Poslušala sam ga i on je vrelin jezikom prešao preko mog otvora.

Umalo sam izgorela u vreloom plavičastom plamenu. – Dobro je, vlažna si, dušo – rekao je.

Uzdahnula sam, lica zarivenog u jastuk. – Tako je dobro, Tajstone.

– Ponovo me je lizao a onda je gurnuo jezik u mene. Izvukao je malo jezik i počeo da sisa moj klitoris a onda gurnuo dva prsta u mene i istog trena me doveo do vrhunca.

Vrištala sam dok su me potresali talasi zadovoljstva.

– Tako je, dušo – rekao je – svrši za mene.

I dalje je nadirao,

– Kaži da ti se sviđa, Džejd. Reci da ti se sviđa.

33.

Tajson

Naglo sam se odmakao od njenog divnog vezanog tela i sklupčao se u podnožju kreveta.

– Tajstone? – Njen umiljat glas je dopro do mene sa uzglavlja. – Šta je bilo?

Jedva je dolazila do daha. Prekinuo sam je usred orgazma.

Nisam mogao iskreno da odgovorim. Ma koliko sam želeo, nisam mogao. –Žao mi je, plavooka. Možda jednostavno nisam bio spreman za ovo.

– U redu je – rekla je. – Možeš li da mi odvežeš ruke, molim te?

Ležao sam, još uvek sklupčan. Slušao sam njene reči i razumeo ih, ali nisam mogao da se pomerim.

– Molim te – ponovila je.

Protresao sam glavom. Nisam mogao da je ostavim vezanu kad je tražila da bude oslobođena. Verovala mi je i koliko god to poverenje bilo neopravdano, nisam mogao da ne odgovorim na njega. Snagom volje sam se pokrenuo i dopuzao do uzglavlja da je oslobodim.

Uspravila se trljajući ručne zglobove. – Šta se dogodilo?

– Rekao sam ti... Nisam spreman za ovo. – U tome je bilo mrve istine. Već sam imao seks sa vezivanjem. Ali seks sa Džejd... Tako sam duboko uronio u sebe, u nju, osećajući sve što ona oseća, osećajući ljubav, poverenje...

Nasmešila se. – Tajstone, volim te, ali pričaš besmislice, i to oboje dobro znamo. Uživao si. Šta se desilo?

Da, uživao sam. – Ja... ne mogu...

– Šta ne možeš?

– Ne mogu...

Nežno me je pomilovala po obrazu. – Sve je u redu.

Odmahnuo sam glavom. Nije bilo u redu. Ništa nije bilo u redu. Bio sam joj tako blizu, bili smo jedno, a onda sam sve upropastio. Oči su mi bile pune suza, ali nisam dao da poteku.

– Da li znaš da ti verujem?

Pročistio sam grlo, ali nekoliko trenutaka nisam mogao da progovorim.

A onda sam nežno rekao: – Ti si neverovatna.

Ponovo se nasmešila.

– Ja...

– Šta?

– Ne zaslužujem te, Džejd.

Sa rubin-crvenih usana oteo joj se nemi uzvik. – Zašto, pobogu, govoriš to?

Gorko i nabusito sam odvratio: – Zato što je to istina, eto zašto.

– Zar o tome ne treba ja da odlučim? Odlučila sam da ti ukažem poverenje i ti me nisi izneverio. Probaćemo drugi put, nije važno.

– Važno je – rekao sam. – Ima nešto što ne znaš.

– Tu sam. Sluh me dobro služi i odličan sam slušalac. Kaži mi šta god da je u pitanju. Obećavam da se to neće odraziti na moju ljubav prema tebi i poverenje koje sam ti ukazala.

Teško sam uzdahnuo. – Nešto mi se dogodilo. Nešto što ne možeš ni da zamisliš.

– Šta je u pitanju?

Glasne žice su mi se zamrzle. Jeza mi je prošla niz kičmu i skamenio sam se, nesposoban da nastavim. Nakon kratke tišine, dopuzala je do mene i privila svoje kao svila nežno telo uz moje.

– Neću da te pritiskam da mi kažeš nešto što nisi spreman – rekla je. – Ali mogu da ti obećam da ništa ne može da promeni moja osećanja prema tebi.

I u tom trenutku – kad mi je pokazala da mi potpuno veruje – ja sam joj zapravo verovao.

– Na prošloj seansi smo odlučili da razgovaramo o onome što ti se dogodilo kad ti je bilo deset godina – rekla je doktorka Karmajki.

Sedeo sam na uobičajenom mestu, stežući rukonaslone tamnozeleno fotele. Klimnuo sam glavom.

– Da li danas želiš da se vratiš u taj period? Imaš li snage za to?

Nisam mogao da se ne nasmejem. – Ni tri života mi ne bi bilo dovoljno da smognem snage za to.

– Razumem. Proći ćemo kroz to, Tajstone, ali to ne mora da bude danas.

– Dakle, progledaćete mi kroz prste?

– Nema ovde šta da ti se gleda kroz prste. Ovde ćeš reći samo ono što želiš. Ako nisi spreman da pričaš o tome, da li bi hteo da probamo sa hipnozom? Možda ćemo otkriti šta si sanjao kad su ti ruke završile na Džejdinom vratu.

Nije mi se sviđala pomisao da mi neko rovari po umu ništa više od pomisli da pričam o nekim stvarima, ali sam očajnički želeo da otkrijem zašto mi se ono dogodilo sa Džejd. Morao sam to da saznam ako želim budućnost s njom. Kako stvari stoje, neću provesti noć sa njom dok ne budem siguran da je neću povrediti.

– Dobro – rekao sam doktorki Karmajkl. – Hajde da probamo.

– Nekima je udobnije na kauču dok prolazimo kroz ovakvu seansu – rekla je–

Pomisao da ležim na psihijatrijskom kauču malo me je uplašila. – Mislim da ću ipak ostati u fotelji.

– Zašto ne povučesh ručicu da možeš da se zavališ. Treba da budeš opušten, Tajstone, inače ovo neće uspeti.

Povukao sam ručicu i deo za noge na fotelji se podigao. Razumem rekao sam,

– Prigušiću svetla i počinjemo, može?

Klimnuo sam glavom. *Sad il' nikad.*

Doktorica Karmajkl se vratila i sela na stolicu naspram mene. – Da li ti je udobno? Hoćeš jastuk ili ćebe?

– Dobro mi je ovako.

– U redu – rekla je. – Prvo što treba da znaš o hipnozi jeste da je to nešto više od stanja opuštenosti. To može biti bilo koje stanje u kojem se odvajаш i postaješ više fokusiran i sugestibilan. Jesi li imao flešbekove, Tajstone?

Promeškoljio sam se, stežući rukonaslone kao obično. Polako sam klimnuo.

– Znam da je teško priznati tako nešto. Ali pitam te to zato što želim da shvatiš da si tokom tih flešbekova zapravo u stanju samoindukovane hipnoze. Smatram da je to neophodno da znaš pre nego što nastavimo.

– Ne razumem.

– Nema razloga da brineš ni zbog čega. Ja ću te voditi kroz hipnozu i ako ti postane neprijatno ili iz bilo kog razloga želiš da prekineš, važno je da znaš da to možeš da uradiš kad god hoćeš. Ti to kontrolišeš.

Stresao sam i klimnuo glavom.

– Šta su okidači za tvoje flešbekove?

– Može da bude bilo šta. Čaša vode na stolu, ili... – Dok me devojka dodiruje po intimnim delovima tela. Još nisam spreman da joj to kažem.

Doktorica Karmajkl je klimnula glavom. – Reaguješ na posthipnotičku sugestiju kad imaš flešbek. Poznatiju kao okidač. U tom slučaju, hipnoza nimalo nije opuštajuća.

– Kako mogu da reagujem na posthipnotičku sugestiju? Nikada nisam bio hipnotisan.

– Ta pojava je poznata kao posthipnotička sugestija iz okruženja. Javlja se kada osoba prođe kroz neko traumatično iskustvo pa određeni okidači ponovo ožive emotivnu i psihičku traumu koju je osoba doživela. Recimo, neko ko je ustreljen može reagovati na bilo koji zvuk sličan pucanju – na petardu, na primer, ili pucanje iz auspuha.

Klimnuo sam glavom još uvek blago drhteći.

– Želim da sve to shvatiš pre nego što počnemo. Daću sve od sebe da budeš opušten, ali, ako osećaš da te pritiskam, samo reci da prekinemo. Posle svega što sam ispričala, da li želiš da nastavimo?

Jesam li zaista spreman da prođem kroz sve to? Jer nema sumnje šta će se desiti, – Doktoro, dozvolite da vas nešto pitam.

– Samo izvoli.

– Recimo da imate pacijenta koji je prošao kroz stravično iskustvo, doživeo traumu u detinjstvu, koja mu je obeležila život. Može li on da se oporavi? Već sam to ranije pitao, ali moram ponovo da čujem odgovor. Potrebno mi je da znam da sam na pravom putu.

– Da li on želi da se oporavi?

Zatvorio sam oči. – I te kako.

– Onda može da se oporavi, ali najpre mora da se suoči s onim što mu se dogodilo. Jedino tada će moći da se izbori s tim i nastavi dalje.

Te reči sam već mnogo puta čuo. Pročistio sam grlo. Moram da uradim ovo. Zbog svoje braće, zbog Mardž, a posebno zbog Džejd. I više nego zbog svih njih zajedno, moram to da uradim zbog sebe.

– Hajde da to sredimo, doktoro – rekao sam.

– Zatvori oči i počinjemo.

Toplota mi je obavila lice, zatvorio sam oči pred bleštavim suncem. Udahnuo sam miris plaže – pesak, kremu za sunčanje sa kokosom, blag vonj ribe koji zapravo nije bio neprijatan. Talasi su

se razbijali o obalu i njihov zvuk je bio umirujuć. Udahnuo sam slankast vazduh. Moja energija je rasla dok se ozon odvajao od razbijenih talasa puneći vazduh kiseonikom. Ležao sam na ležaljci pokrivenoj plišanim peškirom, podignutih kolena, opuštenih leđa.

Sve je bilo kako treba. Otvorio sam oči. Do mene je sedela Džejd, kao izvajana, u sivoplavom jednodelnom kostimu koji joj se slagao s bojom očiju. Pogledala me je i nasmešila se, a meni je srce ceptelo. Prsti su mi bili isprepleteni s njenima.

Ponovo sam zatvorio oči, duboko udahnuo i polako izdahnuo. Napetost je iščezavala iz mojih mišića i još dublje sam utonuo u baršunasti peškir na ležaljci. Sunčevi zraci su mi grejali kožu a dašak povetarca je prostrujao preko mene. Razmakao sam noge na ležaljci i promrdao nožnim prstima u pesku.

– Jesi li opušten? – uz povetarac je do mene dopro glas.

Polako sam klimnuo glavom. *Da, opušten sam.*

Do ušiju mi je dopro šapat, glasovi... Osetio sam nešto na obrazu. Mora da je buba. Oterao sam je, ali ona je i dalje bila tu, šćepala me za kožu.

Šapat je postao glasniji.

– Hajde, dečko – šaputao je glas. – Misliš da možeš da me savladaš? Hajde, mali. Pokaži mi koliko si jak. – A onda đavolji smeh, zlokoban i surov.

Ustao sam da se suočim sa svojim zlostavljačem.

– Hajde, dečko. Pokaži mi šta znaš, mali.

Naježio sam se, skupivši se na pesku.

– Misliš da si čvrst momak, a, mali? Ne možeš mi ništa. Nikad nećeš saznati ko sam. Nikad neću odgovarati za ono što sam ti uradio. – I onda opet onaj demonski smeh.

Od tog osmeha bes je rastao u meni.

Ispružio sam se na pesku. *Ustaj. Diži se i pokaži mu. Diži se i pokaži mu da više nisi uplašeni dečkić. Ustaj, Tajstone. Hajde.*

Mišići su mi bili napeti. Zgrabio sam nešto... nalik na kožni rukonaslon, ali kad sam pogledao dole, video sam da mi je šaka puna peska.

Ustaj, jebote. Ustaj!

Skupio sam svu snagu, svaki delić čvrstine i hrabrosti koje sam posedovao, i ustao. Uspravio sam se u svoj svojoj visini od metar devedeset i nadvio nad maskiranog manijaka koji me je izazivao.

– Opet smo odlučili da budemo žestoki, a, mali? Hajde, pokaži, pokaži šta znaš.

Stegao sam pesnice i naterao sebe da krenem na njega. Prvi put sam mu primetio oči. Bile su smeđe, smeđe i zle.

Iz sve snage sam ga oborio i prikovao za pesak.

– Kako ti se ovo sviđa, dečko, a? – podrugljivo sam upitao.
– Šta kažeš, kako ti se sviđa?

Raspalio sam ga preko nosa i krv me je isprskala po licu. A onda, dok je on kašljao i krkljao, uhvatio sam ga za vrat. Ruke su mu klonule sa strane, tetovaža vatrene ptice kao da je oživela dok su mu se mišići grčili.

– Sviđa ti se ovo, mali? Sviđa ti se kad te ovako davim, a? Jel da, mali? Da čujem. Hajde, kaži da ti se sviđa.

Drmusanje me je vratilo u ležaljku, sunce mi je milovalo lice. Džejd je bila pored mene, i dalje smo se držali za ruke isprepletenih prstiju.

Otvorio sam oči i našao se u tamnozelenoj fotelji u ordinaciji doktorke Karmajkl.

– Kako si? – upitala je doktorica.

Bila je u pravu kad je rekla da hipnoza ne mora nužno da deluje opuštajuće. Kao da mi je nešto grčilo i opuštalo mišiće. Bili su i opušteni i napeti, ako to ima bilo kakvog smisla. Naravno, imalo je smisla koliko bilo koji deo mog života poslednjih dvadeset pet godina.

– Ne znam kako da odgovorim – odvratio sam.

– Da li se sećaš bilo čega u vezi sa seansom? Klimnuo sam glavom. – Sećam se da sam bio na plaži.

– Da, to potvrđuje da sam te dovela do stanja opuštenosti. A onda?

– Osećao sam se odlično. Džejd je bila pored mene.

A onda...

– Šta je onda bilo?

– Pojavio se neki čovek.

– Da li ga poznaješ?

Progutao sam pljuvačku i klimnuo. Smeđe oči. Čovek sa tetovažom i smeđim očima. To je bilo nešto novo. – Da. Mislim, ne znam kako se zove, i nikad mu nisam video lice. Uvek nosi masku.

– Uvek nosi masku u tvojim snovima.

Ponovo sam progutao pljuvačku. – U mojim snovima. I u stvarnosti... Onda kad sam ga video.

– Da li si njega davio?

Klimnuo sam. – Da.

– Vратиću te do sna kada si zaspao sa Džejd. To je ono čega se sećaš – ono što si sanjao kad su ti ruke završile na njenom vratu.

Klimnuo sam.

– Znači, nisi davio nju, Tajsona.

– Znam da nisam. Nikad je ne bih povredio. Ali stvar je u tome što, iako u svojim snovima nisam davio Džejd, u stvarnosti – jesam.

Doktorica Karmajkl je klimnula. – Ali sad bar znamo da nisi želeo nju da povrediš.

To me je malo utešilo. – Šta ako se ponovi?

– Ne verujem da hoće, sad kad smo se s tim uhvatili ukoštac. Ali ako se plašiš da bi to moglo da se desi, nemoj da spavaš s njom. Dok ne budeš siguran.

Na trenutak sam sklopio oči. – U svakom slučaju, to sam manje–više i sam odlučio.

– Sad mi pričaj o čoveku kojeg si davio. Rekao si da ga poznaješ.

– Da. – Srce je počelo da mi tuče.

– Da li je u pitanju neko iz vojske?

Kamo sreće! Očekuje se da bivši vojnici imaju posttraumatski stresni poremećaj, i da se teško suočavaju s tim. Kad bi to bilo tako jednostavno.

– Ne, nije niko iz vojske.

– Pa ko je u pitanju?

Tu smo. Bio je to trenutak istine. Vreme odluke. Vreme da izbacim iz sebe голу istinu,

– On je zapravo jedan od trojice. Oteo me je, tukao... zlostavljao.

Ne, to nije dovoljno jaka reč, a ja sam se zakleo sebi da ću biti iskren, da ću prebroditi ovo ma koliko mi bilo teško.

Pročistio sam grlo. – On... on me je silovao. – Čvrsto sam zatvorio oči. – Kad mi je bilo deset godina.

34.

Džejd

– Zdravo, Vendi – rekla sam u slušalicu. – Ovde ponovo Džejd Roberts iz Snou Krika.

Težak uzdah se razlegao telefonskom linijom do mog uha, – Izvoli, Džejd?

– Možete li da mi kažete nešto o vezi između Larija Vejda i Dafni Stil?

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je rekla:

– Ne znam o čemu pričate.

– Imam razloga da verujem da je Lari Vejd polubrat Dafni Stil.

Ponovo tišina.

– Slušajte, Vendi. Znam da nećete da se petljate u ovo, ali meni je stalo do Stilovih.

– Vi samo obavljate prljav posao za Larija.

– I da i ne. Istražujem o njima po njegovom nalogu iz poverljivih razloga, ali kao što znate, imam i svoje razloge.

Ponovo je ćutala.

– Zašto bi neko neovlašćeno menjao podatke na Dafninoj krštenici i izvodu iz knjige venčanih. Zašto bi neko promenio ime njenog oca?

– Nisam sigurna ni šta želite da postignete, Džejd, i ne znam na šta mislite.

– Slušajte, nisam glupa. Prezime na Dafninom izvodu venčanih je Vejd. U njenoj krštenici stoji da se njen otac zove Džonatan Konrad Voren.

Još jedan težak uzdah. – Pa, vi ste advokat – rekla je. – Sklopite kockice.

– Već jesam. Samo želim da znam *zašto*?

– Bojim se da vam to ne mogu reći.

– Zašto?

– Zato što ni sama nisam sigurna u odgovor.

Nisam joj poverovala, naravno. Mogla sam da zamislim kako kažiprstom prelazi preko obraza. Ali nisam bila spremna da se spakujem i od letim da ponovo razgovaram s njom ako nije voljna da saraduje.

– Dobro, Vendi. Razumem. Ako se predomislite, molim vas, javite se. Imate moj broj.

Pozdravile smo se i prekinule vezu.

Kako bih skrenula misli, usredsredila sam se na nekoliko slučajeva vožnje pod dejstvom nedozvoljenih sredstava. Morala sam da odem u sud na čitanje optužnice. Pored toga, morala sam da predahnem od Stilovih bar nekoliko sati. Koliko god volim Tajsona i ostale članove njegove porodice, bilo mi je potrebno da pobeegnem od svega, makar na dva-tri sata. Ovo istraživanje uzima prevelik danak.

Kada sam završila sa ovima što su vozili pod dejstvom opijata, otišla sam na internet da potražim neki atelje za tetovažu u Grand Džankšenu. Možda ću skoknuti do grada preko vikenda i svratiti do jednog od njih da vidim kakav je. Možda ću naći neku novu sliku. Neku koja neće previše uznemiriti Tajsona.

Popila sam malo vode iz boce sa svog stola kad je Lari provirio u moju kancelariju.

– Izlazim ranije, Džejd – rekao je. – Da li ti treba nešto pre nego što odem?

Gurnula sam mu nekoliko dokumenta preko stola. – Samo da mi ovo potpišeš.

– Naravno, nema problema. – Ušao je u moju kancelariju u šortsu, havajskoj košulji i japankama.

– Ideš na plažu? – Osmehnula sam se.

– Kamo sreće! Ne, imam zakazano popodne sa unučićima. Jesi li ti nešto planirala za vikend?

– Možda ću skoknuti do grada.

– Stvarno, zašto?

– Razmišljala sam da se tetoviram. – Telefon mi je zazvonio. – Izvini. – Podigla sam slušalicu. – Da?

– Traži te Ted Mors, Džejd – rekla je Mišel.

Kolinov otac? Zašto li me on zove? – Dobro, prebaci mi vezu. – Okrenula sam se ka Lariju. – Završavam za minut.

Klimnuo je glavom, uzeo dokumenta i seo u stolicu naspram mene pa počeo da ih pregleda.

– Džejd ovde – rekla sam u slušalicu.

– Džejd, Ted Mors ovde. Zahtevam objašnjenje.

Hoću li se ikad rešiti ove porodice? – O čemu je reč?

– Gde je, dođavola, moj sin, Džejd? Trebalo je da se vrati kući odmah nakon davanja izjave pred sudom. Niko ga nije video otkad je otišao odavde.

Krv mi se zaledila u žilama. – Nije se pojavio u sudu. Poslednji put sam ga videla u subotu uveče.

Nekoliko sekundi je vladala tišina a onda je rekao: – Bićemo na vezi – i završio razgovor.

Gde li je Kolin? Jeza mi se popela uz kičmu do potiljka.

Lari je piljio u mene. – Da li je sve u redu?

– Da, da. Bio je to otac mog bivšeg verenika, traži ga.

– Razumem. – Lari se potpisao i na poslednjem dokumentu. – Nego, pričali smo o tvojoj tetovaži. Mogu li da pitam gde ćeš da je uradiš?

– Još ne znam. Možda negde u Grand Džankšenu.

Nasmejao se. – Mislio sam na kom delu tela.

– A, to! Naravno. U predelu krsta.

– Dobar izbor. Da li ti je to prva?

Klimnula sam.

– Boli ko sam đavo.

– Čula sam. Ali preživću.

Okrenuo se da ode a meni se puls ubrzao. *Nemoj ga pustiti da ode.* Moram da saznam, moram da saznam ono što jedino on može da mi kaže. A sad je i Kolin nestao. Ne verujem da Lari ima bilo kakve veze s tim, ali se plašim da bi Tajson mogao da bude umešan. Dođavola, želim odgovore. Za svoje dobro.

– Lari?

Okrenuo se. – Da?

– Pre nego što odeš, moram da te pitam nešto u vezi sa istragom o Stilovima.

– Pa, kao što sam ti rekao, veći deo u vezi s tim je poverljiv, ali reći ću ti koliko mogu.

Polako sam uzdahnula prikupljajući hrabrost. – Želim da znam nešto o tvojoj sestri, Dafni Stil.

Oči su mu potamnele. Obišao je sto i stao s moje strane. Pretrnula sam. Ali šta je mogao da uradi? Bili smo u kancelariji, na javnom mestu, a Mišel i Dejvid su odmah tu, iza vrata. Susrela sam njegov besan pogled i oborila glavu, koreći sebe što ne mogu da ga pogledam u oči. Jeftine japanke. Ali nešto nije bilo kako treba.

Lan nije imao jedan prst – mali na levoj nozi.

Saga o Stilovima se nastavlja...